C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Beletria\Dick Philip K\Klany Alfanskeho Mesice.pdb

PDB Name: Philip_K_Dick-Klany_Alfanskeho_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.1.2004
Modification Date: 3.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Philip K. Dick

KLANY
ALFANSKÉHO MĚSÍCE

KAPITOLA PRVNÍ

Než vešel do poradního sálu, vyslal před sebe Gabriel Baines svého užvaněného simulakrona, aby tak zjistil, zda nehrozí nebezpečí. Simulakron byl vyroben tak dokonale, že svého majitele připomínal každým coulem. Od té doby, kdy jej nápaditý klan Mansů vyrobil, už udělal mnohé, ale Baines ho užíval jen pro svou ochranu. Zajistit si bezpečí bylo jediným smyslem jeho života, nárokem na členství v enklávě Parů v Adolfville na severu měsíce.

Baines samozřejmě býval mimo Adolfville často, ale bezpečně, nebo spíš poměrně bezpečně, se cítil jen zde, za silnými hradbami města Parů. Dokazovalo to, že jeho nároky na zastupování klanu Parů ve shromáždění byly oprávněné, díky nim se mohl dostat do kteréhokoli z masivně a důkladně postavených městských okruhů. Rozhodně jej nemohl nikdo podezřívat z neupřímnosti.

Například jeho návštěva v obskurních norách Hebů, když posledně hledal uprchlé členy pracovní brigády, nebyla záviděníhodná. Byli to Hebové, takže se nejspíš vrátili do Gandhitownu. Potíž ale byla v tom, že všichni Hebové, alespoň pro něj, vypadali naprosto stejně; přihrbené postavy ve špinavých hadrech, neustále se hihňající a neschopné soustředit se na jakoukoli složitější činnost. Byli užiteční pouze jako nekvalifikovaná pracovní síla, nic víc. Ale v Adolfville, kde bylo nutné neustále zdokonalovat

opevnění před nájezdy Mansů, byla pracovní síla zapotřebí vždy. Žádný Pare by si takovou prací ale nešpinil ruce. V každém případě mezi rozpadajícími se chatrčemi Hebů cítil panický strach, což byla přirozená reakce té části jeho osobnosti, která byla nejvíce vystavena vnějším vlivům. Hebská osada byla obydleným smetištěm plným kartónových chatrčí. Oni proti tomu ale neprotestovali, žili ve svém vlastním smetí v ničím nenarušované harmonii.
Zde, na setkání všech klanů, které se konalo dvakrát ročně, budou mít svého delegáta samozřejmě i Hebové. Letos to bude zřejmě opět tlustá Sarah Apostolová. Baines, hovořící jménem Parů, se ocitne v jedné místnosti se smradlavým – což je myšleno doslovně – Hebem. To jeho úloze rozhodně nepřidávalo na cti.
Větší obavy v něm ale budil reprezentant Mansů, jelikož Baines, jako ostatně každý Pare, z nich měl panickou hrůzu. Šokovala jej jejich neovladatelně násilnická povaha. Nedokázal ji pochopit, tak byla nesmyslná. Těšili se z násilí, nacházeli přímo perverzní potěšení v ničení věcí a zastrašování lidí, zvláště Parů, k nimž náležel.
Vědomí toho, jací Mansové jsou, mu jeho pozici rozhodně neusnadňovalo – neustále se třásl byť i jen při myšlence na konfrontaci s jejich delegátem Howardem Strawem.
Simulakron se s astmatickým šípáním vrátil zpět. Na jeho tváři, imitující Bainesův obličej, zářil nepřirozený úsměv.
"Všechno v pořádku. Žádné otravné plyny ani jed ve džbánu s vodou, žádné střílny ani pekelné stroje. Není ani nebezpečí elektrických výbojů. Můžete klidně dál," žvanil chvíli, dokud se úplně nezastavil, pak zmlkl.
"Nikdo se k tobě nepřibližoval?" otázal se Baines opatrně.
"Nikdo tam ještě není," odpověděl simulakron. "Samozřejmě kromě Heba, který zametá podlahu."
Baines rychlým pohybem otevřel dveře, aby si Heba prohlédl. Muž zametal tak, jak to Hebové měli ve zvyku – pomalu a pravidelně. Měl obvyklý připitomělý výraz, jako by ho práce bavila. Pravděpodobně by ji mohl dělat celé měsíce a ani by se nenudil. Hebové se svými úkoly netrápili, jelikož ani nechápali koncepci různorodosti. Jistě, říkal si Baines, v té prostotě byla jakási síla. Například na něj velice zapůsobil hebský světec Ignatz Ledebur. Vyzařovala z něj obrovská duchovní síla, když tak putoval z města do města a rozséval teplo své nevinné hebské přirozenosti. Ten člověk určitě nevzbuzoval nejmenší pocit ohrožení.
Hebové, a dokonce ani jejich světci, se nepokoušeli obracet lidi na víru, jak to činili mystici Schizů. Jediné, co chtěli, bylo, aby je ostatní nechali na pokoji. Jejich život byl rok od roku méně složitý. Vegetovat na úrovni zeleniny, to byl jejich ideál.
Po tom, co si zkontroloval svou laserovou pistoli, se Baines rozhodl vejít dovnitř. Opatrně vstoupil do poradního sálu, posadil se, ale hned si vyměnil místo. To první bylo příliš blízko okna – tvořil by pro někoho, kdo by mohl být venku, příliš snadný terč. Aby se při čekání na ostatní nějak zabavil, rozhodl se poškádlit Heba.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se.
"J… Jacob Simion," odpověděl Heb, aniž by se přestal hloupě usmívat a zametat. Heb si nikdy nedokázal uvědomit, že se mu někdo vysmívá. Ale i kdyby to věděl, nic by si z toho nedělal. Apatie ke všemu, to byl jejich způsob života.
"Máš rád svoji práci, Jacobe?" ptal se Baines dál a zapálil si cigaretu.
"Jasně," odpověděl Heb a zahihňal se.
Dveře se otevřely a objevila se v nich hezká, kyprá delegátka Polů Annette Goldingová s kabelkou pod paží. Její kulatý obličej byl zrudlý a zelené oči se leskly, jak lapala po dechu.
"Už jsem si myslela, že jdu pozdě," pronesla.
"Kdepak," zvedl se Baines a nabídl jí židli. Přejel ji odborným pohledem. Nic nesvědčilo tomu, že by u sebeměla nějakou zbraň. Mohla ale třeba mít smrtonosné bakterie ukryté v kapslích v ústech. Rozhodl se, že to tak je, takže si přesedl, vybíraje si židli na nejvzdálenějším konci velikého stolu. Vzdálenost… ta je zde nejdůležitější.
"Je tady horko," postěžovala si zpocená Annette. "Vyběhla jsem celé schodiště," usmála se na něj upřímně, jak to někteří Pólové dělali. Nemyslel si, že je příliš atraktivní… i když, kdyby trochu zhubla…

Přesto ale měl Annette rád, takže hned využil příležitost si s ní trochu pošpásovat. Rozhovor měl lehce erotické zabarvení.
"Annette," řekl, "ty jsi tak milá a sympatická osoba. Škoda, že jsi svobodná. Kdyby sis mě vzala…"
"Jasně, Gabe," odpověděla s úsměvem, "cítila bych se v bezpečí. Lakmusový papírek v každém koutě, pulsující analyzátory vzduchu, výbava pro případ účinků vyzařování přístrojů…"
"Mluv vážně," rozhněval se Baines. Uvažoval, kolik jí asi tak může být. Určitě ne víc než dvacet. A jako všichni Pólové vypadala dětinsky. Pólové nedospívali, neměnili se vlivem času. Co bylo základem jejich života, když ne umělé prodlužování dětství? Konečně, všechny děti z každého klanu na měsíci se rodily jako Pólové, chodily do společné ústřední školy jako Pólové a neměnily se do desátého či dvanáctého roku života. A některé, jako ona, se nezměnily nikdy.
Annette otevřela kabelku, vytáhla z ní sáček bonbónů, do nichž se hltavě pustila.
"Jsem nervózní," vysvětlovala, "takže musím jíst."
Podala sáček Bainesovi, ale ten slušně odmítl – konečně, člověk nikdy neví. Chránil svůj život celých pětatřicet let a neměl chuť o něj přijít kvůli pitomému cukrátku. Jestli chtěl žít ještě jednou tak dlouho, musel mít všechno předem promyšleno a naplánováno.
"Doufám, že klan Schizů bude letos opět zastupovat Louis Manfreti," pronesla Annette. "Vždycky jsem ho měla ráda. Dokáže tak zajímavě mluvit. Bestie z nebes a země, nestvůry, které bojují v podzemí…" zamyšleně sála kousek tvrdého bonbónu. "Myslíš, Gabe, že jsou vize Schizů skutečné?"
"Ne," odpověděl Baines upřímně.
"Tak proč o nich pořád mluví a neustále na ně myslí? Alespoň pro ně jsou skutečné."
"Mystika," prohlásil Baines pohrdavě. Nadechl se a ucítil jakýsi nepřirozený pach, něco sladkého. Uvědomil si, že to vychází z Annettiných vlasů a oddechl si. Nejspíš jde o tohle, pomyslel si náhle, opět bdělý.
"Máš bezvadný parfém," prohlásil neupřímně. "Jak se jmenuje?"
"Divoká noc," odpověděla Annette. "Koupila jsem ho u obchodníka z Alfy II. Stál mě devadesát skinů, ale moc hezky voní, nemyslíš? Měsíční plat." Její oči vypadaly smutně.
"Vezmi si mě," začal Baines opět, ale hned se odmlčel.
Objevil se delegát Depů. Stál ve dveřích a jeho vytřeštěné oči ve vyděšené tváři Bainese jakoby probodávaly.
"Panebože!" zasténal Gabriel, který nevěděl, zda má k chudákovi Depovi cítit lítost nebo pohrdání. Ten muž by nakonec mohl být energičtější, všichni Depové by mohli, jen kdyby jim k tomu nechyběla odvaha. Jenže odvaha byla něčím, co lidé z jižní osady neznali. A tenhle jí neměl ani za mák. Zastavil se ve dveřích, měl strach vejít dovnitř, byl ke svému osudu tak lhostejný, že by udělal cokoliv, dokonce i to, z čeho měl strach. Zatímco Ob-Kom by na jeho místě prostě napočítal do dvaceti, otočil by se a utekl.
"Pojď dál," lákala ho Annette, ukazujíc na židli.
"Jaký má naše jednání smysl?" otázal se Dep a pomalu, shrbený, zoufalý vešel dovnitř. "Jen si působíme bolest. Nevidím důvod, proč rozpoutávat další vášně." Rezignovaně usedl se sklopenou hlavou a pevně sepjatýma rukama.
"Jmenuji se Annette Goldingová," představila se Annette. "A tohle je Gabriel Baines, Pare. Já jsem Poly. Ty jsi Dep, že? Přišla jsem na to podle toho, jak zíráš do podlahy," pousmála se chápavě.
Dep neodpověděl, dokonce se ani nepředstavil.
Mluvení (což Baines dobře věděl) bylo pro Depy neobyčejně těžké – měli potíže sebrat energii. Tenhle Dep přišel dřív nejspíš ze strachu před zpožděním. Přílišná horlivost, vycházející z obav. Baines je neměl rád. Byli neužiteční pro sebe i pro jiné klany. Jaký měl jejich život smysl? Na rozdíl od Hebů nemohli pracovat ani jako dělníci. Leželi na zemi a hleděli k obloze nevidoucíma očima, byli bezradní.
Annette se naklonila k Bainesovi a zašeptala:
"Rozvesel ho."
"Nikdy!" odpověděl Baines. "Co je mně po tom? Je to jeho vina, že je takový. Kdyby chtěl, tak by se mohl změnit. Mohl by uvěřit v dobro, kdyby si s tím dal trochu práce. Jeho osud není horší než osud kohokoli z nás. A možná je i lepší. Konečně, vždyť pracuje jako hlemýžď. Rád bych ročně udělal tak málo práce, jako průměrný Dep."

Otevřenými dveřmi vstoupila vysoká plavovláska středního věku, oblečená do dlouhého šedého pláště. Byla to Ingrid Hibblerová, Ob-Kom. Když šla kolem stolu a dotýkala se po řadě všech židlí, šeptem počítala. Baines s Annette čekali a Heb, který zametal podlahu, zvedl hlavu a zahihňal se. Dep hleděl dolů a nic neviděl. Slečna Hibblerová nakonec našla židli, jejíž číslo jí vyhovovalo, a usedla na ni se sevřenýma rukama. Prsty se jí rychle pohybovaly, jako by pletla neviditelný ochranný úbor.
"Na parkovišti jsem narazila na Strawa," řekla a začala tiše počítat. "Ti Mansové… Ach, jak je hrozný, málem mě přejel. Musela jsem.." odmlčela se. "To je jedno. Je těžké zbavit se jeho aury, když tě jednou nakazí," otřásla se.
Annette promluvila neznámo ke komu:
"Jestli je letos zástupcem Schizů zase Manfreti, nejspíšvejde oknem a ne dveřmi," zasmála se vesele. Heb ji napodobil. "A samozřejmě čekáme na Heba," dodala.
"Já jsem d-delegátem z Gandhitownu," prohlásil Heb Jacob Simion, pravidelně se ohánějící metlou. "M-myslel jsem, že to tady t-trochu pozametám, k-když budu č-čekat," usmál se na ně upřímně.
Baines si povzdechl. Zástupce Hebů, uklízeč. Jenže oni byli všichni takoví, a jestliže ne zrovna nyní, pak potenciálně. Takže chybí ještě Schiz a Mans, Howard Straw, který dorazí, jen co přestane kroužit po parkovišti a lekat přijíždějící delegáty. Lepší by bylo, kdyby se mě nepokoušel lekat, pomyslel si Baines. Laserová pistole u pasu nebyla hračka, a navíc v hale čekal sim jen na jeho pokyn.
"Co budeme dneska projednávat?" otázala se Ob-Kom slečna Hibblerová, ale hned zavřela oči a začala počítat: "Raz, dva. Raz, dva."
"Říká se," řekla Annette, "že někdo zahlédl zvláštní loď. Nebyla to obchodní loď z Alfy II, tím jsme si jisti." Nepřestávala jíst bonbóny. Pořádala je s takovou chutí, že sáček už byl skoro prázdný. Věděl, že Annette má jakousi poruchu, jistou variantu syndromu žravosti. A vždy, když byla nervózní, se její stav prudce zhoršoval.
"Loď," řekl Dep, procitaje ze ztuhlosti. "Třeba nás to dostane z těch zmatků."
"Jakých zmatků?" otázala se slečna Hibblerová.
"Vždyť víš," odpověděl Dep. To bylo vše, na co se zmohl. Pak opět zmlkl a upadl do svých pochmurných snů.
Pro Depy byly kolem vždy jen samé zmatky. A také se, samozřejmě, báli změn. Když si to Baines uvědomil, jeho pohrdání jen vzrostlo. Jenže – loď. Jeho pohrdání se změnilo v hrůzu. Je to pravda? Straw, Mans to bude vědět. Mansové v Da Vinci Heights vyrobili přístroj ke sledování přilétajících lodí. Tato zpráva nejspíš přišla odtamtud, pokud to ovšem neviděli schizští mystici ve svých vizích.
"Určitě to bude léčka," prohlásil Baines nahlas.
Všichni v místnosti, i smutný Dep, k němu obrátili zrak. Dokonce i Heb na okamžik přestal zametat.
"Mansové jsou schopni všeho," vysvětloval Baines. "Tím také získávají převahu nad námi ostatními. Vyrovnávání účtů."
"Proč?" otázala se slečna Hibblerová.
"Víš, že nás Mansové všechny nenávidí," řekl Baines. "Protože jsou neotesaní. Barbarští rváči, špinaví provokatéři, kteří sahají po pistoli vždy, když zaslechnou slovo ‚kultura'. Mají to zakódováno ve svých genech."
Jenže to ještě nic nevysvětlovalo. Upřímně řečeno, nevěděl, proč se Mansové tak usilovně snaží zraňovat všechny kolem, pokud to, jak říkala teorie, nebylo zapříčiněno potěšením ze způsobování bolesti. Ne, říkal si, v tom musí být něco víc. Vztek a závist. Musí nám závidět, protože vědí, že kulturně stojíme výše než oni. Da Vinci Heights je tak neuspořádané; není tam žádná harmonie, žádná estetická jednota. Chaotická změť tak zvaných "tvůrčích" projektů, započatých, ale nikdy nedokončených.
"Straw je trošku neomalený, to přiznávám," pronesla Annette zvolna. "Dokonce i trochu blázen. Ale proč by měl hlásit cizí loď, kdyby ji neviděl? To nám vysvětlit nedokážeš."
"Jenže já vím," tvrdil Baines tvrdohlavě, "že Mansové, a zvláště Howard Straw, jsou proti nám. Měli bychom se bránit před…" ztichl, protože se otevřely dveře a do sálu vkročil Howard Straw.
Byl zrzavý, vysoký a svalnatý. Na rtech se mu objevil široký úsměv. Jeho přílet cizí lodě na jejich malý měsíc ani trochu nezajímal.
Čekali ještě na Schize, který se jako obvykle mohl asi tak o hodinu opozdit. Mohl někde putovat v

transu ponořený do svých vizí prototypové skutečnosti, prvotních vesmírných sil tvořících základnu dočasného vesmíru, jeho věčné vize světa zvaného Urwelt.
"Docela dobře už můžeme začít," rozhodl se Baines natolik, nakolik mu to přítomnost Howarda Strawa dovolovala. A slečny Hibblerové. Ve skutečnosti si nevšímal nikoho z nich, snad s výjimkou Annette, té s velkými, plnými ňadry. Jenže to k ničemu nevedlo.
Nebyla to její vina, všichni Pólové byli stejní. Nikdo nikdy nedokázal předvídat, jakou cestu si zvolí. Byli cíleně jiní, neodpovídali zákonům logiky. Jenže přitom nebyli temní jako Schizové, ani stroji bez mozků jako Hebové. Byli opravdu živí. To bylo to, co se mu na Annette tak líbilo – její vitalita a svěžest.
Ve skutečnosti se kvůli ní necítil ve své kůži, připadal si, jako by byl uzavřen v silné železné skořápce, jakési archaické zbroji z nesmyslné starověké války. Jí bylo dvacet, jemu pětatřicet let. Zde nejspíš byla příčina. A pak si pomyslel: Vsadil bych se, že ta holka chce, abych se takhle cítil. Vědomě se snaží, abych se cítil zle.
A jako na zavolanou k ní začal cítit mrazivou parskou nenávist.
Annette se tvářila, že si ničeho nevšimla, a dál vyjídala zbytky ze svého sáčku s bonbóny.

Delegát Schizů na poradě v Adolfville, Omar Diamond, si prohlížel krajinu a tu náhle spatřil dva draky – červeného a bílého, draky života a smrti. Draci, kteří právě zápasili, způsobili, že se pláň otřásala, obloha nad ní se rozevřela a svraštělé, jakoby hnijící šedé slunce přinášelo světu, rychle ztrácejícímu své nepatrné zásoby života, příliš malou úlevu.
"Stůjte!" přikázal Omar drakům a zvedl ruku.
Muž a žena s vlajícími vlasy, kteří šli po chodníku, se zastavili.
"Co se mu stalo? Co to dělá?" otázala se dívka, pohlížejíc na něj s odporem.
"To je jenom Schiz," odpověděl její společník pobaveně. "Je ponořený do svých vizí."
"Věčná válka znovu vypukla," volal Omar. "Síly života uhasínají. Copak se nenajde člověk, který by se odvážil přijmout rozhodnutí, jež by pomohlo? Copak se nikdo nezřekne svého života, aby ty síly pomohl obnovit?"
"Víš, můžeš jim pokládat všelijaké otázky a někdy dostaneš zajímavou odpověď," rozesmál se muž, mrkaje na ženu. "Tak dělej, zeptej se ho na něco. Musí to ale být něco velkého a všeobjímajícího, například: Jaký je smysl života? a ne: Kde jsem včera založila nůžky?"
Žena se opatrně obrátila na Omara:
"Promiňte, vždycky mé zajímalo, jestli existuje život po smrti."
"Smrt neexistuje," odpověděl Omar. Byl tou otázkou zaskočen, protože dokazovala nebetyčnou hloupost. "To, co vidíš a čemu říkáš ‚smrt', je jen fází klíčeni, v němž dřímá nová forma života, jež čeká na přijetí výzvy k přijetí nové inkarnace." Zvedl ruce a řekl: "Vidíš? Není možno zabít draka smrti, i když jeho krev teče trávou. Ze všech stran povstávají k životu jeho nové podoby. Ze zrna zasetého do půdy opět klíčí rostlina." Vykročil dál, nechávaje muže i ženu za sebou. "Musím jít do šestiposchoďového kamenného domu," říkal si nahlas. "Čeká tam shromáždění. Barbar Howard Straw. Slečna Hibblerová, mrcha uvězněná čísly. Annette Goldingová, jež je ztělesněním života, ponořující se do všeho, co jí to dovolí. Gabriel Baines, jenž je zotročen nutností bránit se tomu, co neútočí. Prostý člověk s metlou, jenž je Bohu blíže než kdokoliv z nás A ten smutný, jenž nikdy nepohlédne vzhůru, člověk, který ani nemá jméno. Jak ho nazvu? Třeba Otto. Ne, raději Dino. Dino Watters. Čeká na smrt a neví, že čeká na prázdný přízrak, protože ani smrt jej nedokáže ochránit před ním samým.
Když stál před šestiposchoďovým domem, největším v osadě Pare – Adolfville, levitoval. Visel naproti oknu, na něž škrábal nehtem, dokud mu neotevřeli.
"Pan Manfreti nepřijde?" otázala se Annette.
"Letos to není možné," vysvětloval Omar. "Přenesl se do jiného království a pořád jen sedí. Potravu mu musíme podávat nosem."
"Ach," povzdechla si Annette a otřásla se. "To je katatonie."
"Zabijte ho," poznamenal drsně Straw. "Budete ho tak mít z krku. Ti Schizové jsou víc než neužiteční. Chovají se jako Jana z Arku. Není divu, že je vaše osada tak chudá."

"Hmotně je chudá," souhlasil Omar. "Ale bohatá nesmrtelnými hodnotami."
Držel se od Strawa daleko, raději si ho ani nevšímal. Nelíbila se mu jeho chuť zničit vše kolem sebe. Tato krutost vycházela z podstaty a ne z nutnosti. Jeho zlo vycházelo z vědomé, dobrovolné volby.
Byl tam ale ještě i Gabriel Baines. Jako všichni Párové dokázal být také krutý, jenže byl zotročen. Byl tak pohlcen tím, jak si chránil vlastní kůži, že přirozeně dělal chyby. Na rozdíl od Strawa mu to ale nebylo možno vyčítat.
Když usedal na své místo, Omar prohlásil:
"Budiž toto shromáždění požehnáno. Takže raději naslouchejte zvěstem životodárným a nenaslouchejte našeptávání draka zla." Obrátil se na Strawa: "Jaké máš zprávy, Howarde?"
"Ozbrojená loď," pronesl Straw s širokým, zlomyslným úsměvem. Jejich neklidem se dobře bavil. "Není to obchodní loď z Alfy II, pochází z úplně jiného systému. Zachytili jsme jejich myšlenky. Netýkají se žádné obchodní cesty, ale…" úmyslně se odmlčel, aniž by dokončil větu. Chtěl vidět, jak se všichni třesou.
"Musíme se bránit," prohlásil Baines.
Slečna Hibblerová přitakala a po ní to neochotně udělala i Annette. Dokonce i Heb přestal zametat; i on vypadal velice znepokojeně.
"My v Adolfville," říkal Baines, "samozřejmě zorganizujeme obranu. Obrátíme se na tvoje lidi, Strawe, abynám poskytli techniku. Čekáme toho od vás hodně. Je to jediný případ, kdy požadujeme, abyste položili svůj osud na misku našeho společného dobra."
",Společného' dobra," vysmíval se mu Straw. "Jde ti o ‚naše' dobro."
"Můj Bože," zavrtěla Annette hlavou. "Strawe, musíš být pořád tak nezodpovědný? Nemůžeš si alespoň jednou uvědomit, co děláš? Mysli aspoň na naše děti. Když ne sebe, tak je bránit musíme."
"Nechť síly života povstanou a zvítězí na bitevním poli. Nechť bílý drak unikne rudé skvrně údajné smrti," modlil se Omar Diamond tiše. "Nechť se tento svět stane bezpečným lůnem a střeží nás před těmi, kdož přicházejí z pekel."
A tu si připomněl pohled, který se jeho očím naskytl, když šel na shromáždění – zvěstování příchodu nepřítele. Pramen vody se změnil v krev, když jej překročil. Nyní již věděl, co tato vize znamenala. Válku a smrt, snad i zničení Šesti klanů i jejich šesti měst – šesti, nepočítáme-1i smetiště, které bylo hebským životním prostorem.
"Jsme ztraceni," mumlal si Dino Watters chraptivě. Všichni se na něj dívali, dokonce i Heb Jacob Simion. To byl celý Dep.
"Odpusť mu," zašeptal Omar.
A někde v neviditelném království duch života vyšly šel, odpověděl a odpustil zpola mrtvé bytosti, jakou Dino Watters z osady Depů, Cotton Mather Estates, byl.

KAPITOLA DRUHÁ

Když si Chuck Rittersdorf prohlédl popraskané zdi starého baráku, nepřímé osvětlení, které už stejně nejspíš nefungovalo, archaické videookno a omšelou ztrouchnivělou podlahu z prken, pocházejících snad ještě z doby před korejskou válkou, řekl: "Tak dobrá," a vytáhl šekovou knížku, přičemž se při pohledu na kovaná železná kamna zašklebil; naposledy taková viděl roku 1970, když byl ještě dítětem.
Když si majitelka tohoto rozpadajícího se domu prohlížela Chuckovy doklady, podezřívavě se zamračila.
"Podle těch papírů, pane Rittensdorfe, jste ženatý a máte děti. V inzerátu jsem přece jasně uvedla: magistr, zaměstnaný, abstinent a…"
"O to právě jde," odpověděl Chuck unaveně. Recepční, tlustá žena středního věku, oblečená do venušanských šatů z kožešiny cvrčků hudebníčků a obutá do kožešinových trepek, se mu hnusila. Opravdu to už bylo únavné.
"Jsme se ženou odloučeni. Děti zůstaly s ní. Proto ten byt potřebuju."
"Jenže vás budou navštěvovat." Její purpurově přebarvené obočí se zvedlo.
"To moji ženu neznáte," odpověděl Chuck.
"Určitě budou. Já ty nové federální rozvodové zákony znám. Je to něco jiného než ty staré dobré státní rozvody za starých dobrých časů. Byli jste už u soudu? Dostali jste první dokumenty?"
Včera se odstěhoval do hotelu a předevčírem – to byla poslední noc boje o nemožné, o společný život s

Mary.
Podal recepční šek, ta mu vrátila identifikační kartu a odešla. Okamžitě za ní zavřel dveře, přistoupil k oknu a pohlédl dolů na ulici, na automobily, trysková skákadla, rampy a tunely pro chodce. Co nevidět bude muset zavolat svému právníkovi, Natovi Wilderovi. Čím dřív, tím líp. Rozpad jejich manželství byl dost legrační; povoláním jeho ženy (a byla v tom opravdu dobrá) bylo manželské poradenství. Zde, v Marin County v Kalifornii, kde vedla svou kancelář, měla tu nejlepší pověst. Jen Bůh ví, kolik rozpadávajících se manželství zachránila, ale zvláštním řízením osudu to byly právě její schopnosti a talent, co způsobilo, že se ocitl v tomto pokoji. Mary dosáhla tak mnoho, že nedokázala odolat tomu, aby jím nezačala pohrdat – a během let tento pocit jen zesílil. Jeho kariéra – s tím se musel smířit – nebyla ani v nejmenším tak úspěšná. Jeho práce, kterou měl tak rád, spočívala v programování simulakronů pro vládní agenturu v Cheyenne, které vláda potřebovala pro nesčíslný počet propagandistických kampaní, agitaci proti komunistickým režimům, jimiž byly USA obklopeny. Chuck tomu, co dělal, hluboce věřil, ale v žádném případě to nemohl považovat za výnosné anebo nějak zvlášť uznávané zaměstnání. Programy, které psal, byly – velmi jemně řečeno – infantilní falešné a zaujaté. Byly určeny hlavně studentům jak v USA, tak v okolních komunistických státech, podávaly se i velkému množství nevzdělaných dospělých. Svou prací se opravdu nemohl moc chlubit. A Mary mu to mnohokrát vyčítala. Ať už byl pitomec, nebo ne, pokračoval ve svém zaměstnání, ačkoliv během šesti let jejich manželství obdržel mnoho jiných nabídek. Možná to dělal proto, že své věty rád slyšel vyslovované humanoidními simulakrony, možná měl pocit, že to, co dělá, je nutné. USA byly v defenzívě jak hospodářské, tak politické, takže musely programovat propagandistické simulakrony, kteří měli v celém světě působit jako agenti CIA, aby agitovali, přesvědčovali a pracovali. Jenže…
Před třemi lety došlo ke krizi. Jedním z Maryiných zákazníků, který se snažil vyřešit neuvěřitelné manželské potíže, vyvolané tím, že měl tři milenky, byl televizní producent Gerald Feld, autor jediného televizního programu svého druhu, show Bunnyho Hentmana. Byl také majitelem většiny populárních komediálních televizních programů. Při jedné neoficiální schůzce Mary Geraldovi ukázala několik scénářů programů, které Chuck napsal pro místní oddělení CIA v San Francisku. Feld si je přečetl se zájmem, neboť (Mary je skutečně dobře vybrala) obsahovaly poměrně značný náboj humoru. Právě v tom totiž spočívalo Chuckovo nadání: dokázal psát něco víc než jen bombastické programy… Říkalo se o nich, že srší humorem. A Feld souhlasil. Požádal Mary, aby mu s Chuckem dohodla schůzku.
Nyní, když tak stál u okna v nezajímavém malém bytě, do něhož si nepřinesl ani kousek náhradního oblečení, a hleděl dolů na ulici, vzpomněl si na debatu s Mary. Rozhovor to byl nadmíru jedovatý, typický pro tento druh diskusí; dokonale vyjadřoval propast, která je dělila.
Mary to všechno bylo jasné: je tady možnost zaměstnání, takže ji je nutno dobře promyslet. Feld dobře zaplatí a Chuck získá i značnou prestiž. Každý týden se na konci programu Bunnyho Hentmana objeví titulek s Chuckovým jménem, což spatří celý nekomunistický svět. Mary – což byl klíč k celému problému – by se s ním pak mohla chlubit, jelikož tato práce byla rozhodně tvůrčí. A pro Mary byla kreativita vrátky k pokladnici života. Práce pro CIA, programování propagandistických simulakronů, kteří vyštěkávali zprávy na nevzdělané Afričany nebo Asiaty, rozhodně tvůrčí nebyla. Informace se neustále opakovaly a CIA se stejně v kruzích liberálních, bohatých a vzdělaných lidí, v nichž se Mary pohybovala, těšila té nejhorší pověsti.
"Jsi jako státem placený hlídač, který hrabe listí v satelitárním parku," zuřila Mary. "Žít s pocitem bezpečí, nebojovat, je moc snadné. Je ti třiatřicet a už ses na všechno vykašlal, ani se nesnažíš změnit."
"Poslyš," odpověděl s rozpaky. "Jsi moje žena, nebo matka? Musíš mě pořád do něčeho tlačit? Musím se rozvíjet? Proč? Mám se stát presidentem TERPLANu? To by ti stačilo?"
Kromě prestiže a peněz jí šlo ještě i o něco jiného. Zřejmě chtěla, aby se stal někým jiným. Ona, žena, která jej znala nejlépe, se za něho styděla. Kdyby začal psát pro Bunnyho Hentmana, stal by se tím, čím ho chtěla mít.
Takovému uvažování nemohl nic vytknout. Zatím ale práci změnit nechtěl. Něco v něm bylo prostě příliš apatické. A je jedno, jestli to bylo dobré, nebo špatné. Ke změně by muselo dojít hluboko v jeho duši, což pro něj bylo dost nesnadné pomyšlení.
Venku na ulici zastavil bílý chevrolet de luxe, nablýskaný nový šestidvéřový model. Chuck si ho prohlížel,

když tu překvapeně zjistil, že – ač mu to připadalo nemožné – z vozu vystupuje jeho bývalá manželka. Právě ho našla.
Jeho žena, doktorka Mary Rittersdorfová, jej hodlala navštívit.
Zachvátila ho hrůza a vzrůstající pocit slabosti. Ani to nedokázal – najít si takové bydlení, aby ho Mary nedokázala najít. Nat Wilder by mu za pár dnů mohl zajistit legální ochranu, zatím byl ale bezradný. Svou bývalou manželku přijmout musel.
Nebylo obtížné domyslet se, jak jej našla; průměrné detektivní agentury byly levné a lehce dostupné. Mary se zřejmě vydala ke Všudybylům, robotické agentuře, a najala si slídíce. Zavedla mu do paměti vzorec Chuckových mozkových vln a automat za ním šel všude, kde se po odchodu od ženy ocitl. V těchto časech se z hledání lidí stal nový vědní obor. Žena, která se rozhodne najít svéhomanžela, pomyslel si, to nemá příliš těžké. Možná v tom byla jakási zákonitost; mohl by ji nazvat Rittersdorfovou zákonitostí. V přímé úměře k tomu, jak se někdo snaží ukrýt nebo uprchnout, detektivní agentury…
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Když k nim neochotně kráčel na ztuhlých nohou, říkal si: A teď mi udělá kázání, v němž použije všechny možné argumenty. A já na ně, samozřejmě, nebudu mít žádnou odpověď. Nic, jen pocit, že už prostě nemůžeme být spolu. Že to, jak mnou pohrdá, mezi námi znamená konec příliš definitivní, takže rány nedokáže vyléčit ani čas.
Otevřel. Stála tam, tmavovlasá, drobná, nenalíčená, v drahém (svém nejlepším) plášti z přírodní vlny. Chladná, racionální, vzdělaná žena, která jej v mnoha ohledech převyšovala.
"Poslyš, Chucku," řekla. "Já to neberu. Najala jsem si lidi, aby vzali všechny tvoje věci a uložili je do skladu. Přišla jsem sem pro šek, protože chci všechny peníze, které máš na kontě. Potřebuju je, mám velká vydání."
Takže se mýlil. Žádný tklivý proslov o rozumu a zodpovědnosti. Naopak, to ona učinila poslední tah. Dokonale ho to omráčilo, takže jen bezradně zíral.
"Hovořila jsem s Bobem Alfsonem, mým právníkem," pokračovala Mary. "Podala jsem návrh, aby ses vzdal práva na dům."
"Cože?" zeptal se. "Proč?"
"Abys svou část domu mohl přepsat na mě."
"Proč?"
"Abych ho mohla prodat. Dospěla jsem k závěru, že tak veliký dům nepotřebuji, víc se mi bude hodit hotovost. Ráda bych Debby poslala do té školy na východě, o které jsme mluvili."
Deborah sice byla jejich nejstarší dítě, ale zatím jí bylo teprve šest let, tedy příliš málo na to, aby byla tak daleko od domova. To jsou mi ale věci! pomyslel si.
"Nech mě, ať si nejprv promluvím s Natem Wilderem," pronesl tiše.
"Ten šek chci hned teď!"
Mary ani nevešla dovnitř. Jen tam stála. Ucítil panickou hrůzu, strach z neúspěchu a utrpení. Prohrál – mohla z něho dostat vše, co si umanula.
Když šel pro šekovou knížku, udělala Mary několik kroků dovnitř pokoje. Nepřenesla ani slovo, tak silná byla její averze. Zmenšoval se před ní, nedokázal sejí postavit. Tvářil se tedy, zeje velice soustředěn na vyplňování šeku.
"A propos," pronesla Mary uvolněně, "teď, když jsi definitivně odešel, můžu přijmout tu vládní nabídku."
"Jakou nabídku?"
"Potřebují na meziplanetární výpravu nějaké psychology konsultanty." Ani se mu nesnažila něco vysvětlovat.
"Hm, ano." Chuck neměl nejlepší paměť. "Nějaká charita."
Výsledek terransko-alfanského konfliktu před deseti lety. Osamocený měsíc Alfanské soustavy, osídlený Terranci, kteří byli válečnými událostmi odříznuti od světa V Alfanské soustavě, již tvořilo tucet měsíců a dvacet dvě planety, existovalo takových enkláv několik.
Mary vzala šek, složila ho a strčila do kapsy.
"Zaplatí ti?" otázal se.
"Ne," odpověděla neochotně.

Takže bude žít a pečovat o děti jen z jeho platu. Pochopil to. Chtěla dosáhnout soudního rozsudku, který by ho donutil dělat všechno to, co tvrdošíjně odmítal a co způsobilo rozpad jejich šest let trvajícího manželství. Díky svému vlivu u soudů v Marin County takového výroku dosáhne a Chuck bude muset ukončit práci u CIA a najít si něco naprosto jiného.
"Jak… jak dlouho budeš pryč?" zeptal se. Bylo zřejmé, že měla v úmyslu toto období reorganizace jejich života využít co nejlépe. Bude dělat všechno, co jí, alespoň podle ní, nedovolovala jeho přítomnost.
"Asi tak šest měsíců. Jestli se nestane nic neočekávaného. Nečekej, že s tebou budu v nějakém kontaktu. U soudu mě bude zastupovat Alfson. Požádala jsem o odluku, takže to už nemusíš dělat," dodala.
Iniciativa mu už dávno vyklouzla z rukou. Jako obvykle byl příliš pomalý.
"Můžeš si vzít všechno," řekl jí náhle.
‚To, co mi můžeš dát, nestačí,' říkal její pohled. "Všechno" bylo, pokud šlo o to, čeho dosáhl, skoro nic.
"Nemůžu ti dát, co nemám," řekl tiše.
"Ale můžeš," odpověděla Mary s úsměvem. "Protože soud se o tobě dozví to, co já vždycky věděla. Jestli budeš muset, tedy jestli tě někdo donutí, standardní alimentační povinnosti plnit dokážeš."
"Ale… vždyť přece musím mít i něco pro sebe!"
"Především jsi povinen postarat se o nás," odpověděla.
Na to neměl co říci, mohl jen přikývnout.

Když pak Mary odešla, porozhlédl se po pokoji a ve skříni našel hromadu starých homeonovin. Usedl na starý dánský gauč stojící ve velkém pokoji a začal je prohlížet. Hledal něco, co by se týkalo meziplanetární výpravy, jíž se Mary měla zúčastnit.
"Její nový život," řekl si pro sebe, "který má nahradit manželství."
V týden starých novinách našel víceméně vyčerpávající článek. Zapálil si cigaretu a pustil se do četby. Americká meziplanetární agentura pro zdraví a veřejnou péči hledala psychology, protože měsíc byl původně nemocničním objektem, střediskem psychiatrické léčby terranských kolonistů v Alfanském systému. Tito lidé duševně onemocněli vinou nadměrného psychického přetížení, jímž na ně mezihvězdná kolonizace působila. Alfánci měsíc opustili, zůstali tam jen obchodníci.
To, co bylo o statutu měsíce známo, pocházelo od nich. Podle jejich zpráv během deseti let, co byla nemocnicezbavena terranského dohledu, tam vznikly civilizace nejrůznějšího typu. Kupci ale nedokázali označit stupeň jejich vývoje, jelikož neznali kritéria, používaná Terrou. Na měsíci ale každopádně bylo vyráběno zboží, existoval místní průmysl a Chuck uvažoval, proč vláda cítí nutnost do této záležitosti zasahovat. Mary si tak klidně dokázal představit; byla přesně ten typ, jaký mezinárodní agentura TERPLAN potřebovala. Napadlo ho, že lidé jako Mary mají úspěch vždy.
Přistoupil k archaickému oknu a zastavil se u něj, aby se opět zahleděl dolů. A náhle ucítil vzrůstající známý pocit. Přesvědčení, že nemá cenu dál žít. Sebevražda, ať už o ní církev a zákon soudily, co chtěly, byla v tomto okamžiku jediným rozumným východiskem.]
Vedle bylo menší okno. Když je otvíral, zaslechl bzučení tryskového skokana, přistávajícího na střeše nějakého domu dál v ulici. Když zvuk utichl, chvíli počkal a pak se vyšplhal na římsu a začal balancovat nad ulicí.
V Chuckově duši se ozval jakýsi hlas, ne jeho vlastní, který řekl:
"Prosím vás, řekněte mi, jak se jmenujete. Bez ohledu na to, jestli chcete skočit, nebo ne."
Chuck se otočil a spatřil žlutého ganymedského želatiňáka, který tiše proklouzl pod dveřmi bytu a teď se formoval do podoby hromádky malých kuliček, které tvořily jeho fyzickou podobu.
"Mám pronajmutý byt na protější straně chodby," vysvětloval želatiňák.
"Terránci mají takový zvyk. Říká se mu zaklepání na dveře," napomenul ho Chuck.
"Bohužel nemám nic, čím bych mohl zaklepat. Snažil jsem se ale, abych to stihl, než… odejdete."
"Jestli skočím, je moje soukromá věc."
"Žádný Terránec není ostrovem," recitoval želatiňák nepřesně. "Vítám vás v domě, kterému my, nájemníci, žertem říkáme Úschovna zbytečných ručiček. Jsou tadyi další, se kterými byste se měl

seznámit. Několik Terránců, jako vy, a hodně jiných bytostí, z nichž některé ve vás vzbudí odpor a jiné vás zase zaujmou. Chtěl jsem si od vás půjčit hrníček jogurtových houbiček, ale když vezmu v úvahu vaši předchozí činnost, připadá mi ta prosba urážlivá."
"Zatím jsem si sem ještě nepřinesl žádné věci." Chuck seskočil z parapetu do pokoje a poodešel od okna. Pohled na Ganymeďana ho neudivil; příchozí z jiných planet žili jako v ghettech – bez ohledu na to, jak vlivní a vysoce postaveni ve své vlasti byli, zde museli žít v takových podřadných obydlích, jakým bylo toto.
"Měl jsem si vzít vizitku," řekl želatiňák, "abych se představil. Jmenuji se lord Running Clam a jsem dovozce nebroušených drahokamů, nakupuji zlaté šperky a když to čas dovolí, jsem také vášnivý filatelista. Mám ve svém pokoji sbírku z počátečního období Spojených států, jejíž zlatým hřebem je čtyřkusová série s Kolumbem. Nechtěl byste…" odmlčel se. "Vidím, že ne. Každopádně touha po sebezničení vaši mysl přinejmenším na chvíli opustila. To je dobře. Kromě toho, o čem jsem hovořil…"
"Není na této planetě zákonem zakázáno využívat telepatické schopnosti?" otázal se Chuck.
"Máte pravdu, ale tato situace se mi zdála být výjimečnou. Pane Rittersdorfe, sám vás sice zaměstnat nemohu, jelikož nepotřebuji žádné reklamní služby, mám ale mnoho dobrých známých mezi obyvateli devíti měsíců a poskytnete-li mi trochu času…"
"Ne, děkuju," přerušil ho Chuck ostře. "Nechtě mě, prosím, o samotě." Zprostředkovatelů práce měl už na celý zbytek života až po krk.
"Jenže já, na rozdíl od vaší paní, nemám žádné skryté motivy." Želatiňák se připlazil blíž. "Vaše sebedůvěra, jako ostatně u většiny terranských mužů, je závislá na vašich výdělečných schopnostech, o nichž máte značné pochybnosti, čímž se cítíte krajně provinile. Mohu pro vásněco učinit… potřebuji na to ale čas. Momentálně musím Terru opustit a vrátit se na svůj měsíc. Řekněme, že vám zaplatím pět set skinů, samozřejmě amerických, pojedete-li se mnou. Budete-li chtít, můžete to považovat za půjčku."
"Co bych dělal na Ganymedu?" pronesl Chuck smutně. "Copak to nechápete. Já práci mám a naprosto mi vyhovuje. Rozhodně nemám v úmyslu ji měnit."
"Ale podvědomě…"
"Nelezte mi do podvědomí, dokud se nezeptáte, jestli můžete!" vybuchl Chuck.
"Je mi to líto, ale vaše sebevražedné tendence se ještě přihlásí, Možná už dnes v noci."
"Mně to nevadí."
"Je zde ještě něco, co by vám mohlo pomoci," prohlásil želatiňák. "A není to moje nabídka práce."
"Co to tedy je?"
"Žena, která by vám nahradila manželku."
"Chováte se jako…"
"Ne úplně. Nejde o fyzický ani duševní vztah, ale o čistě praktickou záležitost. Musíte si najít ženu, která by si vás vážila a milovala takového, jaký jste. Jinak zemřete. Nechtě mě, prosím, abych se nad tím zamyslel. A vy na sebe zatím dávejte pozor. Dejte mi pět hodin." Želatiňák pomalu protekl škvírou pod dveřmi. Jeho myšlenky mizely. "Jako dovozce, kupec a dealer se často stýkám s nejrůznějšími typy Terránců…"
Nakonec ztichl.
Chuck si roztřesenýma rukama zapálil cigaretu. Odešel dál, velice daleko od okna, posadil se na starý dánský gauč a čekal.
Nevěděl, jak měl na želatiňákovu přátelskou nabídku reagovat. Byl zároveň rozzlobený i dojatý a přitom i překvapený. Mohl mu lord Running Clam opravdu pomoci? Nezdálo se mu to pravděpodobné.
Čekal hodinu.
Pak se ozvalo zaklepání. Nemohl to být Ganymeďan, protože ten přece neměl čím zaklepat. Chuck se zvedl, přistoupil ke dveřím a otevřel je.
Stála tam terranská dívka.

KAPITOLA TŘETÍ

Přestože měla v souvislosti se svou novou neplacenou prací pro Americkou meziplanetární agenturu pro zdraví a veřejnou péči hodně starostí, rozhodla se Mary Rittersdorfová, že si nejprve vyřeší své soukromé problémy. Znovu se tryskovým taxíkem vydala do New Yorku na Fifth Avenue, do kanceláře

Jerryho Felda, producenta programu Bunnyho Hentmana. Před týdnem producentovi předala svazek nejnovějších – a také nejlepších – scénářů, jež Chuck napsal pro CIA. Nyní nadešel čas přesvědčit se, zda její manžel, či lépe řečeno bývalý manžel, má nějakou šanci nové zaměstnání dostat.
I kdyby se Chuck lepší zdroj příjmů najít nesnažil, ona by se o to už postarala. Považovala to za svou povinnost i proto, že přinejmenším v příštím roce bude i s dětmi naprosto závislá na jeho alimentech.
Když přistála na střeše, sestoupila do devadesátého patra, přistoupila k proskleným dveřím, na chvíli se zastavila, zamyslela a pak vstoupila do haly, v níž úřadovala Feldova sekretářka, velice hezká dívka, silně nalíčená a oblečená do značně přiléhavého svetříku z hedvábného pavoučího vlákna. Pohled na ni se Mary příliš nezamlouval. Copak jen proto, že podprsenky vyšly z módy, je už dívka s tak vyvinutým poprsím nesmí nosit? pomyslela si. V tomto případě praktické důvody rozhodně promlouvaly ve prospěch onoho kusu spodního prádla.
Mary stála u stolu se silně vzrůstajícím znechucením. Umělé zvětšování bradavek – tak to už je příliš!
"Prosím?" ozvala se sekretářka, dívajíc se ozdobným stylovým monoklem. Když narazila na Maryin mrazivý pohled, bradavky se jí jakoby strachem stáhly.
"Ráda bych hovořila s panem Feldem. Jsem doktorka Mary Rittersdorfová a nemám moc času. V patnáct hodin newyorského času odlétám na měsíční základnu TERPLANu." Dala si záležet na tom, aby její hlas zněl rozhodně a důrazně. Dokonale věděla, jak toho dosáhnout.
Po řadě nezbytných byrokratických procedur byla poslána dál.
U stolu z imitace dubu (poslední dub uhynul před deseti lety) seděl za videoprojektorem Jerry Feld, hluboce ponořen do práce.
"Chviličku, prosím, doktorko Rittersdorfová," řekl a nabídl jí židli.
Posadila se, přeložila si nohu přes nohu a zapálila cigaretu.
Na maličké televizní obrazovce hrál Bunny Hentman německého průmyslníka. Ve světle modrém dvouřadovém obleku vysvětloval dozorčí radě, jak ve válce využít nové automatické pluhy, vyráběné v jejich podniku.
Při zahájení bojových akcí se čtyři pluhy spojují do mechanismu, který už není pluhem ale raketovou odpalovací rampou. Bunny to vysvětloval s tvrdým přízvukem, líčil tento vynález jako veliký úspěch, a Feld se zasmál.
"Nemám času nazbyt, pane Felde," ozvala se Mary jedovatě.
Feld neochotně zastavil pásku a otočil se k ní.
"Ukazoval jsem ty scénáře Bunnymu. Velice jej zaujaly. Humor vašeho manžela je sice suchý a šibeniční, ale dobrý. To je to, co kdysi…"
"Já to všechno dobře znám," zadržela jej. "Musela jsem to poslouchat celé roky; vždycky si svoje texty zkoušel namně." Prudce potáhla z cigarety. "Myslíte si, že by s nimi Bunny mohl něco udělat?"
"Dokud se váš manžel s Bunnym nesetká, nemůžu nic říkat. Nemá význam, abyste se…"
Tu se otevřely dveře a dovnitř vstoupil sám Bunny Hentman.
Mary se se slavným televizním komikem setkala tváří v tvář poprvé a začala být zvědavá, jak se bude lišit od všeobecně známé podoby. Všimla si, že je poněkud starší a nižší, má dosti prořídlé vlasy a působí unaveným dojmem. Bunny ve skutečnosti vypadal jako ustaraný středoevropský obchodník se starožitnostmi. V pomačkaném obleku, špatně oholený, s rozcuchanými prořídlými vlasy a – snad aby ten dojem ještě zdůraznil – s nedopalkem doutníku v zubech. Ale jeho oči byly čilé a jakoby plné zvláštního tepla. Mary se zvedla, zaskočená silou jeho pohledu, která z obrazovky nepůsobila.
Nebyla to pouze inteligence, ale něco víc: všímavosti… nebyla si jista. A…
Z Bunnyho vyzařovala jakási aura. Aura utrpení. Jeho obličej i postava se jím zdály být prosáknuty. Ano, pomyslela si. To je to, co jeho oči vyjadřují. Vzpomínka na bolest. Bolest utrpěnou již dávno, na niž se ale nezapomina. Pro Bunnyho byla komedie bojem, bojem s doslovným, fyzickým utrpením; postoj, jenž dokazoval hrdinství, ale i opravdovost.
"Bunny," řekl Jerry Feld, "tohle je doktorka Mary Rittersdorfová. Její manžel psal ty texty pro roboty CIA, které jsem ti ukazoval minulý čtvrtek."
Komik podal Mary ruku.
"Pane Hentmane…" špitla.

"Prosím," přerušil ji Bunny. "To je jen můj pseudonym. Mé skutečné jméno, tedy to, které jsem obdržel po narození, je Lionsblood Regál. Přirozeně jsem si je musel změnit, vždyť kdo by si jako Lionsblood Regál troufl jít do showbyznysu? Říkej mi Lionsbloode anebo prostěBloode. Jer mně říká Li-Reg. To je známkou našeho přátelství. A přátelství je to, po čem ve vztahu k ženám toužím nejvíce," dodal, nepřestávaje držet Maryinu ruku.
"Li-Reg je tvá značka v kabelové síti," řekl Feld. "Zase se ti všechno pomotalo."
"Pravda," Hentman konečně pustil Maryinu ruku. "Takže, frau doktor Rattenfinger…"
"Rittersdorfová," opravila ho Mary.
"Rattenfinger," poznamenal Feld, "v němčině znamená krysař. Bunny, dávej si pozor, abys nedělal takové chyby."
"Odpusťte," omlouval se komik. "Poslyšte, frau doktor Rittersdorf, oslovujte mě nějak zdrobněle, budu tomu velice rád. Toužím po citech krásných žen, někde uvnitř ve mně se skrývá malý chlapec." Pousmál se, ale jeho obličej, a zvláště pak oči, byly stále plny té obrovské bolesti, břemene minulosti. "Zaměstnám vašeho muže, budu-li vás moci vídat. Pokud pochopí skutečný účel dohody, to, čemu diplomati říkají tajné protokoly." Pak se obrátil na Jerryho Felda: "Vždyť víš, co pro mě v poslední době moje protokoly znamenají."
"Chuck bydlí v takové barabizně na Západním pobřeží," řekla Mary. "Napíšu vám jeho adresu." Rychle vzala papír a tužku a napsala ji. "Řekněte mu, prosím, že ho potřebujete; řekněte mu, že…"
"Jenže já ho nepotřebuju," přerušil ji Bunny Hentman tiše.
"Nemohl byste se s ním setkat, pane Hentmane?" otázala se Mary opatrné. "Chuck je neobyčejně talentovaný. Byla by škoda, kdyby ho někdo nepovzbudil."
Hentman si promnul spodní ret a zeptal se:
"A vás trápí, že svůj talent nevyužívá, že ho promarňuje?"
Mary přikývla.
"Je to ale jeho talent. Měl by o něm rozhodovat sám."
"Můj manžel," prohlásila Mary, "potřebuje pomoc."
Já to vím nejlíp, říkala si v duchu. Chápat lidi je mojepráce. Chuck je nesamostatný, infantilní typ; aby se vůbec pohnul, musí být tlačen a tažen. Jinak shnije v té hrozné barabizně, kde si pronajal byt. Anebo vyskočí z okna. To je jediná věc, která by ho mohla zachránit, rozhodla I když si to sám není schopen přiznat.
"Mohl bych si s vámi domluvit schůzku?" otázal Hentman, pozorně si ji prohlížeje.
"Jak… schůzku?" Pohlédla na Felda. Tvářil se nezúčastněně, jako by si ničeho nevšímal.
"Normální," odpověděl Hentman. "Rozhodně ne obchodní."
"Bohužel musím odjet. Budu pracovat pro TERPAN v soustavě Alfy. A to hodně dlouho, možná i pár let."
"Takže ze zaměstnání pro manžílka nic nebude," odpověděl Hentman.
"Kdy odjíždíte, paní Rittersdorfová?" otázal se Feld.
"Brzy. Během příštích čtyř dnů. Musím si sbalit věi zařídit dětem…"
"Čtyři dny," pronesl Hentman zamyšleně. Upíral na ni zamyšlený pohled. "Žijete s manželem v odluce? Jerry říkal…"
"Ano," odsekla Mary. "Chuck se právě odstěhoval."
"Mohl bych vás dnes pozvat na oběd?" navrhl Bunny. "A předtím se stavím za vašim manželem anebo tam někoho pošlu. Dáme mu šest týdnů zkušební doby, ať píše scénáře. Platí?"
"Proti obědu s vámi nic nemám, ale…"
"Nic víc," prohlásil Hentman. "Jen oběd. V restauraci, kterou si zvolíte. Kdekoli na území USA. A pokud z toho bude něco víc…" pousmál se.

Po návratu na Západní pobřeží se Mary vydala městskou tramvají do středu San Franciska, do kanceláře TERPLANu – agentury, která jí nabídla vytouženou novou práci.
Zakrátko se ocitla ve výtahu. Vedle ní stál nakrátkoostříhaný a dobře oblečený mladík, úředník

informační služby TERPLANu Lawrence McRae.
"Nahoře čeká spousta novinářů. Pravděpodobně po vás budou chtít potvrzení toho, že terapeutický projekt je jen zástěrkou pro dobytí Alfy III M2, že ve skutečnosti chceme opět kolonii ovládnout, rozvinout ji a vyslat tam kolonisty," říkal muž.
"Před válkou nám přece patřila," řekla Mary. "Jak jinak bychom ji mohli užívat jako nemocniční základnu?"
"To je pravda," odvětil McRae. Vystoupili z výtahu a vykročili chodbou. "Jenže už dvacet pět let tam nepřistála ani jedna terranská loď. A to podle práva znamená, že naše nároky na toto území vypršely. Před pěti lety ten měsíc získal politickou i právní autonomii. Když tam ale přistaneme s techniky, lékaři, terapeuty a se vším ostatním, co budeme potřebovat, a zrekonstruujeme nemocnici, bude to znamenat obnovení našich nároků. Nároků, které Alfánci nikdy nevznesli. Možná proto, že ještě nestačili nahradit veškeré válečné ztráty. Anebo ten měsíc prostě nepotřebují. Provedli průzkum a poznali, že jim tamější podmínky prostě nevyhovují. Tudy, prosím," podržel jí dveře.
Mary vešla a ocitla se tváří v tvář novinářům. Bylo jich patnáct, možná šestnáct, někteří s kamerami. Zhluboka se nadechla a přistoupila k řečnickému pultu.
"Vážení hosté, představuji vám doktorku Mary Rittersdorfovou, známou manželskou poradkyni z Marin County, která se, jak jistě víte, dobrovolně přihlásila do projektu," pronesl McRae do mikrofonu.
"Doktorko Rittersdorfová," ozval se jakoby z donucení jeden z reportérů, „jak se projekt jmenuje? Akce Psychóza?"
Ostatní novináři se rozesmáli.
"Pracovní název je Operace Padesát minut," odpověděl McRae.
"Co chcete s těmi nemocnými na měsíci udělat, ažje pochytáte?" otázal se jiný. "Zametete je pod koberec?"
"Nejdříve hodláme provést průzkum, abychom se v situaci dokázali orientovat," odpověděla Mary. "Víme už, že bývalí pacienti, přinejmenším někteří, a jejich potomci žijí. Netvrdíme, že víme, nakolik je společnost, kterou vytvořili, životaschopná. Podle mne ne, i přesto, že stále ještě žijí. Těm, kterým budeme moci, zajistíme léčení. Největší pozornost, samozřejmě, soustředíme na děti."
"Kdy na Alfu III M2 dorazíte, paní doktorko?" otázal se žurnalista. Fotoaparáty se rozcvakaly.
"Myslím, že během dvou týdnů."
"Nebudete za to pobírat plat, že?" otázal se novinář.
"Ne."
"Jste tedy přesvědčena, že tento projekt je realizován ve jménu veřejného dobra, že? Je to pravá příčina?"
"Tedy," pronesla Mary nerozhodně,, je to…"
"Takže Terra bude mít zisk z toho, že bude strkat nos do kultury bývalých pacientů léčebny pro duševně nemocne?" V novinářově hlase zazněla přehnaná slušnost.
"Co na to můžu odpovědět?" obrátila se Mary na McRaeho.
"Odpověď na tuto otázku není v kompetenci doktorky Rittersdorfové. Je psycholožka, ne politická. Odmítáme odpověď."
Vysoký a štíhlý, podle všeho velice zkušený reportér se zvedl a pomalu a důrazně položil otázku:
"Copak experty z TERPLANu ani na okamžik nenapadlo nechat měsíc na pokoji a brát jeho kulturu jako každou jinou, respektovat její hodnoty a zvyklosti?"
"To ještě nevíme," odpověděla Mary váhavě. "Možná že až budeme vědět víc…" zamotala se do vysvětlování a zmlkla. "Jenže to není kultura," dodala. "Nemá tradici. Je to společnost, sestávající z duševně nemocných jedinců a jejich potomků, která vznikla před sotva pětadvaceti lety. Nemůžete jí přidávat na významu, porovnávaje ji třeba s kulturou ganymedskou nebo jónskou. Jaké hodnoty mohou vytvořit duševně nemocní lidé – a navíc za tak krátkou dobu?"
"Sama jste ale říkala," poznamenal reportér, "že o nich zatím nic nevíte. Všechno, co víte, je…"
"Jestliže vytvořili jakoukoliv trvalou, životaschopnou kulturu, necháme je na pokoji," přerušil jej McRae ostře. "Rozhodnutí ale náleží expertům, takovým, jako je paní Rittersdorfová, a ne vám, mně anebo kterémukoli jinému Američanovi. Upřímně řečeno, domníváme se, že nemůže být nic horšího než

společnost, v níž dominují duševně nemocní, kteří určují hodnoty a kontrolují komunikační prostředky. Může se z toho zrodit to nejhorší, co si dokážeme představit: fanatický náboženský kult, paranoidní, nacionalistický světový názor, barbarská destruktivita maniakálního typu. To vše naše zkoumání Alfy III M2 rozhodně dostatečně ospravedlňuje. Tento plán má za úkol bránit naše hodnoty a náš způsob života."
Reportéři mlčeli. McRae je svými slovy zřejmě dokázal přesvědčit. I Mary přiznala, že má pravdu.
Později, když s McRaem opustili místnost, se ho zeptala:
"Je to opravdu cíl výpravy?"
"Jde vám o to, zda jdeme na Alfu III M2 z obav před tím, co by pro nás mohla existence bláznivé společenské enklávy znamenat? Že nás tato psychopatická společnost může znepokojovat?" odpověděl McRae otázkou. Pohlédl na ni a dodal: "Myslím, že by i vám toto vysvětlení mělo stačit."
"Neměla jsem se ptát." Vrátila mladému úředníkovi pohled. "Měla bych…"
"Měla byste se starat o terapii. Nic víc. Já vám neříkám, jak máte léčit nemocné, tak proč byste vy měla mně vysvětlovat, jak se dělá politika?" Jeho pohled byl mrazivý. "Přesto vám ale o operaci řeknu něco, co by vás ani ve snu nenapadlo. Je docela pravděpodobné, že společnost duševně nemocných lidí za těch pětadvacet let nalezla technická řešení, která budeme moci využít. Zvláště maniaci, což je nejaktivnější skupina." Zmáčkl tlačítko výtahu. "Vím, že jsou velice tvůrčí. Podobně jako paranoici."
"Proto tedy Terra nezasáhla dřív, že?" otázala se Mary. "Chtěli jste vidět, jak se budou jejich ideje rozvíjet?"
McRae se pousmál, ale neřekl nic. Vyhlížel velice sebejistě. A to byla chyba, vezmeme-li v úvahu vše, co o psychopatech současná věda věděla. Možná i smrtelná chyba.
Hodinu nato, když se vracela do svého domu v Marin County, si uvědomila zásadní rozpory ve stanovisku vlády. Z jedné strany sondovali kulturu Alfy III M2 v obavách z ohrožení, a z druhé strany se snažili zjistit, zda stejná kultura nevytvořila něco užitečného. Již takřka před sto lety Freud dokázal, jak může být dvojitá logika falešná. Po pravdě řečeno, jedna jejich činnost vylučovala druhou.
Psychoanalýza to zobecňovala: Jestliže jsou udávány dvě vzájemně rozporné příčiny činnosti, skutečný, skrytý motiv bývá naprosto jiný; byla to třetí eventualita, již si vládní úředníci neuvědomovali. Uvažovala, jaký je v tomto případě skutečný důvod. Plán, k jehož realizaci nabídla své síly, již každopádně nevypadal tak idealisticky. A cítila ještě něco: Skutečný důvod této akce byl, že měla vládě přinést veliké zisky. Napadlo ji, že se pravděpodobně nikdy nedozví, jaký důvod to je.
Zrovna balila svetry, když si náhle uvědomila, že v pokoji někdo je. Ve dveřích stáli dva muži. Mary se rychle zvedla.
"Hledáme pana Rittersdorfa," pronesl vyšší z nich. Ukázal jí tmavou identifikační kartu. Muži byli z úřadu jejího muže, ze sanfranciské pobočky CIA.
"Odstěhoval se," odpověděla. "Můžu vám dát jeho adresu."
"Dostali jsme od neznámého informátora zprávu," řekl starší, "že se váš manžel může pokusit o sebevraždu."
"To by nebylo poprvé," odpověděla, píšíc adresu barabizny, v níž Chuck nyní bydlel. "Já bych se o něho nebála; je chronicky nemocný, ale nějak se mu nechce umřít."
Starší ze zástupců CIA se na ni díval se smutným nepřátelstvím v očích.
"Chápu. Žijete v odluce."
"Ano, ale vám po tom nic není." Počastovala ho krátkým profesionálním úsměvem. "Můžu si zabalit věci?"
"Náš úřad," řekl starší, "se snaží zajistit všem svým zaměstnancům všestrannou péči. Spáchá-li váš manžel sebevraždu, za hájíme vyšetřování, abychom zjistili, do jaké míry s tím máte něco společného. A vezmeme-li v úvahu vaši profesi, může to být docela nepříjemné, nemám pravdu?"
"Ano, řekla bych, že ano," odpověděla Mary po krátkém odmlčení.
Mladší promluvil:
"Berte to, prosím, jako neformální varování. Paní Rittersdorfová, k ničemu svého manžela nenuťte. Rozumíme si?" Jeho oči byly chladné, jakoby neživé.
Přikývla a zachvěla se.

"A kdyby se zde náhodou objevil, pošlete ho za námi. Je pravda, že si vzal tři týdny dovolené, ale my bychom s ním přesto potřebovali hovořit," řekl starší a oba muži odešli.
Mary si po jejich odchodu úlevou oddechla a dala se zase do balení.
CIA mě nebude učit, co mám dělat, říkala si v duchu. Budu svému manželovi říkat co budu chtít a dělat si, co se mi zlíbí. Neochrání tě, Chucku! Balila svetry, vztekle je pěchovala do kufru. Dej si pozor, protože sis svou situaci zhoršil. Neměls je do toho tahat. Ty ubohý, vystrašený hlupáku, pomyslela si s úsměškem. Myslíš, že se jich leknu. Můžeš se jich bát sám. Já určitě ne, protože to jsou jenom blbí, tupí policajti.
Uvažovala, zda nemá zavolat svému právníkovi a říci mu o vyhrůžkách CIA. Ne, rozhodla se pak. Ještě ne. Počkám, až se rozvod ocitne u soudu. A pak to podám jako důkaz. Ukážu jim, jaký život jsem s ním musela vést, neustále vystavena šikanování ze strany policie.
Zabalila poslední svetr a kufr rychlým pohybem zavřela.
Ubohý Chucku, říkala si pro sebe. Nemáš u soudu nejmenší šanci. Nikdy tě ani nenapadne, jaký trumf můžu vytáhnout z rukávu. Budeš platit až do smrti. Nezbavíš se mě, dokud budeš žít. Pořád tě budu něco stát.
Začala pečlivě balit šaty, ukládajíc je do kufru se speciálními ramínky.
Bude tě to stát víc, než budeš schopen zaplatit, řekla si v duchu.
KAPITOLA ČTVRTÁ
Dívka ve dveřích promluvila měkkým, nejistým hlasem:
"Ehm, jmenuji se Joan Triesteová. Lord Running Clam mi řekl, že jste se zrovna nastěhoval." Nahlédla do pokoje. "Vy jste si ještě nepřinesl žádné věci? Můžu vám nějak pomoct? Třeba roztáhnout závěsy anebo vyčistit police v kuchyni, kdybyste chtěl."
"Děkuju, ale nic nepotřebuju."
Dojalo jej, že mu želatiňák poslal dívku. Odhadl, že jí není víc než dvacet let. Do ohonu svázané hnědé vlasy nijak výrazného odstínují padaly na záda. Naprosto obyčejné vlasy. Byla hodně bledá, skoro bílá. I když byla štíhlá, neměla nijak zvlášť hezkou postavu. Oblečena byla do přiléhavých tmavých kalhot, střevíců a pánské bavlněné košile. Jak nařizovala móda, neměla podprsenku, ale její bradavky, to byly obyčejné ploché kruhy pod bílým nátělníkem – buď na to neměla, anebo nijak netoužila po v poslední době velice populární operaci zvětšení bradavek. Napadlo ho, že bude chudá. Možná studentka.
"Lord Running Clam," vysvětlovala, „je z Ganymedu. Bydlí naproti přes chodbu," pousmála se. Všiml si, že má velice hezké rovné bílé zuby. Takřka dokonalé.
"Jo," odpověděl. "Vsoukal se sem pod dveřmi asi tak před hodinou. Říkal, že sem někoho pošle," dodal.
"Nejspíš si myslel, že…"
"Fakt jste se chtěl zabít?"
Po krátké chvilce pokrčil rameny.
"Želatiňák si to myslel."
"Já vím, že je to pravda. Ještě teď je to poznat." Prošla kolem něj a vešla do pokoje. "Jsem, no, víš… jsem psí."
"Jaký typ psí?" Nechal dveře na chodbu otevřené a sáhl po cigaretách. "Existují přece různé typy. Od těch, co dokážou pohnout horou, po ty, kteří jen…"
"Mám sice jen nevelkou sílu, ale koukni." Otočila se a zvedla cípy košile. "Vidíš mou značku? Jsem řádným členem Organizace amerických psímenů. Dokážu způsobit, že čas couvne zpátky. Na omezeném prostoru, řekněme dvanáct na devět, asi takovém, jako je tvůj pokoj. O pět minut." Usmála se a on mohl opět obdivovat její zuby. Úsměv jí úplně změnil obličej, nyní byla přímo krásná. Dokud se usmívala, byl na ni velice příjemný pohled. Chuck měl pocit, že to o ní něco říká. Jakoby krása vyzařovala z jejího nitra. V nitru byla krasavicí a bylo jasné, že se jí to během let bude stále více projevovat na tváři, že to změní i její podobu.
"Je to užitečný talent?" zeptal se.
"Má omezené možnosti užití." Posadila se na opěradlo dánského kanape, strčila ruce do kapes a začala mu vysvětlovat: "Pracuj u pro policejní oddělení v Rossu. Posílají mě k těžkým dopravním nehodám. Můžeš se tomu klidně smát, ale ono to fakt pomáhá. Couvnu čas na chvilku před nehodou, a když tam

nejsem příliš pozdě, jestliže od nehody neuplyne víc než pět minut, podaří se mi člověka, který právě umřel, někdy vrátit k životu. Rozmíš tomu?"
"Hm," odpověděl.
"Nijak zvlášť mě za to neplatí. A co je ještě horší, musím být k dispozici čtyřiadvacet hodin denně. Dají mi vědět a já uháním tryskovým skokanem na místo. Koukni," ukázala na pravé ucho. Spatřil malý váleček připevněný k boltci a pochopil, že je to policejní přijímač. "Kdykoliv můžou zjistit, kde jsem. Teda, nesmím být dál nežpár vteřin od dopravního prostředku. Můžu chodit do restaurací, divadel, navštěvovat přátele, ale…"
"Fajn," řekl. "Třeba mi někdy zachráníš život."
Kdybych vyskočil, napadlo ho, mohla by mě vrátit do života. To je mi ale obrovská služba…
"Zachránila jsem už spoustu lidí." Joan natáhla ruku. "Nenabídl bys mi cigaretu?"
Nabídl jí cigaretu i oheň. Jako vždy se styděl kvůli své neohrabanosti.
"A co děláš ty?" otázala se.
Neochotně – ne, že by se za to styděl, ale protože si uvědomoval, že jeho zaměstnání mělo tak mizivý společenský statut – popsal svou práci v CIA. Joan Triesteová pozorně poslouchala.
"Takže pomáháš naší vládě?" zeptala se pak se spokojeným úsměvem. "To je přece úžasné!"
"Dík," odpověděl nesměle.
"Jenom si pomysli – v tomhle okamžiku stovky simulakronů v celém komunistickém světě opakují tvoje slova a zastavují tak lidi na nárožích i v džungli." Oči jí zářily. "A já jenom pomáhám policii."
"Existuje takový zákon," řekl Chuck, "kterému říkám Třetí Rittersdorfův zákon, Zákon zmenšeného významu. Praví, že úměrně k délce zaměstnání pro tebe má tvá práce v žebříčku hodnot stále menší a menší význam." Oplatil jí úsměv. Kvůli jejím zářícím očím a lesklým zubům nebylo těžké se usmívat. Pomalu zapomínal na svou dusivě zoufalou náladu před několika okamžiky.
Joan se prošla pokojem.
"Chceš si sem přestěhovat všechny svoje věci, anebo budeš žít jako teď? Můžu ti pomoct to tady nějak zařídit, lord Running Clam se taky ochotně přidá. Trochu dál v chodbě bydlí bytost z tekutého kovu, pocházející z Jupitera. Jmenuje se Edgar. Teď je v hibernaci, ale až se probere, určitě sem taky nakoukne. A v pokoji nalevo bydlí myslopták z Marsu, víš, takový s pestrým opeřením. Nemá ruce, věci přemísťuje pomocí psychokineze. Bude ti chtít taky pomoct, ale dneska nemá čas, protože sedí na vejcích."
"Panebože," povzdechl si Chuck. "To je mi ale polygenetický barák." Byl po tom všem, co slyšel, poněkud zmaten.
"O patro výš žije greeb lenochod z Callisto. Je tam omotaný kolem lampy, která patří k výbavě každého bytu… Je ročník asi tak 1960. Probouzí se, jen co zapadne slunce. Pak jde na nákupy. A želatiňáka jsi už poznal." Energicky a poněkud neobratně potáhla z cigarety. "Mám to tady ráda. Můžeš tu potkat všechny možné formy života. Před tebou to tady měl pronajaté mech z Venuše. Zachránila jsem mu život, protože jednou skoro vyschl… Víš, oni potřebují vlhko. Podnebí Marin County je pro ně příliš suché. Nakonec se odstěhoval do Oregonu, protože tam pořád prší," odmlčela se a pohlédla na Chucka. "Vypadáš, jako bys měl moře problémů."
"Žádné opravdové, všechny spíš vymyšlené. Je možné se jich zbavit." Problémy, pomyslel si. Kdybych trošku uvažoval, nikdy bych se do nich nedostal. Neměl jsem se ženit.
"Jak se jmenuje tvoje žena?"
"Mary," odpověděl překvapeně.
"Nemůžeš se zabít jen proto, že jste se rozešli. Bude to trvat pár týdnů, možná měsíců, a zase se dáš dohromady. Protože teď se cítíš jako lidská troska. A ten pocit je vždycky bolestný. Vím to, protože tady kdysi bydlela jistá protoplazma… Vždycky, když se dělila, hrozně trpěla. Ale přesto to musela dělat, musela růst."
"Růst nejspíš fakt bolí." Přistoupil k oknu a znovu se zadíval na rychloběžné chodníky, auta a tryskové skokany. Byl u toho okna tak blízko…
"Není to nejhorší místo k životu," poznamenala Joan. "Vím to, protože jsem už bydlela na hodně místech. Každý policajt v Rossu tuhle Úschovnu zbytečných ručičekdobře zná," dodala otevřeně. "Měli jsme tady

mnoho potíží. Drobné krádeže, rvačky, dokonce vraždu. Není to čisté místo, sám to dobře vidíš…"
"Ale přesto…"
"Ale přesto si myslím, že bys tady měl zůstat. Budeš tu mít společnost. Hlavně v noci, když se probudí mimoterranské bytosti. Uvidíš sám. A lord Running Clam může být opravdu dobrým přítelem. Pomohl už mnoha lidem. Ganymeďané v sobě mají něco, čemu svatý Pavel říkal caritas… a pamatuj, svatý Pavel říkal, že caritas je nejdůležitější z ctností. Teď se tomu nejspíš říká empatie," dodala.
Dveře bytu se otevřely a Chuck se okamžitě otočil. Spatřil dva muže, které dobře znal: svého šéfa Jacka Elwooda a kolegu, který s ním psal scénáře, Pete Petriho. Když jej muži spatřili, jako by se uklidnili.
"Hergot," řekl Elwood, "už jsem měl strach, že jdeme pozdě. Byli jsme u tebe doma, protože jsme si mysleli, že tě tam zastihneme."
"Jsem z policie," ozvala se Joan Triesteová. "Mohli byste mi ukázat vaše identifikační karty?" požádala mrazivým hlasem.
Elwood a Petři se prokázali kartami a pak se obrátili na Chucka:
"Co tady dělá policie?" otázal se Elwood.
"To je známá," odpověděl Chuck.
Elwood pokrčil rameny; další podrobnosti jej zřejmě nezajímaly.
"Nemohl by sis najít lepší bydlení?" zeptal se Elwood, když si prohlédl pokoj.
"Jsem tady jen dočasně," odpověděl Chuck podrážděně.
"Aby ses nezbláznil," ozval se Petři. "Tvoje výpověď nebyla přijata. Vedení si myslí, že bys měl být v práci. Pro vlastní dobro. Neměl bys být sám na místě, kde bys mohl moc uvažovat." Prohlížel si Joan Triesteovou, bezpochyby uvažoval, zda to byla ona, kdo Chuckovi překazil sebevraždu. Nikdo mu to ale neobjasnil. "Půjdeš s námi do kanclu? Máme tam práce na celou noc."
"Dík," odpověděl Chuck. "Musím si přestěhovat věci. Měl bych se tady zařídit, alespoň částečně." I když oceňoval jejich snahu, chtěl zůstat sám. Instinkt jej ale nutil k útěku. Nejraději by se někam schoval.
"Mohla bych s ním nějaký čas zůstat," navrhla Joan muži z CIA. "Aspoň dokud mě nepovolají do práce. Obvykle je to kolem páté, když začíná největší pouliční ruch. Ale do té doby…"
"Poslyšte…" pronesl Chuck drsně.
Všichni tři na něj obrátili tázavé zraky.
"Jestli se někdo chce zabít, tak ho nezastavíte. Můžete ho jenom zdržet. Možná ho psí, jako tady Joan, dokáže znovu přivést k životu, ale i když ho oživí, najde si zase způsob, jak to udělat. Tak mě nechtě na pokoji." Cítil hroznou únavu. "Ve čtyři mám schůzku se svým právníkem. Musím toho hodně vyřídit. Nemůžu tu stát a povídat si."
Elwood pohlédl na hodinky a navrhl:
"Můžu tě k tomu právníkovi zavézt. To se dá zařídit." Kývl na Petriho.
"Třeba se ještě uvidíme," obrátil se Chuck na Joan. "Někdy." Byl příliš unavený, aby k ní byl milejší.
"Dík," dodal nejasně, aniž by přesně věděl, zač jí vlastně děkuje.
"Lord Running Clam je ve svém pokoji," pronesla Joan s jemným nátlakem. "Může přijímat tvé myšlenky. Jestli se budeš chtít zabít, uslyší to a zabrání ti v tom. Takže, jestli to chceš udělat…"
"Fajn," odpověděl Chuck. "Nebudu se o to pokoušet tady."
Spolu s Elwoodem a Petrim vyšel z bytu. Joan spěchala za nimi.
Když šli chodbou, všiml si, že jsou dveře želatiňákova bytu otevřené. Veliká žlutá hromádka se jemně pohnula v uvítacím gestu.
"Tobě taky děkuj u," poznamenal Chuck zpola ironicky a vykročil za svými kolegy z CIA.

Cestou do kanceláře Nata Wildera v San Francisku se Jack Elwood ozval:
"Určitě jsi už něco zaslechl o Operaci Padesát minut. Požádali jsme o to, abychom tam mohli zapojit svého člověka. Rutinní prosba, jíž samozřejmě bylo vyhověno." Zamyšleně se díval na Chucka. "Myslím, že v tomto případě použijeme simulakrona."
Chuck Rittersdorf bez zájmu přikývl. Užití simulakronů bylo v plánech, kde existovalo potenciální nebezpečí, běžnou procedurou. CIA měla nízký operační rozpočet a nerada přicházela o své lidi.
"Simulakron," pokračoval Elwood, "kterého pro nás dělala General Dynamics v Palo Alto, je hotový,

Můžeš si ho prohlédnout." Pak přečetl poznámky z lístečku, který vytáhl z kapsy: "Jmenuje se Daniel Mageboom, dvacet šest let, Anglosas… Absolvoval Stanfordskou universitu jako magistr politických věd. Asi rok učil v San Jose, pak vstoupil do CIA. Tohle řekneme ostatním účastníkům operace. Jenom my budeme vědět, že pro nás simulakron sbírá data. Zatím jsme se ještě nerozhodli, kdo ho bude řídit. Třeba Johnstone," domluvil.
"Ten blb?" řekl Chuck.
Simulakron sice mohl do jisté míry pracovat samostatně, jenže operace tak velkého rozsahu vyžadovala přijímat příliš mnoho rozhodnutí. Pokud by Dana Magebooma ponechali svému osudu, mohl by být rychle odhalen jako stroj. Mohl chodit, mluvit, ale když bylo nutno přijmout závažné rozhodnutí, přejímal nad ním kontrolu dobrý operátor, sedící na chráněném místě v prvním patře sídla CIA v San Francisku.
Když zaparkovali na střeše úřadu Nata Wildera, Elwood vážně dodal:
"Říkal jsem si, Chucku, že bys Danyho mohl řídit ty. Johnstone, jak jsi sám poznamenal, není zrovna nejschopnější."
Chuck na něj překvapeně pohlédl.
"Proč? To přece není moje práce." Věděl, že CIA má k dispozici celý sbor lidí, vyškolených operátorů simulakronů.
"Ber to jako službu," pronesl Elwood zvolna, prohlížeje si hustý odpolední letecký provoz visící nad městem jako kouřový mrak. "Mohl bys být se svou manželkou pohovořit si s ní."
"Ani nápad," odpověděl Chuck po chvíli.
"Tak bys ji mohl sledovat."
"Proč?" Zachvátilo jej pobouření a vztek.
"Buďme realisti," vysvětloval Elwood. "Psychiatrům z CIA je jasné, že ji pořád miluješ. A my potřebujeme operátora na celý úvazek. Scénáře může těch pár týdnů psát Petři. Zkus to. Třeba se ti to zalíbí. Jestli ne, vrátíš se ke svému psaní. Bože, vždyť jsi simulakrony celý život programoval, takže to pro tebe nebude nic těžkého. A budeš na stejné lodi jako Mary, přistaneš na Alfě III M2 spolu s ní."
"Ani nápad," zopakoval Chuck, otevřel dvířka a vystoupil na přistávací plochu. "Na shledanou později. A dík za svezení."
"Víš, mohl bych ti tu práci nařídit," řekl Elwood. "Kdybych věděl, že to pro tebe bude lepší, což zřejmě je, udělal bych to. Nejspíš ale udělám tohle: Vytáhnu od FBI akta tvé ženy a pozorně si je prostuduj u. A podle toho, jakým člověkem je…" mávl rukou. "Podle toho se rozhodnu."
"A jaký typ člověka by to měl být," otázal se Chuck, "abych ji musel špehovat simulakronem CIA?"
"Ženou, ke které by ses měl vrátit," odpověděl Elwood a zavřel dvířka.
Petri nastartoval a stroj se zvedl k odpolední obloze. Chuck za ním chvilku hleděl.
"Typické uvažování CIA," řekl si pro sebe sarkasticky. "Hm, asi si na to budu muset zvyknout."
V jednom měl ale Elwood pravdu. Naprogramoval už spoustu simulakronů s docela přesvědčivou rétorikou. Kdyby převzal kontrolu, mohl by tím Danem Mageboonem, nebo jak se jmenoval, docela dobře operovat; mohl by – a to ho zaujalo – robota změnit v jemný nástroj, s jehož pomocí by mátl, a třeba i ničil, všechny kolem něj. Dan Mageboon v jeho rukou by se mohl postavit Mary tváří v tvář. A Jack Elwood si to dobře uvědomoval. Na tom, že mu to nabídl, tedy nebylo nic podivného.
Jenže tady byla i negativní stránka věci. Tento záměr mu byl odporný. Když na něj pomyslel, otřásl se hnusem, ale přesto jej nedokázal jen tak odmítnout. Vždyť ani jeho existence na Zemi nebyla z nejčistších.
Řešení pravděpodobně spočívalo v tom, že by nalezl někoho, komu by mohl během řízení simulakronů důvěřovat. Někoho, kdo by dokázal hájit jeho zájmy. Například Petri.
A pak si pomyslel: Jaké vůbec mám zájmy? Hluboce zamyšlen přešel přes přistávací plochu. Do jeho mysli se nepostřehnutelně vkradl nový nápad. Nápad, který mu podstrčil Jack Elwood.
Simulakron CIA s Mary na vzdáleném měsíci, v naprosto jiné sluneční soustavě, mezi nemocnými příslušníky bláznivé společnosti – existuje jedna věc, kterou by v takových podmínkách mohl udělat. Něco, co by mu mohlo vyjít, jelikož by to byla tak velice výjimečná situace. Nebyl to nápad, o který by se mohl s někým podělit, Ve skutečnosti to neuměl vysvětlit ani sám sobě. Bylo to ale mnohem lepší než sebevražda, kterou už málem spáchal. V takových podmínkách bych ji, díky robotu CIA, či spíše

General Dynamics, mohl zavraždit, řekl si v duchu. Právně bych byl nepostižitelný, protože simulakron, řízený na takovou vzdálenost, se často vymkne kontrole. Jeho autonomní obvody se častokrát vymknou pokynům vzdáleného operátora. V každém případě by to nebylo marné zkusit. U soudu bych se mohl hájit, že simulakron pracoval na vlastní pěst. Mohl bych předložit nesčetný počet důkazů o tom, že se takové věci často stávají… Historie CIA je takových zrušovaných věcí plná. Pak bude následovat vyšetřování, které by mělo dokázat, jaké jsem simulakronovi předal příkazy.
Došel ke dveřím kanceláře Nata Wildera, otevřel je a vstoupil dovnitř stále ještě v hlubokém zamyšlení. Dobrý, nebo špatný nápad – zbývalo to vyřešit buď z morálního, nebo z čistě praktického hlediska. V každém případě to byl onen druh nápadu, který z hlavy, v níž se uhnízdil, jen tak nezmizí. Usadil se v jeho mysli jako ideé fixe a už tam zůstal.
Ani teoreticky by to nemohl být "dokonalý zločin". Podezření nutně padne na něj. Soudce – ať už to bude kdo, chce – okamžitě napadne, co se stalo. Stejně tak novináři mezi nimiž byly i ty nejlepší mozky z celých USA. Ale podezření a důkazy, to je něco naprosto jiného. A mimo to by se mohl částečně skrýt i za oponou utajení, pod níž CIA stále ještě působila.
Mezi Terrou a Alfanskou soustavou byly tři světelné roky – nesmírná vzdálenost. Tedy příliš daleko na to, aby se – v běžných podmínkách – nějaký zločin vůbec spáchat dal. Šumy v signálech, procházejících hyperprostorem, byly považovány za nevyhnutelné. Obhájce, pokud by byl opravdu dobrý, by i z tohoto jediného argumentu mohl udělat korunní důkaz.
A Nat Wilder dobrým právníkem bezesporu byl.
KAPITOLA PÁTÁ
Ještě téhož dne večer, když pojedl v restauraci "Blue Fox", zavolal domů svému šéfovi, Jackovi Elwoodovi.
"Chtěl bych vidět toho tvora, kterému říkáte Dan Mageboom," prohlásil opatrně.
Šéfův obličej na malé obrazovce se zašklebil v úsměvu.
"Dobře. Vrať se do té zříceniny, kde teď žiješ. Dan k tobě zajde. Zrovna je tady u mě a myje nádobí. Zač vděčíme tomu, že ses rozhodl?"
"Ničemu konkrétnímu," odpověděl Chuck a položil sluchátko.
Vrátil se do svého bytu – v noci vypadal ještě tísnivěji – posadil se a čekal na Dana.
Hned na to se na chodbě ozval mužský hlas, který se na něj vyptával. A pak se v jeho mysli zformovala myšlenka ganymedského želatiňáka:
"Pane Rittersdorfe, hledá vás nějaký gentleman."
Chuck přistoupil ke dveřím a otevřel. Na chodbě stál nevysoký muž středního věku s mohutným břichem, oblečený do staromódního obleku.
"Pan Rittersdorf?" zeptal se nasupeně. "Pane Bože, tady je ale smetiště. A plno podivných mimozemšťanů. Co tady dělá Terránec?" Otřel si zpocený obličej červeným kapesníkem. "Jmenuju se Bunny Hentman. Jsi scénárista? Anebo jsem si spletl adresu?"
"Píšu scénáře pro simulakrony," odpověděl Chuck. Věděl, že to je Maryina práce. Jeho žena chtěla mít jistotu,že bude dobře vydělávat, aby ji mohl hmotně zabezpečit. "Jak to, že jste mě nepoznal?" zabručel Hentman. "Copak nejsem celosvětově slavný? Nebo se nekoukáte na televizi?" Rozzlobeně potáhl z cigára. "Takže jsem tady. Chcete pro mě pracovat nebo ne? Poslyšte, Rittersdorfe, nemám ve zvyku někoho prosit. Nepíšete nejhůř, to musím uznat. Pustíte mě dál nebo budeme stát na chodbě?" Všiml si pootevřených dveří do Chuckova bytu a okamžitě k nim vykročil.
Chuck si pospíšil za ním a snažil se v chůzi soustředit myšlenky. Bylo jasné, že se Hentmana snadno nezbaví. Ale tu si uvědomil, že mu jeho přítomnost nijak nepřekáží. Bude to dobrá zkouška schopností Dana Magebooma.
"Nejspíš je vám jasné," oslovil Hentmana, když zavřel dveře, "že tu práci nijak zvlášť nepotřebuju."
"Dobrá, dobrá," kývl Hentman hlavou. "Vím, že jste vlastenec a práci pro CIA milujete. Poslyšte," ukázal na něj prstem, "můžu vám zaplatit třikrát tolik, co oni. A budete mít větší svobodu. Akorát poslední slovo, co se týče formy a použití textu, samozřejmě náleží mně." Zhrozeně se rozhlédl po pokoji. "Připomíná mi to moje dětství v Bronxu. Fakt je to hrozná bída. Co se vám stalo? Copak vás žena u rozvodu takhle zničila?" V jeho očích se objevil soucitný výraz. "Jo, může to být těžké, já vím. Rozváděl

jsem se třikrát a pokaždé mě to stálo hrůzu peněz. Právo stojí za ženskýma. Vaše žena je sice atraktivní, ale…" mávl rukou. "Ani už nevím. Připadá mi taková studená. Chápete, co tím myslím… Taková vypočítavá. Nezávidím vám. S takovýma ženskýma nejde jít do žádného legálního svazku. Je třeba se nejdřív ujistit, že je to jen krátkodobé dobrodružství." Upřel na Chucka pohled, "Jo, jenže vy jste manželský typ, to je na vás vidět. Hrajete fér. Taková ženská, jako je Mary, může člověka zmáčknout tak, že skončí jako vymačkaný citron."
Ozvalo se zaklepání na dveře a Chuckova mysl v těžechvíli zachytila myšlenku Ganymeďana lorda Runninga
Clama:
"Další host, pane Rittersdorfe. Tentokrát mladší."
"Omluvte mě, prosím," řekl Chuck Bunnymu Hentmanovi, odešel ke dveřím a otevřel je.
"Kdo tady používá telepatii?" zabručel za ním Hentman.
Chuck otevřel a spatřil mladíka s příjemným obličejem, dokonale oblečeného v nejmodernějším obleku od bratří Hardingových. Muž jej oslovil:
"Pan Rittersdorf? Jmenuji se Dan Mageboom. Pan Elwood mě požádal, abych za vámi zašel."
Dobrá práce. Nikdy by na to nepřišel. Když si to Chuck uvědomil doslova se vzrušil nadšením.
"Já vím, pojďte dál," pozval simulakrona do nuzného bytu. "Pane Mageboome, představuji vám Bunnyho Hentmana, slavného televizního komika. Znáte ho, ten jé-jé, bum-bum Hentman, který lítá převlečený za šilhavého králíka se sklopenýma ušima."
"Je mi potěšením," prohlásil Mageboom a natáhl ruku. Podali si ruce, přičemž se měřili pohledy. "Často se na váš program dívám. Děsná sranda."
"Bezva," zabručel Bunny Hentman a vrhl na Chucka nazlobený pohled.
"Dan je můj nový kolega z práce. Setkáváme se poprvé. Budeme teď pracovat společně," dodal.
"Teď," protestoval Hentman energicky, "budeš pracovat pro mě, nechápeš? Moji zaměstnanci připravili smlouvu." Zamračeně strčil ruce do kapes.
"Nepřekážím tady náhodou?" otázal se Mageboom, prozíravě ustupuje. "Mohu přijít později, pane Rittersdorfe. Chucku, jestli ti tak můžu říkat."
Hentman na něj pohlédl, pak pokrčil rameny a položil na stůl smlouvu.
"Koukni se sem. Vidíš, kolik dostaneš?" Posunul cigárem papír. "Může ti ta banda špiclů dát tohle? RozesmávatAmeriku je taky vlastenectví. Zvyšuje to morálku a zasahuje komunisty. Abych řekl pravdu, je to dokonce víc vlastenecké než to, co děláš teď. Ti simulakroni jsou jen bezduché loutky. Jen na ně pomyslím, mám na zádech husí kůži."
"Máte naprostou pravdu, pane Hentmane," prohlásil Dan Mageboom. "Jenže je tady ještě i druhá strana mince. Hned vám to vysvětlím. Pan Rittersdorf, Chuck, dělá něco, co nikdo jiný nedokáže. Programování simulakronů je umění, bez mistrovského naprogramování to jsou motovidla a od člověka je dokáže rozlišit i malé dítě. Ale když jsou naprogramováni jak se patří…" pousmál se. "Nikdy jste Chuckovy simulakrony neviděl v akci. Je to něco neskutečného. Dobře to dělá i pan Petři," dodal. "Někdy dokonce i lépe."
Bylo jasné, že Dana naprogramoval Petři. Sám sobě si dělal reklamu. Chuck se nedokázal zdržet smíchu.
"Možná bych měl angažovat toho Petriho," poznamenal Bunny Hentman nasupeně. "Když je tak dobrý."
"K vašim účelům," souhlasil Mageboom, "by se Petri možná hodil lépe. Vím, co vás v Chuckových scénářích oslovuje, jenže je tady ta potíž, že to jednou zmizí. Pochybují, že by byl schopen být vtipný příliš dlouho, No, ale…"
"Zavři zobák," zavrčel Hentman na Magebooma a Chuckovi pak řekl: "Takhle se nedá jednat. Nemohli bychom jít někam jinam?" Danova přítomnost jej očividně rozčilovala. Něco mu na něm nehrálo.
V Chuckově mysli se opět objevily želatiňákovy myšlenky:
"Do budovy, pane Rittersdorfe, vešla nádherná, krásná dívka. A ani nevadí, že si nenechala zvětšit prsa. Hledá vás. Řekl jsem jí, aby šla nahoru."
Bunny Hentman, který zřejmě také dokázal přijímat želatiňákovy zprávy, zoufale zasténal:
"Copak si nemůžeme pohovořit v klidu? Kdo je to, k čertu, teď?" Obrátil se ke dveřím.
"Slečna Triesteová vám, pane Hentmane, v jednání překážet nebude," ubezpečoval jej Dan Mageboom.

Chucka zaskočilo, že simulakron pronáší o Joan svoje názory, ale okamžitě si uvědomil, že to není program. Byl to Petri, kdo jej ze sídla CIA v San Francisku řídil.
Dveře se otevřely a Joan Triesteová nejistě vstoupila do pokoje. Na sobě stále měla svůj šedý svetr a tyrolskou sukni, neměla punčochy, jen boty na vysokých tenkých podpatcích.
"Nepřekážím, Chucku?" otázala se. "Pan Hentman!" pronesla překvapeně a zrudla. "Viděla jsem snad stovky vaších programů! Řekla bych, že jste největším žijícím komikem! Jste tak dobrý, jako S id Caesar a všichni ti ze starých dobrých časů!" Oči jí jen zářily. Stála těsně vedle Bunnyho ale dávala si pozor, aby se ho nedotkla. "Chucku, ty jsi přítel pana Hentmana? Proč jsi mi to neřekl?"
"Snažíme se," zasténal Hentman, "uzavřít smlouvu. Nemůžete mi říct, jak to máme udělat?" hrozně se potil. Začal kroužit pokojem. "Já se vzdávám!" prohlásil. "Nemůžu vás angažovat. Ani nápad. Znáte příliš mnoho lidí. Spisovatelé by měli být samotáři."
Joan Triesteová nechala otevřené dveře, v nichž se nyní objevil želatiňák.
"Pane Rittersdorfe," vnímal Chuck jeho myšlenky, "mám pro vás něco důležitého. Mohli bychom si pohovořit mezi čtyřma očima? Co kdybychom šli do mého pokoje?"
Hentman se otočil a zasténal. Přistoupil k oknu, demonstrativně vyhlížeje ven. Překvapený Chuck si pospíšil za želatiňákem.
"Zavřete dveře a pojďte blíž," řekl mu lord Running Clam. "Byl bych nerad, kdyby moje myšlenky přijal i někdo jiný. Ta osoba, pan Dan Mageboom," myslel Ganymeďan tiše, "není člověk, je to stroj. V jeho nitru není žádná osobnost, někdo ho řídí na dálku. Napadlo mě, že bych vás měl varovat. Jste přece můj soused."
"Děkuji," odpověděl Chuck. "Jenže já to vím." Byl poněkud znechucen, nechtěl, aby se želatiňák jeho myšlenkami, kvůli jejich momentálnímu obsahu, prohraboval.
"Poslyš…" promluvil, ale lord Running Clam jej přerušil.
"Už jsem vaše myšlenky prozkoumal," oznámil mu "Vaše nepřátelství k manželce, vražedné impulsy. V každém případě by z mé strany bylo velice neslušné, kdybych o tom s někým hovořil. Telepat musí, stejně jako kněz nebo lékař…"
"Už o tom nemluvme," zastavil jej Chuck. To, že želatiňák znal jeho plány, měnilo situaci. Nejspíš by byla hloupost pokusit seje realizovat. Kdyby lorda povolal žalobce k soudu…
"Na Ganymedu," řekl želatiňák,, je pomsta svatá. Jestli mi nevěříte, zavolejte svému advokátovi Natovi Wilderovi. On si to ověří. Rozhodně proti takovým záměrům nic nemám. Jsou mnohem lepší než vaše dřívější sebevražedné snahy, které jdou proti přirozenosti."
Chuck se otočil a chtěl odejít.
"Počkejte," zastavil jej želatiňák. "Ještě něco. Za to, že budu mlčet, mi můžete udělat jistou laskavost."
Tak o toto jde. Ani se nedivil. Lord Running Clam byl konečně, obchodník.
"Prosím vás, pane Rittersdorfe, přijměte práci, kterou vám nabízí pan Hentman."
"A co moje práce v CIA?"
"Nemusíte sejí zříkat. Můžete klidně sedět na dvou židlích." Želatiňákovy myšlenky zněly velice naléhavě.
"Sedět na dvou židlích?! Odkud takové rčení znáš?"
"Jsem expert v oboru terranské kultury," vysvětloval lord Running Clam. "Pro CIA budete pracovat ve dne, pro pana Hentmana v noci. Tak nějak bych si to představoval. Kvůli tomu budete potřebovat jisté prostředky, stimulanty z hexoamfetaminové skupiny, které jsou na této planetě sice nelegální, ale já vám je mohu obstarat. Mám jistékontakty, takže je to pro mě maličkost. Nebudete vůbec potřebovat spát, metabolismus vašeho mozku bude stimulován…"
"Šestnáctihodinové směny! Tak to raději běž na policii."
"Ne, ne!" protestoval želatiňák. "Výsledkem bude, že se zdržíte vraždy, protože budete vědět, že policie zná vaše plány. Nebudete se už pokoušet té zlé ženě pomstít, odvrhnete své plány a necháte ji naživu."
"Odkud víš, zeje Mary zlá žena?" otázal se Chuck. "Co ty vůbec víš o terranských ženách?"
"Z vaši mysli jsem se dozvěděl o mnoha drobných projevech sadismu, jimiž vás paní Rittersdorfová po léta trápila. Jsou to bezpochyby ďábelské, bezohledné kulturní normy. Proto také jste nemocný a skutečnost nevnímáte správně. Třeba když tvrdohlavě odmítáte přijmout neobyčejně výhodnou nabídku práce pro pana Hentmana."

Ozvalo se zaklepání. Dveře se otevřely a do pokoje nahlédl s hrozivým výrazem ve tváři Bunny Hentman.
"Už musím jít. Takže, Rittersdorfe, jak mi odpovíš? Jestli se ke mně přidáš, nesmíš s sebou brát všelijaké ty želatinové organismy z jiných planet."
"Pan Rittersdorf vaši nabídku přijímá, pane Hentmane," ozvaly se myšlenky lorda Running Clama.
"Kdopak jsi?" otázal se Hentman. "Jeho agent?"
"Jsem jeho přítel," prohlásil želatiňák.
"Fajn," přikývl Hentman a podal Chuckovi smlouvu. "Je na osm týdnů, jeden hodinový scénář týdně a jednou týdně účast na poradě s dalšími autory. Plat budeš mít osm tisíc skinů. Souhlasíš?"
Bylo to lepší než dobré. Bylo dvakrát víc, než čekal. Podepsal kopii smlouvy.
"Podpisu to jako svědek," nabídla se Joan Triesteová, která se v místnosti také objevila. Podepsala všechny tři kopie a vrátila je Bunnymu Hentmanovi. Ten je strčil dokapsy, ale hned si vzpomněl, že jednu musí dát Chuckovi. Tak ji z kapsy vytáhl a odevzdal.
"Výborně," zajásal želatiňák. "Docela bych myslel, že by se to mělo zapít."
"Já nemůžu," prohlásil Hentman. "Musím už jít. Nashle, Rittersdorfe. Spojím se s tebou. Zařiď si do té plesnivé díry videotelefon… anebo se přestěhuj do něčeho lepšího," poznamenal a dveře bytu lorda Running Clama se za ním zavřely.
"Teď se my tři," navrhl želatiňák, "můžeme jít pobavit Znám bar, kde obsluhuje neterránec. Já to, samozřejmě platím."
"Výborně," souhlasil Chuck. Nechtěl být sám. Kdyby zůstal v bytě, mohla by jej Mary zase najít.
Když otevřeli dveře, na chodbě ke všeobecnému překvapení spatřili známého muže s baculatým obličejem. Byl to Dan Mageboom.
"Promiň," řekl Chuck. "Úplně jsem na tebe zapomněl
"Jdeme na malou oslavu," vysvětloval želatiňák, vytékaje z bytu. "Zveme tě, i když nemáš mysl a jsi jen prázdná skořápka."
Joan Triesteová na Magebooma vrhla zvědavý pohled, načež tázavě pohlédla na Chucka.
"Mageboom je robot z CIA," vysvětloval jí. Dana se zase zeptal: "Kdo je to? Petři?"
"Momentálně užívám autonomní okruh, pane Rittersdorfe," pousmál se Dan. "Pan Petři se odpojil, když jste vyšel z bytu. Nemáte pocit, že je to dobrá práce? Myslel jste si, že jsem pod kontrolou, ale já nejsem." Zdálo se, že je simulakron sám se sebou velice spokojený. "Ve skutečnosti," prohlásil, "mohu samostatně fungovat třeba celý večer. Mohu s vámi jít do baru, pít, bavit se a vůbec se chovat jako člověk – a možná někdy i lépe."
Takže to je ten nastroj, s jehož pomocí si mám se ženou vyřídit dloužek? pomyslel si Chuck, když vycházeli.
"Pamatujte, Rittersdorfe," varoval jej želatiňák, který jeho myšlenku zachytil. "Slečna Triesteová je příslušnicí policejního oddělení v Ross."
"Jsem. A co má být?" podivila se Joan. Dokázala zachytit myšlenky lorda Running Clama, ale Chuckovy ne. "Proč jsi to panu Rittersdorfovi pomyslel?" otázala se Ganymeďana.
"Domnívám se, že si kvůli tomu nemůžete dovolit žádné flirtování," odpověděl.
Toto vysvětlení jí zřejmě stačilo.
"Řekla bych," nasupila se, "že by ses měl starat o svoje věci. Vy, Ganymeďani, musíte na tu vaši telepatii obětovat hodně času, co?" Vypadala velice nazlobeně. "Odpusťte, jestli jsem vaše touhy špatně posoudil. Promiňte, prosím," myslel želatiňák. A Chuckovi pomyslel: "Slečna Triesteová se tedy spojení s vámi nezříká."
"Panebože," zasténala. "Starej se o sebe. Mluvme už o něčem jiném."
"Ty terranské dívky není snadné uspokojit," řekl si lord Running Clam smutně a po zbytek cesty už raději nic nemyslel.
Pak, když už seděli v baru – želatiňák jako veliká žlutá hromada v koženkovém křesle – Joan Triesteová řekla:
"Podle mě, Chucku, je úžasné, že budeš pracovat pro Bunnyho Hentmana. Je to tak vzrušující!"
"Pane Rittersdorfe, mám pocit, že byste neměl své ženě oznamovat, že nyní máte dvě zaměstnání,"

pomyslel lord. "Kdyby to věděla, bezpochyby by žádala vyšší alimenty."
"To je pravda," souhlasil Chuck. Byla to cenná myšlenka.
"Až se dozví, že pracujete pro Hentmana, bude lepší, když to přiznáte a peníze z CIA si necháte pro sebe. Požádejte své kolegy, zvláště svého nadřízeného, pana Jacka Elwooda, aby byli diskrétní." Chuck přitakal.
"Díky tomu vám peníze budou stačit na slušné živobytí, i když budete platit alimenty. Pomyslel jste na to?"
Upřímně řečeno, tak daleko do budoucnosti se nedíval. Želatiňák byl předvídavější a jeho to trápilo.
"Vidíte," myslel lord Running Clam, "že se snažím brát ohled na vaše zájmy. Mé naléhání, abyste přijal Hentmanovu nabídku…"
"Řekla bych, zeje hnusné," přerušila jej Joan Triesteová, Jak si vy, Ganymeďané, zahráváte s lidskými osudy." Přejela želatiňáka zuřivým pohledem.
"Nezapomínejte," odpověděl jí lord slušně, "že jste se setkali díky mně. A předvídám, ačkoliv nejsem věštec, vaši obrovskou a velice úspěšnou sexuální aktivitu."
"Drž hubu!" zavrčela Joan.

Po oslavě Chuck opustil želatiňáka i Dana Magebooma, zavolal taxík a doprovodil Joan domů.
Za jízdy se Joan ozvala:
"Jsem moc ráda, že s námi není lord Running Clam. Číst pořád cizí myšlenky není slušné. Ale je pravda, že jsme se setkali díky němu…" odmlčela se, zvedla hlavu a pozorně naslouchala. "Nehoda." Udala taxíkáři nový cíl cesty. "Potřebují mě, stalo se neštěstí."
Když dorazili na místo, spatřili tryskový skokan, vražený přídí do země. Během přistávání zřejmě vysadila turbína, stroj se rozbil o zeď domu a cestující vypadli ven. Pod provizorní přikrývkou z plášťů a svetrů ležel starší pobledlý muž. Policisté všechny kolem odháněli a Chuck pochopil, že to je ona nehoda.
Joan okamžitě přiskočila k ležícímu muži. Chuck, kterého nikdo nezastavoval, spěchal za ní. Mezitím přijela sanitka, která tam stála se spuštěným motorem, připravena odvézt oběť do nemocnice v Ross.
Joan se sklonila a začala si nebožtíka prohlížet.
"Jsou to tři minuty," zašeptala částečné pro sebe, částečně k Chuckovi. "Dobrá. Okamžik. Přenesu ho o pět minut zpátky." Prohlédla si mužovu peněženku, kterou jí podal jeden z policistů. "Earl B.Ackers," zašeptala a zavřelaoči. "Má to působit pouze na pana Ackerse," vysvětlovala Chuckovi. "Alespoň by to tak mělo fungovat. Jenomže se to občas nepodaří…" V obličeji se zračilo napětí, když se začala soustředit. "Raději odstup, aby tě to taky nezasáhlo."
Poslechl ji a poodstoupil. Procházel se ve studeném nočním vzduchu, pokuřoval a naslouchal řevu policejních sirén. Kolem se zatím shromáždil dav čumilů a automobily, řízené policisty, mohly jen popojíždět.
S jak zvláštní dívkou se stýkám, napadlo ho. Příslušnice policejního departmentu a k tomu ještě psí. Zajímalo by mě, co by udělala, kdyby věděla, k čemu chci zneužít simulakrona Dana Magebooma. Lord Running Clam má nejspíš pravdu, bylo by hrozné, kdyby se to dozvěděla.
"Pojď sem!" zvolala Joan a zamávala na něho.
Rychle ji poslechl.
Muž pod provizorními přikrývkami dýchal, jeho hrudník se sotva znatelně zvedal a klesal, v koutcích úst se hromadily sliny.
"Couvl v čase o čtyři minuty," oznámila Joan Chuckovi. "Zase je naživu, ale je zraněný. To je všechno, co můžu dělat." Kývla na nemocniční simulakrony, kteří okamžitě přiběhli a sklonili se nad zmrtvýchvstalým raněným mužem. Hodnostně vyšší simulakron vyšetřoval tělo, používaje něco, co vypadalo jako rentgenový přístroj. Zkoumal nejzávažnější zranění.
Pak se obrátil na svého kolegu; simulakroni si vyměnili myšlenky a podřízený otevřel svůj kovový bok a vytáhl svitek, který rychle rozvinul.
Kresba znázorňovala umělou slezinu. Chuck ve světle policejních reflektorů spatřil informaci, vytištěnou na kartónové krabičce. Simulakroni na místě zahájili operaci. Jeden raněnému vstříkl anestesikum, druhý

pak kvůli implantaci složité chirurgické protézy začal řezat břicho.
"Už můžeme jít," ozvala se Joan a Chuck se probral ze zamyšlení. "Já už svoje udělala."
Malá a štíhlá dívka s rukama v kapsách vykročila k taxíku. Vypadala unaveně.
"Poprvé v životě jsem viděl nemocniční simulakrony v akci," prohlásil Chuck, když odjížděli z místa nehody. Ten pohled na něj zapůsobil obrovským dojmem. Přesvědčil se o úžasných schopnostech umělých lidí, vyráběných a distribuovaných General Dynamics. Samozřejmě často vídal simulakrony CIA, jenže toto bylo něco naprosto jiného. Zde jejich soupeřem nebyla skupina lidí s odlišnými politickými názory. Zde byla soupeřem smrt.
Pokud jde o simulakrona Dana Magebooma, bude tomu naopak – nebude se smrtí bojovat, bude jejím nástrojem
Je jisté, že po tom, čeho byl svědkem, nemůže Joan Triesteové ani naznačit, jaké má plány. Neměl by s ní z čistě praktických důvodů přerušit styky?
Zdálo se mu přímo zhoubné plánovat vraždu a zároveň udržovat styky s policistkou. Chtěl snad, aby jej zatkli? Nebyl to snad jiný projev sebevražedných sklonů?
"Dala bych půl skinu za to, kdybych věděla, nač my líš," pronesla Joan.
"Prosím?"
"Nejsem lord Running Clam a nedokážu číst myšlenky, ale ty vypadáš tak vážně, až mám dojem, že se trápíš manželskými problémy. Ráda bych tě nějak potěšila." Zamyslela se. "Až přijedeme ke mně, navštívíš mě…" Začervenala se. Zřejmě si vzpomněla na to, co řekl želatiňák. "Jenom malý drink," prohlásila rozhodně.
"Rád," souhlasil. I on si vzpomněl na lordovu předpověď.
"Poslyš," řekla Joan. "To, že ti vlezlí Ganymeďani strkají ty svoje nosy, nebo co to mají, do našich věcí, neznamená…" odmlčela se. "K čertu s ním. Víš, on by potenciálně mohl být dost nebezpečný. Ganymeďani jsou tak ctižádostiví… Vzpomínáš si, jak se zapojili do alfanskoterrranské války? Všichni jsou stejní jako on. Dokážousedět na miliónu židlí najednou, všude cítí nějaké šance." Zamračila se.
"Možná by ses měl z toho baráku odstěhovat, Chucku. Utéct od něho."
Na to už j e něj spíš pozdě, pomyslel si střízlivě. Dojeli k Joaninu domu. Byla to moderní, hezká stavba, konstrukčně velice prostá a, jako všechny novější domy, z větší části podzemní.
"Bydlím v šestnáctém patře," oznámila Joan, když sjížděli výtahem. "Trochu to připomíná život v dole. Zvlášť špatné je to, když někdo trpí klaustrofobií."
Chvíli nato, už u dveří bytu, když vytáhla klíč a strčila ho do zámku, filosoficky dodala:
"Ale v případě nového útoku Alfánců to je velice bezpečné místo. Mezi námi a vodíkovou bombou je patnáct pater."
Otevřela dveře. Náhle zablesklo světlo, které ale hned zhaslo.
Zamrkal a pak uprostřed pokoje spatřil muže s kamerou, muže, kterého znal. Znal a nenáviděl.
"Nazdar, Chucku," pozdravil Bob Alfson.
"Kdo je to?!" vykřikla Joan. "A proč nás filmuje?!"
"Klídek, slečno Triesteová," odpověděl Alfson. "Jsem advokátem manželky vašeho milence. Potřebujeme důkazy k soudní rozpravě, která, abys to věděl," pohlédl na Chucka, "bude příští pondělí v deset dopoledne v soudní síni soudce Brizzolara. Popohnali jsme to. Tvoje manželka to chce za sebou mít co nejdřív."
"Vypadni!" zařval Chuck.
"S radostí," odpověděl Alfson a vykročil ke dveřím. "Ten film, který používám… určitě ses s ním v CIA setkal. je drahý, ale moc dobrý. Použil jsem nadčasový film Agfom," vysvětloval Chuckovi a Joan. "Nahrávka nebude zobrazovat to, co se tady dělo dosud, ale co tu budete dělat během následující půlhodiny. Myslím, že to soudce Brizzolara bude moc zajímat."
"Nečekej, že se tady stane něco zajímavého," pousmál se Chuck. "Jdu pryč." Vyšel na chodbu. Musel to místo opustit nejrychleji, jak jen to šlo.
"Myslím, že se pleteš," nesouhlasil Alfson. "Řekl bych, že se na tom filmu najde pár cenných záběrů. V každém případě, není ti to jedno? Je to jen čistě technický trik, díky němuž Mary získá výhodný rozsudek. Musí dojít k formální prezentaci důkazů. A já si nedokážu odpustit to potěšení z pohledu na to,

jak se tváříš."
Chuck se zmateně otočil.
"To je narušení soukromí…"
"Dobře víš, že v posledních padesáti letech nikdo neměl soukromí co by se za nehet vešlo," vyprskl Alfson. "Pracuješ ve výzvědné organizaci, tak nebuď směšný, Chucku." Vyšel na chodbu, minul Chucka a pokračoval k výtahu. "Kdybys chtěl kopii filmu…"
"Třeba bys mohl jít dál. Stejně je to natočené," navrhla Joan a podržela dveře. Chuck s rozpaky vstoupil.
"To, co ten chlap dělá, je sice nezákonné, ale mám dojem, že to soudy využívají bez zábran."
Odešla do kuchyně a pustila se do přípravy drinku. Zaslechl cinkání sklenic. "Nemáš chuť na Mercurian Slumps? Mám plnou láhev…"
"Mně je to jedno," odpověděl Chuck drsně. Joan přinesla drinky. Zamyšleně se chopil sklenice.
Tohleto mi zaplatí, řekl si v duchu. Už jsem se rozhodl. Bojuju o život.
"Vypadáš hrozně," řekla Joan. "Ten chlap s nadčasovou kamerou tě pěkně rozčílil, že? Zase někdo strká nos do našeho života. Nejdřív lord Running Clam a teď, když…"
"Pořád ještě se dá udělat něco, o čem se nikdo nedozví," odpověděl Chuck.
"Například?"
Neodpověděl. Jen pomalu usrkával ze sklenice.

KAPITOLA ŠESTÁ

Z vysoké police seskočily kočky; tři staří zrzaví kocouři, pruhovaný bezocasý kocour, pak několik polosiamských koťat s chlupatými úzkými tlamičkami, hbitý černý kocour a březí kočka. Všechny kočky a jeden malý pejsek se shromáždili u nohou Ignatze Ledebura, čímž mu znemožnili vyjít ven.
Na zemi před ním ležel mrtvý potkan. Pes, teriér, ho chytil a kočky požraly. Ignatz za úsvitu slyšel jejich mňoukání. Potkana, který nejspíš pobíhal po smetí nahromaděném u dveří chýše, mu bylo líto. Koneckonců, měl přece na život právo stejně jako lidé. Pes to samozřejmě nebral v úvahu, celou jeho slabou bytost ovládl lovecký instinkt. Nedalo se zde mluvit o morálním provinění, protbže měl z potkanů hrůzu. Na rozdíl od svých bratranců z Terry měli natolik zručné tlapky, že dokonce dokázali vyrobit primitivní zbraně. A obratné měli všechny čtyři tlapky.
Před Ignatzem stály zrezivělé trosky dávno už neopravovaného traktoru. Byl tady ponechán v naději, že jednou možná opraven bude. Od té doby si na něm hrálo patnáct (anebo šestnáct?) Ignatzových dětí, které spouštěly funkční zbytky jeho obvodů.
Nenašel, co hledal – prázdný umělohmotný obal od mléka, který potřeboval k založení ranního ohně. Místo toho musel rozštípat nějaké prkno. Začal se tedy prohrabovat hromadou odpadků, aby nějaké vhodné našel.
Ranní vzduch byl studený, a tak se třásl a litoval, že ztratil svou vlněnou bundu. Během jedné ze svých dlouhých procházek si lehl, aby si odpočinul, a pod hlavu si složil bundu jako polštář. Když se probudil, nevzpomněl si na ni a nechal ji tam, No, a bylo po bundě. Samozřejmě si nedokázal vzpomenout, kde to bylo. Jen si matně vzpomínal, že to mohlo být někde u Adolfville, deset dnů chůze od domova.
V sousední chýši žijící žena, která kdysi byla jeho, dokud ho neomrzelo dělat otce dvěma dětem, které s ní měl, vyšla ven a začala zuřivě křičet na velikou bílou kozu, pasoucí se na zelenině v zahrádce. Zvíře se ale klidně krmilo dál, dokud k němu žena nepřiběhla. Pak koza zamečela zadupala zadníma nohama a přeskočila plůtek. Z tlamy jí ještě trčely řepné listy. Kozí aktivitou vylekané hejno kačen zakejhalo a v panice se rozprchlo.
Ignatz se rozesmál. Kachny braly všechno příliš vážně. Rozštípal prkno a vrátil se do chýše. Kočky ho pořád následovaly; zavřel jim před čumáky dveře (jednomu kotěti se ale podařilo dostat dovnitř), dřepl si k železnému spalovači smetí a začal připravovat ohniště.
Na kuchyňském stole spala jeho současná žena Elsie, přikrytá hromadou houní. Věděl, že nevstane, dokud se mu nepodaří rozdělat oheň a nepřipraví kávu. Vůbec se jí nedivil, za takových studených jiter se nikomu vstávat nechtělo. Obyvatelé Gandhitownu se k životu probouzeli pozdě dopoledne, samozřejmě s výjimkou těch Hebů, kteří celou noc putovali.
Z jediné ložnice v chýši vykouklo malé dítě. Stálo nahé s palcem v puse, mlčky se dívalo na Ignatze, rozdělávajícího oheň. Za zády dítěte hrál televizor s porouchanou obrazovkou. Měl bych s tím něco

udělat, řekl si Ignatz v duchu, ale rozhodně to nepovažoval za příliš nutné. Před tím, kdy byl v Da Vinci Heights uveden do provozu satelitní televizní vysílač, byl život jednodušší.
Najednou si všiml, že chybí cedník. Nehledal ho, alezačal připravovat kávu i bez něj. Postavil vodu v kastrolu na propanový vařič a pak do ní hodil hrst zrnek. Chýší se začala linout příjemná silná vůně. Ignatz ji vdechoval s potěšením.
Stál u vařiče. Bůh ví, jak dlouho jen stál, čichal vůni kávy a naslouchal praskání ohně, když si začal uvědomovat, že má vizi.
Ztuhl. Kotě se mezitím vyšplhalo na dřez, kde se okamžitě začalo zabývat nějakými zbytky, které hltavě požíralo. Tento pohled a zvuky okolo se mísily s dalšími zvuky a pohledy. A vize byla stále silnější.
"Chci k snídani kukuřičnou kaši," prohlásilo nahé dítě, stojící ve dveřích ložnice.
Ignatz Ledebur neodpověděl. Vize byla tak výrazná, že mu zaclonila skutečnost a Ignatz ani dost dobře nevěděl, kde je víc – nebyl ani zde, ani tam. Jenže v kategoriích času…
Měl pocit, že to, co viděl, existovalo vždy, ale nebyl si tím beze zbytku jist. Možná to ani neexistovalo v čase, nemělo to počátek a bez ohledu na to, co dělal, to nemělo ani konec, jelikož to bylo příliš veliké. Nejspíš to pocházelo z jiného rozměru.
"Hej!" zabručela Elsie ospale. "Kde mám kávu?"
"Počkej," odpověděl.
"Počkej? Cítím ji, tak kde, k čertu, je?" Snažila se vstát, rozhazujíc houně kolem sebe. Byla nahá a prsa se jí kolébala. "Je mi hrozně. Jakoby na zvracení. Tvoje děcka jsou určitě v koupeme." Sklouzla ze stolu a nejistě přistoupila k oknu. "Co tu tak stojíš?" otázala se podezřívavě, když se zastavila u koupelny.
"Dej mi pokoj," požádal ji Ignatz.
"Dej mi pokoj? Hergot, byl to tvůj nápad, abych se sem přestěhovala. Nikdy jsem Franka neměla opustit."
Když vešla do koupelny, bouchla za sebou dveřmi, které se ale zase otevřely, takže je opět zavřela a přidržela nohou.
Vize skončila. Zklamaný Ignatz se otočil a s kastrolem kávy šel ke stolu. Shodil deky, vytáhl dva šálky – zbyly po včerejší večeři – a naplnil je horkou kávou. Na hladině plavala nafouklá zrnka.
"Co to bylo? Další z těch tvých takzvaných transů? Viděls něco? Třeba Boha?" Tvářila se zhnuseně. "Nestačí, že m uším žít s Hebem. On má navíc vize jako Schiz. Jsi Heb, nebo Schiz? Smrdíš jako Heb, tak se rozhodni." Zastavila vodu a vyšla z koupelny. "A k tomu jsi vzteklý jako Mans. To na tobě nesnáším nejvíc, tu tvoji neustálou nedůtklivost." Uchopila šálek a začala usrkávat kávu. "Je tam plno zrnek. Zase jsi někam zašantročil cedník, co?" ječela vztekle.
Nyní, když vize zmizela, si nedokázal vzpomenout, co znázorňovala. To byla s vizemi jediná potíž. Vždy si pokládal otázku, nakolik měly souvislost se skutečností.
"Viděl jsem netvora. Stál nad Gandhitownem a dít ho." Bylo mu to líto. Měl Gandhitown raději než kterékoli jiné místo na měsíci. A pak začal mít strach, mnohem větší, než jaký kdy v životě cítil. Nedokázal dělat nic. Neexistovalo nic, čím by se bestie dala zastavit. Přijde a dostane je všechny, i ty silné Mansy se všemi jejich vynálezy. I Páry, kteří se snažili chránit jak před skutečným, tak i před neskutečným nebezpečím.
Jenže ve vizi bylo něco víc.
Za netvorem stála ztracená duše.
Spatřil ji, když vyklouzla na svět jako zářivá shnilá želatina. Všechno, čeho se dotkla, podléhalo rozkladu, dokonce i holá půda, rostliny a stromy. Šálek toho něčeho by dokázal zničit celý vesmír – a náleželo to člověku. Stvo ření, které chtělo…
Takže se blížila dvě zřídla zla. Netvor, jenž zničí Gandhitown, a s ním ztracená duše. Každé to zlo přicházelo samo a každé z nich mělo nakonec jít svou cestou. Netvor byla žena, ztracená duše – muž. A…
Zavřel oči. Této části vize se zhrozil nejvíce – ti dva vybojují smrtonosnou bitvu. Nebude to ale boj mezi dobrem a zlem, ale slepý, nesmyslný souboj dvou bytostí, z nichž žádná nebude mít pravdu.
Bitva, jež možná skončí smrtí jedné z nich, se odehraje na tomto světě. Přicházejí sem, aby vybojovaly bitvu své nekonečné války.

"Udělej vajíčka!" přikázala Elsie.
Ignatz začal s nechutí prohlížet smetí u dřezu, hledal krabici s vajíčky.
"Budeš muset umýt pánev," dodala. "Nechala jsem ji v dřezu."
"Dobrá." Pustil studenou vodu a začal drhnout zatvrdlý povlak pánve hrstí zmačkaných novin.
Zajímalo by mě, říkal si v duchu, jestli bych bitvu dokázal nějak ovlivnit. Přinesla by přítomnost dobra v ní nějaký efekt?
Mohl by soustředit veškeré své duševní schopnosti a pokusit se o to. Nejen pro dobro měsíce, ale také pro dobro obou těch smutných bytostí. Osvobodit je od jejich břemene.
Tento nápad zaujal veškerou Ignatzovu mysl. Čistil pánev a mlčky o něm uvažoval. Elsie se s tím nemělo smysl svěrovat – prostě by mu jen řekla, aby šel k čertu. O jeho moci neměla ani tušení a on jí o ní nikdy nic neřekl. Když měl tu pravou náladu, dokázal procházet zdmi, číst myšlenky, léčit nemoci anebo je u špatných lidí vyvolávat, upravovat počasí, uřknout úrodu. Dokázal takřka vše, ale jen v té pravé náladě. To byla podstata jeho požehnání.
Světce v něm viděli dokonce i podezřívaví Párové. Stejně jako všichni ostatní na měsíci, počítaje v to i věčně zaměstnané a urážlivé Mansy – když povolili v soustředění na svou práci natolik, aby si jej vůbec všimli.
Jestliže vůbec někdo mohl měsíc uchránit před těmi dvěma přicházejícími organismy, byl to jen on – a také si to dokonale uvědomoval. Je to můj osud, pomyslel si.
"Tohle není žádný svět, je to jenom měsíc," prohlásilaElsie pohrdavě. Stála u spalovny odpadů a oblékala se do šatů, které nosila už včera. Chodila v nich již týden a Ignatze napadlo – ne bez jistého uspokojení – že je na dobré cestě stát se Hebem. Moc víc už třeba nebylo.
Být Hebem ale bylo dobré, neboť Hebové nalezli Pravou cestu a osvobodili se od všeho nepotřebného.
Otevřel dveře chatrče a opět vyšel do jitřního chladu.
"Kam zas jdeš?!" houkla na něj Elsie.
"Na poradu," odpověděl Ignatz. Zavřel dveře a s kočkami, které se mu motaly kolem nohou, se vydal hledat. svého přítele Schize Omara Diamonda.

Díky svým nadpřirozeným psionickým schopnostem se Ignatz teleportoval do nejrůznějších míst na měsíci, až se nakonec, přesvědčen, že tam Omara najde, přenesl do budovy Shromáždění v Adolfville. Levitoval v úrovni pátého podlaží velké kamenné budovy, pohupoval se před oknem a ťukal na ně, dokud si ho někdo nevšiml a nepustil dovnitř.
"Panebože, Ledebure," zasténal Howard Straw, zástupce Mansů. "Smrdíš jako koza. Dva Hebové v jedné místnosti, to je rozhodně příliš silný smrad." Obrátil se, pokousej e se zadržet pro Mansy typický výbuch zuřivosti.
"Proč jsi sem vtrhl?" otázal se zástupce Parů, Gabriel Baines. "Máme poradu."
Ignatz Ledebur se beze slov spojil s Omarem Diamondem a vysvětlil mu, že ta záležitost rozhodně nesnese žádný odklad. Diamond jej slyšel a souhlasil, takže okamžitě spojili své mysli a opustili schůzi. Kráčeli trávou, v níž rostly houby. Nějakou dobu nikdo z nich nepřenesl ani slůvko, jen oba mechanicky ukopávali houbám klobouky.
Nakonec Diamond promluvil:
"Právě jsme hovořili o invazi."
"Začne to v Gandhitownu," prohlásil Ignatz. "Měl jsem vizi: Ti, kdož přijdou…"
"Jo, jo," odpověděl Diamond rozzlobeně. "Já vím, žedisponují pekelnou silou. Už jsem delegáty s touto skutečností seznámil. Z toho nevzejde nic dobrého. Jsou tak silní, že na této planetě zůstanou navždy."
"Měsíci," opravil ho Ignatz a zasmál se.
"Buďsi třeba měsíc." Diamond zavřel oči a pokračoval v chůzi, ačkoliv neviděl na cestu. Upadl, jak si Ignatz všiml, do chvilkové dobrovolné katatonie. Všichni Schizové k tomu byli velice náchylní, takže se Ignatz rozhodl počkat. Omar zamumlal něco, čemu Ledebur nerozuměl.
Ignatz si povzdechl a posadil se na trávník. Omar Diamond zůstal stát v transu vedle něj. Kolem sebe neslyšeli vůbec nic, jen tiché šumění vzdálených stromů, rostoucích za loukou.

Náhle se Diamond ozval:
"Spoj svou sílu s mou a spatříme invazi tak zřetelně, že…" ale jeho slova se opět změnila v nesrozumitelný blábol.
Ignatz (i světec může přestat být trpělivý) si opět povzdechl.
"Musíme se spojit se Sarah Apostolesovou," prohlásil Diamond. "V trojici můžeme vyvolat vizi nepřítele tak, že se stane skutečností. Pak budeme moci kontrolovat jeho příchod."
Ignatz vyslal myšlenku a spojil se se Sarah Apostolesovou, spící ve své chatrči v Gandhitownu. Ucítil, jak se probudila, pohnula, zasténala a když vstávala z postele, něco zamumlala.
Čekali, on i Omar Diamond, až se objevila. Oblečená byla do mužského kabátu, kalhot a tenisek.
"Dnes v noci jsem měla sen," řekla. "Nějaká stvoření se potulují po okolí a připravují se projevit svou přítomnost." Její oválný obličej byl poznamenán starostí a ničivým strachem. Vypadala hrozně a Ignatz se za ni styděl. Sarah se v obtížných chvílích nedokázala očistit od destruktivních emocí.
Její tělo a jeho nepevnost na ni mělo příliš veliký vliv.
"Posaď se," řekl Ignatz.
"Způsobíme, že se objeví nyní a na tomto místě," oznámil Diamond a sklopil hlavu. Oba Hebové učinili totéž, koordinujíce tak své navzájem se podporující vizionářské schopnosti. Soustředili se společně. Čas plynul; nikdo nevěděl, kolik ho uplynulo, když to, co vyvolávali, vedle nich rozkvetlo jako poupě zla.
"Zde je to," prohlásil Ignatz.
Všichni tři otevřeli oči, pohlédli na oblohu a spatřili klesající cizí loď. Podařilo se to.
Loď, vypouštějící oblaka plynů, dosedla asi sto metrů od nich. Ignatz měl dojem, že je přímo nestvůmě veliká. Největší, jakou kdy spatřil. Ledebur pocítil strach, ale jako obvykle se ho snažil ovládnout (už před mnoha lety se mu podařilo přemoci veškeré fóbie). Sarah ale vypadala vyděšeně. Pohlédla na loď a povšimla si otevřeného průchodu. Vetřelci se z obrovského válcového organismu z kovu a umělých hmot připravovali vyjít ven.
"Ať k nám přijdou," řekl Omar Diamond a opět zavřel oči. "Ať si nás všimnou. Donutíme je, aby si nás všimli a vzdali nám čest."
Ignatz se k němu přidal a za chvíli to – nakolik to dokázala – učinila i vyděšená Sarah Apostolesová.
Z průchodu lodě byla spuštěna rampa. Objevily se na ní dvě postavy, které krok za krokem sestupovaly na zemi.
"Co kdybychom učinili nějaký zázrak?" navrhl Ignatz s nadějí v hlase.
"Například?" otázal se Diamond pochybovačně. "Zásadně se nezabývám magií."
"Já a Ignatz to můžeme zkusit," řekla Sarah a obrátila se na Ignatze: "Vytvoříme jim vizi planetárního pavouka, který přede síť osudu nad celým životem."
"Dobrá," souhlasil Ignatz a soustředil svou pozornost na přivolání vize planetárního, či, jak by řekla Elsie, měsíčního pavouka.
Dvěma postavám z lodě zahradily cestu lesklé pavouci nohy. Postavy ztuhly. Jedna z nich něco nesrozumitelně pronesla.
Sarah se rozesmála.
"Jestli nedokážeš ovládnout smích, ztratíme nad nimi převahu," upozornil ji Omar tvrdě.
"Odpusťte," pokoušela se stále se smíchem omluvit.
Bohužel už bylo pozdě. Hromada lesklých nohou se rozpadla a Ignatz náhle ke své hrůze postřehl, že se jejich trojice rozdělila. Jejich triumvirát byl zničen jediným projevem slabosti. Ignatz už neseděl na trávníku, místo toho se ocitl na hromadě smetí před svou chatrčí v centru Gandhitownu. Nepřátelské makroorganismy znovu získaly kontrolu nad svou činností. Mohly se vrátit k realizaci svých plánů.
Ignatz se zvedl a vykročil k postavám z lodi, které teď jen stály a nejistě se rozhlížely kolem sebe. U Ignatzových nohou si hrály kočky. Zakopl o ně a skoro upadl. Zaklel a odehnal zvířata, pokoušeje se překonat gravitaci a zachovat si důstojnost. Jenže to bylo odsouzeno k neúspěchu, jelikož se za jeho zády otevřely dveře chatrče a objevila se Elsie. Veškerá jeho snaha byla marná.
"Kdo je to?!" zařvala.
"Co já vím?" odpověděl Ignatz rozzlobeně. "Hned se to dozvíme."
"Řekni jim, ať táhnou k čertu," nasupila se Elsie a založila si ruce v bok. Několik let byla Mansem a

pořád ještě se vyznačovala arogantní "pohostinností", nabytou v Da Vinci Heights. Byla připravena bojovat, ačkoliv ještě ani nemohla vědět, proti čemu. Třeba jen, pomyslel si Ignatz, s otvírákem na konzervy a pánví. Pobavilo ho to, a tak se dal do smíchu. Když už jednou začal, nedokázal přestat. A tak ho spatřili i oba vetřelci.
"Čemu se tak chechtáš?" otázal se jeden z nich; byla to žena.
Ignatz si utíral oči a odpověděl:
"Vzpomínáte si na dvojnásobné přistávání? Vzpomínáté si na planetárního pavouka? Nevzpomínáte."
Bylo to neuvěřitelně směšné; nepřátelé si ani neuvědomovali úsilí trojice světců, obdařených nadpřirozenou mocí. Pro ně se to vůbec nestalo. Nebyl to ani přelud, i když tak snaha Ignatze Ledebura, Sarah Apostolesové a Omara Diamonda dopadla. Smál se a smál a mezitím se ke dvěma vetřelcům připojil i třetí a pak čtvrtý.
Jeden z nich, muž, si, když se rozhlédl kolem sebe, povzdechl:
"Bože, to je ale příšerné smetiště. Myslíte, že to tak vypadá všude?"
"Můžete nám pomoci," řekl Ignatz. Konečně se mu podařilo ovládnout smích. Ukázal na rezivějící vrak automatického traktoru, na němž si hrály děti. "Mohli byste mi laskavě pomoci a opravit můj farmářský stroj? Kdyby mi někdo pomohl…"
"Jo, jo," ujistil jej jeden z mužů. "Pomůžeme ti to tady uklidit." Zhnuseně pokrčil nosem. Nejspíš spatřil nebo ucítil něco, co v něm vzbudilo odpor.
"Pojďte dál," navrhl Ignatz. "Dáme si kafe."
Otočil se k chatrči. Tři muži a jedna žena po chvíli váháve vykročili za ním.
"Promiňte, že je to tady tak malé a že je tady takový nepořádek…" Ignatz strčil do dveří a většině koček se okamžitě podařilo vniknout dovnitř. Sehnul se a jednu po druhé je vyházel ven.
Čtyři vetřelci vstoupili a zastavili se hned u dveří. Tvářili se velice nešťastně.
"Posaďte se," řekla Elsie, vykřesávajíc ze sebe jiskřičku pohostinnosti. Postavila čajník na sporák. "Jen si uvolněte tu lavici," přikazovala. "Věci si můžete hodit, kam chcete. Třeba na podlahu."
Hosté neochotně, s viditelným odporem, smetli hroma du špinavého dětského oblečení na podlahu a posadili se.
Všichni se tvářili rozpačitě, ba dokonce tupě, a Ignatz uvažoval proč.
"Copak si to obydlí nemůžete uklidit?" otázala se žena váhavě. "Jak můžete žít v takovém…" mávla rukou, jakoby jí na dokončení věty pochybělo sil.
Ignatz byl zkroušený. Ale nakonec… bylo toho tolik důležitého na práci a tak málo času. Ani on, ani Elsie si nedokázali najít chvilku, aby to tady všechno uklidili. Je pravda, že to není hezké, dovést svůj domov do takového stavu, ale… Pokrčil rameny. Možná někdy jindy. Ale vetřelci by jim taky mohli pomoci, kdyby jim, například, dali simulakron-hospodyni, která by se pustila do práce. Mansové je samozřejmě měli, jenže za ně žádali příliš mnoho. Třeba by mu ji okupanti dali zdarma.
Ze své díry za lednicí vyběhl potkan a žena, když viděla primitivní zbraň, kterou nesl, zavřela oči a zaječela.
Ignatz, který zrovna připravoval kávu, se zasmál. No co, vždyť je sem nikdo nezval. Jestli se jim v Gandhitownu nelíbí, můžou jít pryč.
Z ložnice vykouklo několik dětí, jež beze slova zíraly na vetřelce, kteří seděli v zachmuřeném mlčení, s bolestí v srdci čekali na kávu a upřených nevinných pohledů dětí si ani nevšímali.

Ve velké schůzovní místnosti v Adolfville nečekaně promluvil zástupce Hebů Jacob Simion:
"Přistáli. V Gandhitownu. Jsou u Ignatze Ledebura."
"A my tady sedíme a žvaníme," rozzuřil se Howard Straw. "Dost už s těmi nesmyslnými bláboly. Musíme je rozdrtit. Nemají tady co dělat. Souhlasíte?" strčil do Gabriela Bainese.
"Souhlasím," odpověděl Baines a poněkud se od zástupce Mansů odsunul. "Jak to víš?" obrátil se na Jacoba Simiona.
Heb se zasmál.
"Neviděls je tady? Ta astrální těla? Ignatz tady byl. Určitě si na to nevzpomínáš. Přišel a vzal s sebou

Omara Diamonda. Jenže ty jsi to zapomněl, protože se to nikdy nestalo. Vetřelci to učinili neexistujícím, protože se rozdělili na jednoho a dva."
"Takže už je pozdě, protože přistáli," promluvil Dep, hledící s beznadějí na podlahu.
Howard Straw vybuchl ostrým mrazivým smíchem.
"Vždyť je to jenom Gandhitown. Koho to zajímá? Už dávno měl být vyhozený do vzduchu. Já bych byl velice spokojený, kdyby tu díru z povrchu měsíce smetli. Je to stoka a všichni, kdo tam žijí, smrdí na kilometr."
Jacob couvl jako zasažený bleskem a zašeptal:
"Ale naštěstí nejsme krutí." Ze všech sil zadržoval slzy bezmoci.
Howard Straw vycenil zuby v úsměvu a strčil loktem do Gabriela Bainese.
"Nemáte v Dá Vinci Heights nějakou efektivní zbraň?" otázal se Gabriel. Byl hluboce přesvědčen, že klid Mansů vůči tomu, co se děje v Gandhitownu, znamená, že nemají v úmyslu dělat nic, dokud nebude ohrožena jejich osada. Nezamýšleli poskytnout plody svého důmyslu k účelům společné obrany. Nyní se podezření, jež Baines vždy vůči Strawovi měl, zdála být potvrzená.
Ustaraná Annette Goldingová zamračeně řekla:
"Nemůžeme Gandhitown odsoudit k jisté smrti."
"K jisté smrti!" vysmíval sejí Straw. "Výtečné. Samozřejmě že můžeme. Poslouchejte, máme zbraň. Ještě jsme ji nepoužili, ale mohla by smést jakoukoliv agresorskou armádu. Předvedeme ji ale, až se nám bude chtít." Přejel zrakem po ostatních delegátech, vychutnávaje si svou převahu. Nyní na něm byli všichni závislí.
"Já věděl, že se v případě krize zachováte právě takhle," pronesl Baines hořce. Bože, jak ty Mansy nenáviděl. Neměli žádné morální zásady, byli egoističtí a domýšliví Naprosto nedokázali snést ani myšlenku na práci pro společné dobro. Jen co si to Gabriel všechno uvědomil,okamžitě si odpřisáhl, že se za to vše Howardovi pomstí. Ano, pomyslel si, jestli se naskytne příležitost, abych jim to všem, celé osadě Mansů mohl oplatit, bude to chvíle, na niž mělo cenu čekat celý život. Nyní ale Mansové měli navrch. Byl si ale naprosto jist, že to nebude trvat věčně. Možná by se i vyplatilo, uvažoval Baines dál, jít za vetřelci a uzavřít s nimi ve jménu Adolfville pakt – my a oni proti Dá Vinci Heights. Čím déle o tom uvažoval, tím více se mu ten nápad zamlouval.
"Máš nějaký návrh, Gábě?" otázala se Annette Goldingová. "Vypadáš, jako kdybys vymyslel něco rozumného." Jako každý Póly měla velice vytříbenou pozorovací schopnost a dokázala přesně přečíst měnící se výraz jeho tváře.
Gabe se rozhodl zalhat. Samozřejmě, jinou volbu ani neměl.
"Řekl bych," odpověděl, "že bychom Gandhitown mohli obětovat. Přenecháme jim to území a dovolíme jim, aby si na něm dělali, co uznají za vhodné. Ať si tam postaví základnu, nebo co budou chtít. Možná se nám to nebude zamlouvat, ale…"
Jacob Simion zoufale zasténal.
"Lidi, vás náš osud ani v nejmenším nezajímá, protože nejsme… tak čistí jako vy. Vracím se do Gandhitownu, spojit se se svým klanem. Jestli mají zahynout, tak zahynu s nimi." Zvedl se a s rámusem odstrčil židli. "Zrádci!" dodal, když kráčel ke dveřím. Jako všichni Hebové šoupal nohama.
Zbývající delegáti jej sledovali s různými odstíny lhostejnosti v očích. Dokonce ani Annette Goldingová, která se vždy starala o všechny a o všechno, neprojevovala žádné rozpaky.
A tu Gabriela Bainese zachvátil smutek, protože je všechny potenciálně čekal stejný osud; všechny – Pare, Poly, Schizy, a dokonce i Mansy – zrádný osud je nepostřehnutelně strkal na stejnou mělčinu. I jim se to mohlo stát. Kdykoli. A pokud se to stane komukoli z nás, uvědomoval si Baines, nebudeme mít kam jít. Co se stane s Hebem bez Gandhitownu? Dobrá otázka! Zhrozil se toho.
"Počkej," řekl nahlas.
Neoholený, zanedbaný Jacob Simion, šoupající nohamá, se zastavil u dveří. V Hebových zapadlých očích doutnala jiskřička naděje.
"Vrať se," přikázal Gabriel Baines a obrátil se na ostatní, zvláště pak na arogantního Howarda Strawa: "Musíme se bránit společně. Dnes Gandhitown, zítra Hamlet-Hamlet, my nebo Schizové. Vetřelci nás dostanou jednoho po druhém. Dokud nezůstane jen Dá Vinci Heights." Znechucení Strawem způsobilo,

že se v jeho hlase objevil náznak tvrdosti. On sám si toho takřka nevšiml. "Já hlasuji pro to, abychom všechno naše úsilí podřídili osvobození Gandhitownu. Musíme se jim postavit." V hnoji, hromadách smetí a rezivějících vraků strojů, dodal v duchu a znechuceně se zašklebil.
"Jsem pro," souhlasila po chvíli Annette Goldingová.
Pak se hlasovalo. Proti byl pouze Howard Straw. Návrh byl schválen.
"Strawe," promluvila Annette ohnivě, "přikazuje se ti vyrobit tu zázračnou zbraň, kterou ses tady tak chlubil. Jste tak bojovní, takže vám dovolíme provést útok na Gandhitown." A pak oslovila Gabriela Bainese: "A vy, Pare, to zorganizujete." Nyní, když padlo rozhodnutí, vypadala jako zosobněný klid.
"Je třeba poznamenat, že pokud se bitva odehraje v Gandhitownu, ostatní osady nebudou poničeny," obrátila se Ingrid Hibblerová na Strawa. "Napadlo tě to?"
"Představ si bitvu v Gandhitownu," zabručel Straw. "Po pás se brodit ve…" odmlčel se a pak promluvil na Jacoba Simiona a Omara Diamonda: "Budeme potřebovat všechny světce, vizionáře i psí, které jen mezi Schizy a Heby dokážete najít. Budeme je moci zaměstnat?"
"Myslím, že ano," odpověděl Diamond.
Simion přikývl.
"Se zázračnou zbraní z Da Vinci Heights a schopnostmi hebských a schizských světců," prohlásila Annette, "dokážeme předvést něco víc než jen odpor."
"Kdybychom znali celá jména agresorů, mohli bychom sestavit jejich numerologické tabulky a odhalit jejich slabiny. Anebo kdybychom měli jejich data narození…" ozvala se slečna Hibblerová.
"Mám dojem," přerušila ji Annette, "že manská zbraň a organizované síly Parů ve spojení s nadpřirozenými silami Hebů a Schizů budou užitečnější."
"Děkuji, že jste Gandhitown neobětovali." Jacob Simion pohlédl na Gabriela Bainese s němým obdivem. Poprvé po mnoha měsících, ba dokonce letech, Baines ucítil, jak všechny jeho fóbie mizí. Opájel se pocitem štěstí, takřka euforie. Někdo ho měl rád. I když to byl jen Heb, znamenalo to hodně. Připomínalo mu to dětství. Dobu, kdy ještě nebyl Pare.
KAPITOLA SEDMÁ
Doktorka Mary Rittersdorfová, jdoucí po smetím zavalene Mávni ulici Gandhitownu, prohlásila:
"V životě jsem nic takového neviděla. Z lékařského pohledu je to všechno nesmysl. Tihle lidé musejí být všichni hebefrenici. Hrozně, hrozně nemocní."
Něco v duši jí říkalo, že by toto místo měla co nejrychleji opustit a už nikdy se sem nevracet. Že by měla odletět zpátky na Terru, opět se věnovat své práci manželského poradce a zapomenout, že tady vůbec někdy byla.
A celý ten nápad dělat s těmito lidmi psychoterapii…
Otřásla se. Ani chemoterapie nebo elektrošoky by tady nic nezmohly. Bylo to poslední stadium duševní choroby – příliš pozdě na to, aby se s tím dalo ještě něco dělat.
Vedle ní stojící mladý agent CIA, Dan Mageboom, se ozval:
"Takže tvoje diagnóza zní hebefrenie? Mohu to dát do hlášení?" Uchopil ji pod paží a pomohl jí vyhnout se mršině mrtvého zvířete. Žebra trčela v odpoledním slunci jako zuby obrovské zohýbané vidličky.
"Hm, je to přece jasné, ne?" odpověděla Mary. "Viděls tu potkaní mršinu, pohozenou na podlaze chatrče? Chce se mi z toho zvracet. Takhle už přece nikdo nežije. Ani v Indii nebo v Číně. Je to, jako by ses vrátil v čase o čtyři tisíce let. Takhle mohl žít leda tak sinanthropus nebo neandrtálec, jenom bez těch rezavějících traktorů."
"Na lodi se něčeho napijeme," navrhl Dan Mageboom.
"Pití mi nepomůže. Víš, co mně to příšerné místo připomíná? Ten hrozný levný byt, do kterého se po našem rozvodu přestěhoval můj manžel."
Mageboom se zarazil a zamrkal.
"Víš, že jsem měla manžela," řekla Mary. "Říkala jsem ti to." Uvažovala, proč jej její poznámka zaskočila. Cestou na Alfu se mu se svými manželskými problémy otevřeně svěřila a nalezla v něm pozorného posluchače.
"Nemyslím, že by to bylo vhodné srovnání," nesouhlasil Mageboom. "Zdejší prostředí vykazuje známky skupinové psychózy; tvůj manžel takhle nikdy nežil, vždyť neměl žádné duševní potíže."

"Jak to můžeš vědět?" otázala se Mary a prudce se zastavila. "Nikdy jsi ho neviděl. Chuck byl, tedy je, nemocný. Má skryté příznaky hebefrenie. Vždycky se vyhýbal sociosexuální odpovědnosti. Vykládala jsem ti přece o mé snaze, aby začal hledat práci, která by mu zajistila slušnou úroveň." Uvědomila si, že Mageboom je také zaměstnancem CIA, takže od něj těžko mohla očekávat nějaké pochopení. Rozhodla se o tom přestat mluvit. I bez probírání problémů jejího života s Chuckem to zde bylo dostatečně tísnivé. Hebové, jak se sami velice trémě nazývali, vezmeme-li v úvahu jejich chorobu, na ně ze všech stran tupě zírali a cenili zuby. Jinak o ně žádný zvláštní zájem neprojevovali.
Cestu jim zkřížila bílá koza. Mary s Danem Mageboomem se prozíravě zastavili; nikdo z nich neměl žádné zkušenosti, jak zacházet s kozami. Zvíře je nevšímavě minulo.
Aspoň že jsou ti lidé neškodní, pomyslela si Mary.
Hebefrenici v jakémkoli stadiu choroby nebyli schopni agresivního chování. Nebezpečné bylo setkání s jinými nemocnými – a to setkání bylo nevyhnutelné. Zvláště se bylo nutno obávat maniodepresivních lidí, kteří by ve vrcholné fázi své nemoci mohli být velice destruktivní.
Musela se ale připravit na něco ještě mnohem horšího.
Agresivita maniaků se v nejhorším případě projevovala záchvaty špatné nálady, krátkodobých destruktivních orgií, které postupně ustupovaly. Paranoici byli mnohem nebezpečnější; dalo by se říci, že jejich permanentní nepřátelství se, místo aby časem sláblo, krystalizovalo do pečlivě připravených činů. Paranoik je vypočítavý analytik, jeho činy jsou promyšlené a každý pohyb je částí plánu. Jeho nepřátelství se nemusí nutně změnit v čin, ale léčení stav nemocného jen zhorší. V případě těchto lidí, pokročilých paranoiků, je léčení – nebo třeba i jen pokus o důkladnější vyšetření – prakticky nemožné. Stejně jako hebefreniky, ani paranoiky nelze vrátit do normálního života.
Na rozdíl od maniakální deprese, hebefrenismu anebo obyčejné katatonické schizofrenie se paranoia zdála být racionálnější. Formální záznam logického myšlení nevykazoval změny, v nitru však paranoik trpěl tou nejhroznější lidmi poznanou duševní poruchou. Nebyl schopen empatie, nedokázal si sám sebe představit v roli jiné osoby, a proto pro něj jiní lidé prakticky neexistovali – byli jen pohyblivými objekty, které na něj buď nějak působily, nebo neměly žádný vliv. Po desítky let bylo módní tvrzení, že paranoici nejsou schopni lásky. Není to pravda. Paranoik dokáže prožít lásku jako něco, co mu někdo dává nebo jako vlastní pocit. Je zde ale jedno nepatrné "ale" – paranoik prožívá lásku jako druh nenávisti.
"Podle mé teorie," pronesla Mary k Danovi Mageboomovi, "by se na tomto světě mělo nacházet několik podtypů duševních chorob, stojících v hierarchii podobné staroindickým kastám. Tito lidé zde, hebefrenici, odpovídají kastě nedotknutelných. Maniaci by v tom případě byli kastou statečných válečníků, jednou z nejvyšších."
"Samurajové," řekl Mageboom. "Jako v Japonsku."
"Ano," přitakala Mary. "Paranoici, zvláště pak paranoidní schizofrenici, by pak tvořili kastu vládců, odpovědnou za rozvoj společenských ideologií a sociálních programů. Mají tedy přehled o všem. A obyčejní schizofrenici…" zamyslila se. "Odpovídali by třídě básníků, a někteří z nich by mohli být náboženskými proroky, stejně jako někteří Hebové. Ti ale vytvářejí asketické světce, zatímco ze schizofreniků pocházejí dogmatici. Ti se syndromem polymorfické schizofrenie by v tom případě tvořili kreativní část společnosti, tvořící nové ideje." Snažila si připomenout další existující kategorie. "Mohou zde být i jiní, s nervovou hyperaktivitou, psychotickými poruchami, které jsou pokročilou formou mírnější obsesivně-kompulsivní neurózy. Tito lidé jsou obvykle úředníky na nižší úrovni. Jejich konzervatismus tvoří protiváhu radikalismu polymorfických schizofreniků, takže společnosti zajišťují stabilitu."
"Takže by se dalo říci, že je všechno v nejlepším pořádku," mávl Mageboom rukou. "Jak se to v torn případě liší od terranské společnosti?"
Mary se nad jeho otázkou na chvíli zamyslela. Byla to dobrá otázka.
"Žádná odpověď?" otázal se Mageboom.
"Samozřejmě že odpověď existuje. Vedení této společnosti přirozeně připadá paranoikům. Vyznačují se největší individualitou jak v ohledu iniciativy, tak inteligence i vrozených schopností. Je jasné, že budou mít potíže s maniaky, kteří by rádi převzali žezlo. Stav mezi těmito dvěma třídami bude vždy napjatý. Jenže, víš, v případě paranoiků, kteří vytyčují ideologickou linii, bude dominujícím citem vždy jen nenávist. Nenávist namířená do dvou směrů – vedení bude nenávidět všechny, kteří pobývají vně jejich

vlastní enklávy, a samozřejmě bude přesvědčeno, že v souvislosti s tím všichni zase nenávidí je. A to může společnost vehnat do iluzorní války, bitvy s nepřítelem, který neexistuje, pro vítězství nad ničím."
"Proč tomu tak je?"
"Poněvadž," odpověděla, "bez ohledu na to, jak to začalo, budou výsledky vždy stejné. Totální izolace těchto lidí. Takový bude konečný výsledek jejich skupinové činnosti – postupná izolace od ostatních lidí."
"Copak být soběstačný je tak špatné?"
"Není," řekla Mary. "Jenže to není soběstačnost, ale něco naprosto jiného. Něco, co si ani ty, ani já nedokážeme správně vysvětlit. Vzpomínáš si na staré pokusy s lidmi, drženými v dokonalé izolaci? Vraťme se do poloviny dvacátého století, kdy se o možnosti letů do vesmíru sotva začalo uvažovat. Kdy se začalo uvažovat, jak dopadnou lidé, ponecháni dny a týdny se stále se snižující frekvencí podnětů… Vzpomínáš si, jak to dopadlo, když člověka umístili do komory, kde neměl žádné podněty?"
"Jistě," odvětil Mageboom. "Výsledkem nedostatku podnětů jsou halucinace."
Mary přikývla.
"Sluchové, vizuální, hmatové a čichové halucinace nahrazují chybějící podněty. Intenzitou prožitků se mohou rovnat skutečnosti. Jejich výsledkem mohou být například stavy strachu. Halucinace způsobené psychotropními látkami mohou vyvolat záchvaty strachu, v normálních podmínkách nemožné."
"Proč?"
"Protože jsou dokonalé. Jsou vytvářeny v systému smysl – receptor a způsobují zpětnou vazbu, vycházející ne z nějakého vzdáleného místa, ale z vlastního nervového systému. Onen člověk se vůči tomu nemůže izolovat a ví o tom. Změna stavuje v tomto případě nezvratná."
"Ale jak to bude vypadat tady?" tázal se Mageboom "Mám pocit, že to nevíš."
"Dokázala bych to vysvětlit, ale nebylo by to snadné. Nevím ještě, jak daleko tato společnost dospěla. Odpověď záleží na úrovni její izolovanosti a částečně i na jednotlivcích, kteří ji tvoří. Zakrátko se to dozvíme na základě jejich postoje vůči nám. Hebové, které vidíme zde…" ukázala na barabizny po obou stranách blátivé cesty. "Jejich postoj k nám není důležitý. Jestliže ale jde o paranoiky nebo maniaky, jistá úroveň halucinací sice bezesporu tvoří část jejich vnímání světa, ale pořád ještě v určitém stupni chápou objektivní skutečnost. Naše přítomnost jejich náchylnost k halucinacím zesílí. Na to musíme být připraveni. Představy přijmou formu, podle níž nás budou vnímat jako krajní ohrožení. My a naše loď budeme chápáni – ne interpretovaní, ale doslova chápáni – jako něco hrozného. Nepochybně nás budou vidět jako předvoj agresorů, kteří chtějí jejich společnost zničit a učinit z ní vlastní satelit."
"Ale vždyť je to pravda. Chceme převzít vládu a umístit je tam, kde byli před pětadvaceti lety. Jako nuceně hospitalizované pacienty, čili nevolníky."
Byla to dobrá úvaha, jenže ne úplně.
"Je tady ale jeden rozdíl, o němž ses nezmínil," řekla Mary. "Malý, ale důležitý. Zajistíme těm lidem terapii a budeme se snažit jejich životu navrátit správný směr. Jestliže náš plán vyjde, budou si vládnout sami jako právoplatní vlastníci tohoto měsíce. Zpočátku jich bude jen několik, ale pak postupně stále víc. To není forma zotročení, i kdyby jim to tak připadalo. Ve chvíli, kdy budou všichni na tomto měsíci zbaveni psychóz, schopni vnímat skutečnost bez deformací…"
"Myslíš, že by se ti lidé dali přesvědčit, aby se stali pacienty dobrovolně?"
"Ne," odpověděla Mary. "Abychom je přesvědčili, budeme muset užít sílu. Snad kromě několika Hebů budeme muset strčit do blázince všechny na této planete. Tedy na měsíci," opravila se.
"Uvědom si, prosím, že kdyby ses neopravila, měl bych důvod strčit do blázince tebe."
Vylekaně na něj pohlédla. Nezdálo se, že by žertoval. Jeho mladistvý obličej se tvářil sveřepě.
"To bylo jen přeřeknutí," omlouvala se.
"Jistěže," pousmál se. "Ale velice výmluvné. Symptomatické." Opět se pousmál, ale onen úsměv byl mrazivý. Způsobil, že se zmateně a neklidně zachvěla. Co ten Mageboom proti ní může mít? Nebo se z ní stala také tak trochu paranoická? Možná… Najednou si uvědomila, že k ní onen muž má krajně nepřátelský postoj. Ale vždyť jej sotva znala. Cítila to nepřátelství po celou cestu. Vlastně, což bylo velice zvláštní, od jejich prvního setkání.

Chuck Rittersdorf přepnul simulakrona na automatický režim, vypnul se z obvodu, ztuhlý se zvedl z židle před kontrolní obrazovkou a zapálil si cigaretu. Bylo devět večer místního času.
Sim na Alfě III M2 se o sebe postará sám. Jestli dojde k nějaké krizi, převezme ovládání Petři. Chuck teď měl jinou práci. Bylo na čase začít pracovat na scénáři pro jeho druhého zaměstnavatele, televizního komika Bunnyho Hentmana.
Měl zásobu stimulantů, které mu věnoval želatiňák z Ganymedu. Mohl tedy klidně pracovat celou noc. Nejprve se ale rozhodl něco malého zakousnout.
Zastavil se u videotelefonu v hale budovy CIA a zavolal do bytu Joan Triesteové.
"Ahoj," řekla, když zjistila, kdo volá. "Poslyš, volal pan Hentman. Snažil se tě najít, tak bys mu možná mohl zavolat. Říkal, že se tě snažil najít v sídle CIA v San Francisku, ale tam mu řekli, že o nějakém Rittersdorfovi nikdy neslyšeli,"
"Takhle to vždycky dělají," odpověděl Chuck. "Dobrá, zavolám mu." Pak se zeptal, zda by s ním nešla na večeři.
"Obávám se, že dneska z večeře nic nebude. Podle toho, co říkal, má pan Hentrnan nějaký vynikající nápad a chce, abys ho slyšel. Říkal, že tě ten nápad oddělá."
"Ani by mě to nepřekvapilo," prohlásil Chuck rezignovaně. Napadlo ho, že takhle asi bude vztah mezi ním a Hentmanem vypadat.
Ukončil rozhovor s Joan a zazvonil do Hentmanovy kanceláře.
"Rittersdorfe!" zvolal komik, jen co zvedl telefon. "Kde jsi? Okamžitě sem přijeď! Jsem ve svém apartmá na Floridě. Vem si expresní raketu, já to platím. Poslyš, Rittersdorfe, teď se ukáže, jestli jsi dobrý, nebo ne. Nadešel čas zkoušky."
Byl to obrovský skok – ze smetiště hebské osady na Alfě III M2 k energickým plánům Bunnyho Hentmana. Přechod nebude snadný, snad to ale dokáže během letu.
Pojíst by mohl na lodi, jenže to by vylučovalo společnou večeři s Joan Triesteovou. Práce mu začínala kolidovat se soukromým životem.
"Řekni mi o tom nápadu něco hned. Promyslím si to během letu."
V Hentmanových očích zablýskla jiskřička vychytralosti.
"Děláš si srandu? Co kdyby to někdo slyšel? Poslyš, Rittersdorfe, můžu ti něco navrhnout. Pomyslel jsem na to hned, jak jsem tě najal. Jenže…" vycenil zuby, "…jsem tě nechtěl vylekat. Víš, o co mi jde? Teď jsi polkl návnadu." Hlasitě se rozesmál. "Tak hybaj!"
"Řekni mi něco o tom nápadu," opakoval Chuck trpělivě.
Hentman se sklonil nad vidskenerem, až se jeho nos zvětšil a vyplnil celou obrazovku – nos a jedno mrkající oko – a zašeptal:
"Je to nová postava, o kterou hodlám rozšířit svůj repertoár. George Flibe. Tak se bude jmenovat. Řeknu ti jen, kdo je to, a okamžitě ti bude všechno jasné. Tak poslouchej: Flibe je agentem CIA. A vydává se za ženu, manželskou poradkyni, aby tak získával informace o podezřelých." Hentman se odmlčel a vyčkávavě pohlédl na Chucka. "No, co ty na to?"
Chuck po krátkém zamyšlení odpověděl:
"To je největší pitomost, jakou jsem za posledních dvacet let slyšel." Byl z toho v rozpacích.
"Nějak ti to nemyslí. Může to být největší komediální postava od dob Freddyho Freeloadera Reda Skeltona. A ten scénář napíšeš ty, protože se v tom vyznáš. Tak ať jsi tady co nejdřív, abychom se mohli pustit do práce na prvním skeči s Georgem Flibem. Jo? Jestli tohle není skvělý nápad, tak mi řekni, co mi můžeš navrhnout lepšího."
"A co bys řekl na ženu, manželskou poradkyni, která se vydává za agenta CIA, aby získala informace, které by mohly vyléčit její pacienty?"
"Děláš si srandu?"
"A například," pokračoval Chuck, "simulakron CIA…"
"Ty si ze mě fakt děláš srandu!" Hentman zrudl – alespoň jeho obličej na obrazovce značně ztmavl.
"Nikdy v životě jsem nebyl vážnější."
"Fajn, tak co s tím simulakronem?"
"Simulakron CIA se vydává za ženu, chápeš, manželskou poradkyni, ale nakonec se zlomí."

"Opravdu se ti simulakroni takhle chovají? Teda – lámou se?"
"Pořád."
"Pokračuj," řekl Hentman zachmuřeně.
"No, jde o tohle," pokračoval Chuck. "Co může, hergot, nějaký simulakron vědět o lidských manželských problémech? A tady má radit. Pořád jim radí a jak jednou začne, nedá se zastavit. Kecá do manželství dokonce i zaměstnancům General Dynamics, kteří ho přece poskládali dohromady, rozumíš?"
Hentman si promnul bradu a zvolna přikývl.
"Hmmm…"
"Musí existovat nějaká zvláštní příčina, proč se ten simulakron takhle chová. Takže se na ni podíváme. Epizoda začne, chápej, u inženýrů General Dynamics, kteří…"
"Chápu!" přerušil jej Bunny. "Jeden z inženýrů, říkejme mu třeba Frank Fupp, má nějaké manželské potíže, takže navštěvuje poradnu. Od poradce obdrží zprávu, analýzu svých problémů, kterou si vezme s sebou do laboratoře General Dynamics, kde nový sim čeká na naprogramování."
"Jasně," souhlasil Chuck.
"A… a Fupp čte zprávu nahlas jinému inženýrovi, nazvěme ho Phil Grook. Simulakron se nečekaně naprogramuje sám a myslí si, že je manželský poradce. Pak ho koupí CIA, odveze si ho a pak se ukáže…" Hentman se zamyslel. "Kde se to projeví, Rittersdorfe?"
"Za železnou oponou, řekněme v Rudé Kanadě."
"Fajn, v Rudé Kanadě, v Ontariu. Má vystupovat jako prodejce syntetické stravy. Šlo by to? Dělají to tak?"
"Víceméně."
"Ale místo toho," pokračoval Hentman nadšeně, "si otevře kancelář, na kterou pověsí tabulku George Flibe, psycholog, manželský poradce. A všichni ti vysoce postavení komunističtí funkcionáři s manželskými problémy k němu přicházejí…" Hentman se až zalykal vzrušením. "Rittersdorfe, tohle je nejlepší nápad, jaký jsem kdy slyšel. A ještě ti dva inženýři z General Dynamics, kteří se tam objeví a pokoušejí se ho opravit. Poslyš, nasedej na expresní raketu na Floridu a během cesty to naskicuj, abys tady už měl nějaké dialogy. Řekl bych, že z toho něco uděláme. Naše mozky začaly spolupracovat, nemyslíš?"
"Asi ano," odpověděl Chuck. "Hned tam budu."
Poznamenal si adresu a položil telefon. Unaveně vyšel z budky. Měl pocit naprostého vyčerpání. A ani za nic nedokázal odhadnout, zda ho skutečně napadlo něco dobrého. Důležité ale bylo, že se to líbilo Hentmanovi.
Tryskovým taxíkem zajel do sanfranciského kosmoportu a nastoupil do expresní rakety, která jej měla dopravit na Floridu.

Dům Bunnyho Hentmana byl v každém ohledu luxusní.Všechna jeho podlaží se nacházela pod zemí a vchody i chodby hlídali uniformovaní strážní.
Chuck sdělil své jméno prvnímu hlídači, který k němu přistoupil, a o chvilku později již sjížděl výtahem do podlaží, kde bydlel Bunny.
Hentman se v obrovském pokoji rozvaloval v křesle. Oblečenu měl ručně barvenou marsovskou tógu z pavučiny a kouřil obrovský zelený doutník z Tampy na Floridě. Pozdravil Chucka netrpělivým pokynutím hlavou a představil mu několik mužů, kteří se v pokoji nacházeli s ním.
"Rittersdorfe, tihle dva jsou tvoji kolegové, moji spisovatelé. Ten vysoký," ukázal doutníkem, „je Calv Dark." Dark pomalu přistoupil k Chuckovi a podal mu ruku. "A ten malý, tlustý a plešatý je můj starší dramatik Thursday Jones." I Jones Chuckovi stiskl ruku. Byl to čilý černoch s ostrými rysy obličeje. Oba autoři působili přátelským dojmem a necítil z jejich strany žádné nepřátelství. Zřejmě mu nic nevyčítali.
"Posaď se, Rittersdorfe," řekl Dark. "Máš za sebou dlouhou cestu. Nedáš si skleničku?"
"Raději ne," odpověděl Chuck. Nechtěl si před touto důležitou schůzkou ničím kalit mysl.
"Obědval jsi cestou?" zeptal se Hentman.
"Ano."

"Vykládal jsem chlapcům o tvém nápadu," rozhovořil se Hentman. "Oběma se líbí."
"To je fajn."
"Přesto to ale ještě probrali," pokračoval Bunny, "a před chvilkou přišli s vlastní úpravou… Víš, co tím chci říct?"
"Rád si poslechnu, nač přišli."
"Pane Rittersdorfe," ozval se Thursday Jones a odkašlal si. "Může simulakron spáchat vraždu?"
Chuck na něj chvíli zíral a pak odpověděl:
"Nevím." Zamrazilo ho. "Jde o to, zda to může udělat sám, z vlastní vůle?"
"Jde mi o to, jestli jej může člověk, který ho řídí na dálku, použít jako vražedný nástroj." Chuck se obrátil na Hentmana: "Na tom nápadu nevidím nic směšného. A to prý mám smysl pro dost černý humor."
"Počkej," upozornil jej Bunny. "Zapomínáš na ty slavné staré thrillery, kombinace strachu a humoru. Jako ta Kočka a kanárek s Paulette Goddardovou a Bobem Hopem. Nebo Arsen a staré krajky, nemluvě už o klasických britských veselohrách, kde byl co chvíli někdo zavražděn… Kdysi toho bylo hodně."
"Ach tak." To bylo vše, co Chuck dokázal říci. Mlčel, ale uvnitř se to v něm vařilo nedůvěrou a nervozitou. Uvažoval, co je to za šílenou shodu okolností, nápad, který pochází přímo z jeho života. Nebo – což se zdálo být velice pravděpodobné – Bunnymu něco prozradil želatiňák. Proč by ale společnost Bunnyho Hentmana tohle všechno dělala? Proč by je měl zajímat život či smrt Mary Rittersdorfové?
"Řekl bych, že ti chlapci mají dobrý nápad," řekl Hentman. "Troška strachu… Hele, Chucku, ty pracuješ u CIA, takže tě to ani nenapadne, ale průměrný člověk se CIA hrozně bojí, chápeš? Bere ji jako meziplanetární policii a špionážní organizaci, která…"
"Já vím," přerušil ho Chuck.
"No, no, jenom mě nesežer!" vyprskl Hentman a mrkl na Darka a Jonese.
"Chucku, jestli ti tak můžu říkat," ozval se Dark, "my se v naší práci vyznáme. Když průměrný Joe pomyslí na CIA, je vyděšený až běda. Když jsi vysvětloval svůj nápad, Bunnyho to ani nenapadlo. Takže máme operátora CIA, říkejme mu třeba…" obrátil se na Jonese. "Jak bychom ho pracovně nazvali?"
"Siegfried Trots."
"Takže máme tajného agenta Ziggyho Trotse… Trenčkot z uranských brouků, klobouk z venušského kobylákanaražený do čela a další takové ty věci. Stojí v proudu deště na nějakém pochmurném měsíci, třeba na jednom z těch Jupiterových. Známý pohled."
"A tady, Chucku," řekl Jones, který převzal vysvětlování, "má divák svůj obvyklý obrázek, stereotyp, chápeš? A pak zjišťuje, že v Ziggym je něco, co se od toho stereotypu zamračeného agenta CIA liší."
"Koukni, Ziggy Trots je blbec," prohlásil Dark. "Babrák, kterému se nic nedaří, i když se ze všech sil snaží uspět." Posadil se na kanape vedle Chucka. "Snaží se někoho zavraždit, rozumíš?"
"Jo," odpověděl Chuck s přemáháním. Snažil se jen poslouchat, ale odpovídat co nejméně. Uzavíral se do sebe, stále více vylekaný a podezřívavý.
"Teď se podíváme, koho se snaží zabít," pokračoval Dark. "Právě jsme se o tom dohadovali."
"Vyděrače. Mezinárodního finančního magnáta z jiné planety. Třeba i neterránce."
Chuck zavřel oči a mechanicky se kýval. "Copak je, Chucku?" staral se Dark. "Uvažuje," odpověděl Bunny. "Přežvykuje ten nápad. Že mám pravdu, Chucku?"
"J… jo," dostal ze sebe. Nyní si již byl naprosto jist, že o tom lord Running Clam s Hentmanem hovořil. Cítil se zahnán do kouta. Neměl žádné východisko.
"S tím bych nesouhlasil," ozval se Dark. "Mezinárodní magnát, který pochází z Marsu nebo Venuše, to není špatne, ale…" mávl rukou. "Je to strašně otřepané. Máme tady už jeden stereotyp, tak do toho nemusíme cpát další. Myslim, že by si měl chtít vyřídit účty se svou ženou, která ho zneužívá," rozesmál se.
"To není špatné," přikývl Hentman. "Ale je to ještě málo. Jak dlouho by se v tom mohlo pokračovat? Chci novou, stálou součást programu a ne jenom číslo na týden."
"Řekl bych, že chlápka z CIA, který je pod pantoflem, lidi vždycky vezmou," řekl Dark. "V každém případe.."obrátil se na Chucka: "Pak Ziggyho ukážeme v práci, v úřadovně CIA, se všemi těmi policajtskými hračkami a elektronickými přístroji. A najednou mu to dojde!" Dark se zvedl z kanape a

začal kroužit místností. "Může ty hračky použít proti své ženě! A najednou se tam objeví ještě ten nový simulakron." Darkův hlas napodobující simulakrona začal být nevýrazný a získal kovovou barvu: "Ano, pane, co pro vás mohu udělat? Čekám na příkazy."
"Co ty na to, Chucku?" otázal se Bunny s úsměvem.
"Chce svou ženu zabít jen proto, že je to semetrika?" tázal se Chuck přidušeně. "Že ho terorizuje?"
"Kdepak!" vykřikl Jones, vyskakuje se židle. "Máš recht! Potřebujeme nějaký silnější motiv. Myslím, že něco mám. Je tady děvče. Ziggy má bokem milenku, meziplanetární špiónku. Je krásná a sexy, chápete? A jeho žena mu nechce povolit rozvod."
"Anebo by se jeho žena mohla seznámit s dívčinou přítelkyní a…"
"Počkej," přerušil jej Bunny. "Koukni, co nám z toho leze. Má to být komedie nebo psychologické drama? Je to strašně zmatené."
"Fakt," přitakal Jones. "Moc jsme se chytli toho, abychom ukázali, jaká je ta jeho žena potvora. V každém případě Ziggy vidí simulakrona…" odmlčel se, protože do pokoje někdo vešel.
Byl to Alfánec, jedna z těch chitinových bytostí, které byly s Terrou před několika lety ve válečném stavu. Když se obrátil na Bunnyho, jehož přítomnost vycítil pomocí antény, jelikož Alfánci jsou slepí, zachřestil klepety.
Alfánec se dotkl Hentmanovy tváře a spokojen s tím, že je vše na svém místě, se obrátil. Jeho bezoká hlava ztuhla. Pak potáhl nosem, jelikož zjistil přítomnost neznámých lidí.
"Nevyrušuji?" otázal se rezavým hlasem se zpěvným alfanským přízvukem. "Zaslechl jsem vaši debatu a velice mě zaujala."
"Rittersdorfe," obrátil se Bunny na Chucka. "Dovol, abych ti představil jednoho z mých nejstarších a nejdražších přátel. Nikdy v životě jsem nikomu nedůvěřoval tak, jako zde mému příteli RBX 303. Možná nevíš," vysvětloval, "že Alfánci mají jména ve stylu poznávacích značek a nic víc. Prostě jen RBX 303. Zní to sice poněkud neosobně, ale Alfánci mají skutečně dobrá srdce. A RBX 303 má srdce ze zlata." Rozesmál se. "Přesněji řečeno dvě, po každé straně jedno."
"Potěšení na mé straně," odpověděl Chuck automaticky.
Alfánec k němu přistoupil a dotkl se jej rozvětvenou anténou. Chuck měl pocit, jako by mu po obličeji běhaly dvě mouchy – výjimečně nepříjemný pocit.
"Rád vás poznávám, pane Rittersdorfe," zazpíval Alfánec. Pak ustoupil. "Ale v pokoji je ještě někdo další. Bunny, cítím ještě někoho."
"To je jenom Dark a Jones," odpověděl Hentman. "Mí autoři." Opět se obrátil na Chucka a vysvětloval: "RBX 303 je obchodní magnát, dealer meziplanetárních komodit všeho druhu. Vidíš, Chucku, tak je to. RBX 303 také vlastní kontrolní balík akcií Pubtrans Incorporated. Říká ti to něco?"
Chuck chvíli uvažoval, až si konečně vzpomněl. Pubtrans Incorporated byla firma, která show Bunnyho Hentmana sponzorovala.
"To znamená," poznamenal, "že majitelem společnosti je…"
Odmlčel se. Už měl na jazyku, že "majitelem společnosti je jeden z našich nedávných nepřátel", ale včas se odmlčel. Protože to z jedné strany sice nedávný nepřítel byl, ale z druhé – byl to přece jen nepřítel bývalý a ne současný. Terra s Alfou žily v míru a nějaké nepřátelství rozhodně nebylo na místě.
"Nikdy dřív jsi asi Alfánce neviděl, že?" prohlásil Bunny. "To je škoda. Jsou to nádherné bytosti. Citlivé, s nepředstavitelným smyslem pro humor… Pubtrans mě částečně sponzoruje, protože RBX 303 věří v můj talent. Udělal hodně pro to, abych se z komika, vystupujícího v nočních klubech a jen občas se objevujícího v televizi, stal hvězdou vlastní televizní show. Ten program zčásti existuje proto, že Pubtrans udělal pořádný kus práce při jeho propagaci."
"To chápu," řekl Chuck. Nebylo mu dobře, ale ani pořádně nevěděl proč. Možná kvůli tomu, že mu to všechno tady připadalo nepochopitelné?
"Jsou Alfánci telepaty?" otázal se, i když věděl, že nejsou. Ale vůči tomuto Alfánci měl nějaké zvláštní podezření, že ví všechno, že neexistuje tajemství, které by nedokázal odhalit.
"Nejsou telepaty," odpověděl Bunny. "Jejich schopnosti jsou způsobeny tím, že slyší mnohem lépe než my. Tím se od nás nejvíce liší." Pohlédl na Chucka. "Co tě to s těmi telepaty napadlo? Divím se, protože ty přece musíš znát odpověď. Za války nám o nich do hlavy vtloukali úplně všechno. A ty nejsi tak

mladý, aby sis na to nepamatoval. Musel jsi v tom vyrůstat."
Náhle se ozval Dark:
"Já vám řeknu, o co Rittersdorfovi jde; často jsem se cítil zrovna tak. Rittersdorf byl angažován pro své nápady a nechce, aby je někdo poznával bez jeho souhlasu. Dokud se je nerozhodne prozradit někomu jinému, jsou výhradně jeho. Kdybys přivedl, řekněme, gynamedského želatiňáka, tak by to, k čertu, bylo porušení všech našich práv. Změnili bychom se ve stroje, z nichž jsou automaticky vysávány jejich nápady." A Chuckovi řekl: "Nic si z toho nedělej. RBX 303 ve tvé mysli číst nedokáže. Dokáže jen naslouchat jemným, drobným nuancím ve tvém hlase. Je ale podivuhodné, co se tak dá zjistit. Alfánci jsou vynikající psychologové."
"Když jsem seděl vedle a poslouchal časopis Life," ozval se RBX 303, "zaslechl jsem vaši diskusi o té novékomické postavě, Siegfriedovi Trotsovi. Velice mě to zaujalo, takže jsem se rozhodl přijít sem. Tak jsem odložil pásku a j sem tady. Má někdo něco proti tomu?"
"Nikomu z nás tvá přítomnost nevadí," ujišťoval jej Bunny Hentman.
"Nic mě nezajímá, nebaví a nefascinuje víc než tvůrčí diskuse tvých autorů. Pane Rittersdorfe, nikdy dřív jsem vás neviděl při práci, ale již nyní mohu prohlásit, že máte opravdu co říci. Přesto jsem ale cítil vaši averzi ke směru, jímž se tato debata začala ubírat. Mohu se otázat, co v postavě Siegfrieda Trotse a v jeho touze zbavit se špatné ženy považujete za nevhodné? Jste ženatý, pane Rittersdorfe?"
"Jsem," odpověděl Chuck.
"Možná ve vás tato zápletka vzbuzuje provinilý pocit," pronesl Alfánec zamyšleně. "Možná vůči své ženě chováte podvědomé nepřátelství."
"Jsi blízko, RBX 303. Chuck a jeho žena se rozešli; ona už dokonce podala návrh na rozvod. Ale Chuckovo soukromí je v každém případě jeho soukromou záležitostí. Nejsme tady proto, abychom analyzovali jeho psychiku. Dejme se zase do práce."
"Přesto ale tvrdím," nedal se Alfánec, "že v reakci pana Rittersdorfa je něco netypického. Takže bych rád věděl, co to je." Otočil svou hrbolatou bezokou hlavu k Chuckovi. "Možná to, budeme-li se vídat častěji, jednou pochopím. A mám předtuchu, že se to vyplatí i vám."
Bunny Hentman se zamyšleně poškrábal na nose a řekl: "Třeba to ví, RBX. Třeba to prostě jen nechce říct." Pohlédl na Chucka a dodal: "Pořád si ale myslím, že je to výhradně jeho věc."
"Prostě mi to nepřipadá jako námět na komedii. To je příčina…" Chuck skoro řekl mého znechucení, "…mých pochybností."
"No, já žádné pochybnosti nemám," prohlásil Bunny. "V rekvizitárně mi připraví dutého manekýna simulakrona, do kterého někdo vleze. Bude to mnohem levnější a jistější než kupovat opravdový. A budeme potřebovat ženskou, která by hrála Ziggyho manželku. Mou ženu, protože Ziggy budu já."
"A co ta dívčina kamarádka?" tázal se Jones. "Bude, nebo ne? Mohla by být prsatá. To by se divákům líbilo. Jinak budeme mít jenom jednu holku, která rozhodně prsatá být nemůže. A to by stálo za houby."
"Máš pro tu roli na mysli někoho konkrétního?" zeptal se Bunny s archem papíru a propiskou v ruce.
"Jo, ta nová kočka, se kterou se stýká tvůj agent," řekl Dark. "Ta nová malá… Party Jaksejmenuje. Patty Weaverová. Ta má ale kozy! Doktoři jí museli implantovat přinejmenším padesát liber silikonu."
"Tu Patty angažuju ještě dneska," přikývl Bunny. "Znám ji. Není nejhorší, je přesně to, co potřebujeme. Takže musíme najít ještě nějakou čarodějnici, která by hrála tu uštěkanou manželku. Třeba nám Chuck do té role někoho najde," zasmál se suše.

KAPITOLA OSMÁ

Když se unavený Chuck pozdě v noci vracel do svého ubohého bytu v Marin County, zastavil ho na chodbě ganymedský želatiňák. To už bylo příliš.
"Ve tvém bytě jsou dva lidé," oznámil mu lord Running Clam. "Měl jsem pocit, že bys o tom měl vědět."
"Dík," odpověděl Chuck a začal uvažovat, čemu se zase bude muset postavit.
"Jeden z nich je tvůj nadřízený z CIA, Jack Elwood," říkal želatiňák. "Druhý je Elwoodův šéf, pan Roger London. Přišli, aby si s tebou pohovořili o tvém druhém zaměstnání."
"Nikdy jsem to před nimi neskrýval," řekl Chuck, "Konečně, Mageboom, kterého řídil Petři, byl tady, když mě Hentman najímal." Znechuceně uvažoval, proč do toho strkají nosy.
"To je pravda," souhlasil želatiňák. "Jenže oni mají na lince, kterou jsi dnes volal, zavedený odposlech.

Nejdřív jsi hovořil s Joan Triesteovou a pak s panem Hentmanem na Floridě. Takže vědí nejen to, že pracuješ pro Hentmana, ale znají i námět scénáře, který…"
To vysvětlovalo vše. Rozloučil se s želatiňákem a otevřel dveře bytu. Nebyly zamčené. Chuck se ocitl tváří v tvář dvěma představitelům CIA.
"Co tak pozdě v noci?" otázal se. "Je to opravdu tak důležité?" Otevřel starou, ručně vyrobenou skříň a pověsildo ní plášť. Pokoj byl příjemně vytopen, funkcionáři CIA zapnuli topení.
"To je ten muž?" zeptal se London. Byl to vysoký, prošedivělý a přihrbený člověk něco po padesátce. Chuck se s ním už kdysi setkal a považoval ho za tvrdého chlapa. "To je Rittersdorf?"
"Je," odpověděl Elwood. "Chucku, dobře poslouchej. Něco o tom Bunnym Hentmanovi nevíš. Prověřené skutečnosti. Víme, že jsi tu práci přijmout nechtěl, že jsi k tomu byl přinucen."
"Takže…" promluvil Chuck opatrně. Pravděpodobně neměli tušení, jaký nátlak na něj vyvinul želatiňák z druhého konce chodby.
"Dokonale chápeme obtížnou situaci, v jaké ses kvůli své bývalé ženě Mary ocitl," řekl Elwood. "Vysoké alimenty a rozsudek, kterého se jí podařilo dosáhnout. Víme, že potřebuj es peníze, abys to všechno dokázal platit. Přesto ale..," Pohlédl na Londona, který přikývl, takže Elwood otevřel aktovku. "Tady máme Hentmanovu složku. Jeho pravé jméno je Sam Little. Za války byl obžalován z porušení zásad, týkajících se obchodu s neutrálními státy. Jinak řečeno, Hentman zprostředkovával dodávky zboží nepřátelské straně. Jen díky tomu, že měl dobré advokáty, strávil ve vězení pouze rok. Mám pokračovat?"
"Jo," odpověděl Chuck, "protože neodmítnu práci jen proto, že před patnácti lety…"
"Dobrá," přikývl Elwood a vyměnil si krátký pohled s Londonem. "Po válce Sam Little, čili Bunny Hentman, jak si říká teď, žil v systému Alfy. O tom, co tam dělal, nemá nikdo ani tušení. Naše informační prameny na Alfě nic nedodaly. V každém případě se asi před šesti lety vrátil na Terru s hromadou interplanetárních skinů. Začal hrát v nočních klubech a pak získal sponzora – Pubtrans Incorporated."
"To vím," přerušil ho Chuck. "Majitelem Pubtrans je Alfánec. Setkal jsem se s ním. RBX 303."
"Ty ses s ním SETKAL???" Elwood s Londonem na něj vytřeštili oči.
"Víš o tom RBX 303 něco?" ptal se Elwood. "Jeho rodina za války řídila největší zbrojařský kartel v systému Alfy. Jeho bratr je členem alfanské vlády, je přímým podřízeným Velkého dóžete Alfy. Jinak řečeno, pokud obchoduješ s RBX 303, obchoduješ přímo s alfanskou vládou." Podal Chuckovi složku. "Přečti si to sám."
Chuck začal studovat pečlivě vytištěné stránky. Lehce si dával skutečnosti dohromady: Agenti, kteří je zpracovali, se domnívali, že RBX 303 působí jako neoficiální představitel své vlády, čili nepřátelských sil, a že si to Hentman dokonale uvědomuje. Proto byli oba pod bedlivým dohledem CIA.
"Důvod, proč ti nabídl tu práci," prohlásil Elwood, "je jiný, než se domníváš. Hentman nové autory nepotřebuje, má jich už pět. Řeknu ti, co o tom všem soudíme. Domníváme se, že to má něco společného s tvou ženou."
Chuck neodpověděl. Jen bezmyšlenkovitě listoval stránkami životopisu.
"Alfánci," pokračoval Elwood, "by rádi získali zpět Altu IIIM2. A jediný způsob, jak toho legálně dosáhnout, je donutit tam žijící Terránce k tomu, aby ten měsíc opustili. V případě, že se jim to nepodaří, se měsíc podle Protokolů z roku 2040 stává majetkem jeho kolonistů a jsou-li těmi kolonisty Terránci, stává se nepřímo vlastnictvím Terry. Alfánci osadníky nemohou donutit k odchodu násilím, takže je alespoň důsledně sledují. Dobře vědí, že se tamější společnost skládá z duševně nemocných, bývalých pacientů Neuropsychiatrického ústavu Harryho Stacka Sullivana, který jsme tam založili před válkou. Kolonisty může z Alfy III M2 odvézt jedině terranská agentura, může to být třeba TERPLAN či Americká meziplanetární agentura pro zdraví a veřejnou péči. Můžeme měsíc evakuovat a ponechat ho svému osudu."
"Jenže," ozval se Chuck, "kolonistům evakuaci nikdo nenavrhne."
To bylo mimo diskusi. Mohla se stát jedna ze dvou možností: Buď Terra nechá osadníky na pokoji, anebo zřídí novou nemocnici a přiměje je, aby se léčili.
"Asi máš pravdu," přikývl Elwood. "Vědí o tom ale Alfánci?"
"A pamatuj," pronesl hlubokým přichraptělým hlasem London, "Alfánci jsou od přírody hráči. Vsadili

všechno na jednu kartu a prohráli. Jinak to ani neumí."
To byla pravda. Chuck přikývl. Pořád to ale nedávalo smysl. Jaký vliv měl na Maryina rozhodnutí? Hentman věděl, že se svou ženou žije v odluce. Mary byla na Alfě III M2 a on tady. Ale i kdyby byli na alfanském měsíci oba, nic by se nezměnilo. Mary se vždycky rozhodovala sama.
Kdyby ale Alfánci věděli, že on, Chuck, řídí Dana Magebooma…
Ne, to nebylo možné.
Elwood si vzal zpátky Hentmanův spis, strčil ho do aktovky a řekl: "Máme jistou teorii. Domníváme se, že Alfánci vědí…"
"Neříkej mi," přerušil ho Chuck, "že vědí o Mageboomovi. To by znamenalo, že pronikli do CIA."
"No… tohle jsem zrovna říct nechtěl," odpověděl Elwood nejistě. "Měl jsem na mysli to, že se jim zdá, že tvoje odluka s Mary je pouze formální, že se do toho pořád ještě citově angažuješ. Nejspíš se domnívají, že vztah mezi tebou a Mary se v brzké době opět obnoví ať už to chcete nebo ne."
"A co by z toho měli?" otázal se Chuck.
"Tady jejich záměry vypadají velice černě," odpověděl Elwood. "Z jistých zdrojů, ze střípků informací sbíraných všude možně jsme se dozvěděli… Samozřejmě se můžeme mýlit, ale máme dojem, že se tě Alfánci budou snažit přimět, aby ses pokusil svou ženu zabít."
Chuck neodpověděl, ve tváři se mu nepohnul ani sval. Nějakou dobu nikdo nepromluvil. Elwood s Londonem se na něj se zájmem dívali, bezpochyby uvažovali, proč nic neříká.
"Upřímně řečeno," zabručel nakonec London, "máme v Hentmanově nejbližším okolí informátora. Je celkem jedno, kdo to je. On něj jsme se dozvěděli, že návrh scénáře, který ti po příjezdu na Floridu Hentman a jeho autoři přednesli, se týká simulakrona CIA, zabíjejícího ženu. Manželku agenta CIA. Je to pravda?"
Chuck zvolna přikývl. Pohled měl upřený na bod na zdi vpravo od Elwooda s Londonem.
"Toto spiknutí," pokračoval London, "má za účel přimet tě pomocí simulakrona CIA zabít paní Rittersdorfovou. Jediné, co Hentman a jeho alfanští přátelé nevědí, je to, že simulakron už je na Alfě III M2 a že ho řídíš. Kdyby to věděli…" odmlčel se a pak napůl pro sebe pokračoval: "Viděli by, že nemá smysl vypracovávat podrobný scénář, aby tě touto myšlenkou nadchli." Pohlédl na Chucka. "Nejspíš jsi na to dávno přišel sám."
Po krátkém chvíli ticha se ozval Elwood:
"Je to zajímavý nápad. Nepomyslel jsem na to, ale bezpochyby bych to sám udělal." A Chuckovi řekl: "Nechtěl by ses vzdát řízení Magebooma, abys dokázal, že tě nic takového nenapadlo?"
Chuck odpověděl, pečlivě přitom vážil slova:
"Samozřejmě že od toho nehodlám odstoupit." Bylo jasné, že kdyby to udělal, přiznal by, že mají pravdu, a dokázal by, že odhalili něco, co se týkalo jeho záměrů. A mimoto rozhodně nechtěl rezignovat na řízení Mageboom z toho prostého důvodu, že měl v úmyslu pokračovat ve svém plánu zabití Mary.
"Jestli se paní Rittersdorfové něco stane," upozornil ho London, "padne hlavní podezření na tebe."
"To si uvědomuju," odpověděl Chuck tiše.
"Takže, když budeš toho Magebooma řídit," dodal London, "velice dbej o to, aby se paní Rittersdorfové nic nestalo."
"Mohu k tomu něco říct?" otázal se Chuck.
"Jistě," odpověděl London a Elwood přikývl.
"Celý ten nápad je pitomost, výmysl, založený na z kontextu vytržených detailech, pocházejících od agenta s bujnou představivostí, který byl příliš dlouho v kontaktu s televizními tvůrci. Jak může Maryina smrt změnit rozhodnutí, týkající se Alfy III M2 a jejích psychicky chorých osadníků? Kdyby zahynula, byla by prostě nahrazena někým jiným."
"Myslím," oslovil Elwood svého nadřízeného, "že tady nemusí jít o vraždu, ale o pokus o vraždu. Smrtelnou hrozbu, která by doktorku Rittersdorfovou donutila k ústupkům. Je docela zřejmé, že Hentmanova snaha přináší ovoce," dodal, obraceje se na Chucka. "Takže jsi pod vlivem scénáře."
"To se ti jen zdá."
"Řekl bych," odpověděl Elwood, "že je to zajímavá souhra okolností. Řídíš simulakrona CIA, který je neustále s Mary, přesně jak to je v Hentmanově scénáři. Jaká je pravděpodobnost, že…"

"Pravděpodobnější je to, že se Hentman nějak dozvěděl, že řídím Magebooma, a na tom základu rozvíjí svůj nápad. A ty víš, co to znamená…" Uvažování bylo prosté – přes jejich ujišťování došlo v CIA k infiltraci. Anebo…
Byla tady ještě jedna možnost: Lord Running Clam tuto informaci vylovil z Chuckovy mysli a prodal jí Hentmanovi. Nejprve Chucka donutil přijmout práci u Hentmana a nyní se všichni společně snaží, aby jej donutili uskutečnit plán, týkající se Alfy IIIM2. Televizní scénář by v tom případě neměl za úkol vzbudit v jeho hlavě nápad zbavit se Mary, díky želatiňákovi už dávno věděli, že na něco takového přišel sám. Scénář mu měl dát najevo, možná ne přímo, ale dostatečně zřetelně, že to vědí a že pokud neudělá to, co chtějí, ukážou jeho myšlenky celé Sluneční soustavě. A pak sedm miliard lidí pozná jeho plán, jak zabít svou ženu.
Musel přiznat, že ho takhle Hentmanova organizace drží pod krkem a musí dělat, co po něm chtějí. Tím, co již dosáhli, vzbudili podezření nejvyšších úředníků CIA na Západním pobřeží. A jak řekl London, jestli se Mary něco stane…
Ale přesto se rozhodl pokračovat – anebo se o to v každém případě alespoň pokusit. A to nejen hrozit, jak to chtěli Hentmanovi lidé, aby Mary donutili udělat s duševně nemocnými kolonisty to, co chtěli. Měl v úmyslu v realizaci svého plánu pokračovat. Proč, to nevěděl. Konečně, kdyby se mu poštěstilo, nemusel už Mary v životě spatřit.
Proč se mu její smrt zdála tak důležitá?
Je to zvláštní, ale Mary byla jediným člověkem, který by mohl jeho plány prohlédnout. Stačilo by jen, aby dostala tu příležitost. Byla to její práce.
Ten paradox jej pobavil. Přes přítomnost dvou bystrých úředníků CIA, nemluvě už o žlutém želatiňákovi naslouchajícímu ze vzdáleného konce chodby se vůbec necítil špatně. Stál tváří v tvář dvěma zkušeným skupinám. CIA i Hentmanova organizace se sice skládaly z profesionálů s dlouholetou praxí, ale intuice mu říkala, že nakonec dosáhne toho, co chce on a ne oni.
Želatiňák tuto myšlenku bezpochyby zachytí. Chuck pevně doufal, že se to Hentman dozví. Chtěl, aby se to dozvěděl.

Když oba funkcionáři CIA odešli, protáhl se pod zavřenými dveřmi Chuckova pokoje Želatiňák a zhmotnil se uprostřed starého, celou podlahu pokrývajícího koberce.
"Pane Rittersdorfe," pronesl obviňujícím tónem se stopou pobouření v hlase. "Mohu vás ujistit, že nemám žádné styky s panem Hentmanem. Nikdy jsem se s ním nesetkal, samozřejmě kromě toho případu, kdy sem přišel, aby získal váš podpis na smlouvu."
"Vy gauneři," prohlásil Chuck, který si v kuchyni zrovna připravoval kávu. Bylo už po čtvrté, ale díky stimulantům, dodaným lordem Running Clamem, se cítil poměrně svěží. "Pořád jenom naslouchá te u dveří. To nemáte vlastní život?"
"V jednom s vámi souhlasím," odpověděl Želatiňák. "Když pan Hentman začal pracovat na scénáři, musel vědět o vašich záměrech s vaší ženou. Jinak by to byla příliš velká náhoda. Možná tady je kromě mne ještě nějaký telepat,"
Chuck na něj upřel pohled.
"Může to být někdo ze CIA," pokračoval Želatiňák. "Anebo když řídíte Magebooma na Alfě III M2, může vaše myšlenky zachytávat některý z tamějších nemocných osadníků. Povazuji za svou povinnost pomáhat vám, abych dokázal své přátelské úmysly. Velice rád bych získal vaši důvěru. Udělám všechno, abych našel toho telepata, který Hentmana informuje, i když…"
"Nemůže to být Joan Triesteová?" přerušil jej Chuck náhle.
"Nemůže. Znám její myšlenky. Takové schopnosti nemá. Jak víte, je psí, ale její schopnosti, nebo spíše dar, se týkají času." Želatiňák se zamyslel. "Ledaže… Víte, pane Rittersdorfe, existuje ještě jedna možnost, jak poznat vaše úmysly. Může to být psionická schopnost předvídání. Řekněme, že jednoho dne se váš plán prozradí. Jasnovidec, který se dívá do budoucnosti, by to mohl vidět. Tuto možnost nesmíme přehlédnout. V každém případě to dokazuje, že Hentman nemusí váš plán znát jen díky telepatii."

Musel přiznat, že želatiňákovy úvahy zněly velice rozumně.
"Klidně by to mohl být," pokračoval Ganymeďan, "nevědomý projev jasnovidných schopností u někoho, kdo si dokonce ani neuvědomuje, že je má. Například někoho v Hentmanově organizaci. Třeba i samotného Hentmana."
"Hm," Chuck se zamyslel a pak si nalil horkou kávu.
"V budoucnu vás čeká efektivní vražda ženy, které se bojíte a kterou nenávidíte. Tato důležitá událost by u pana Hentmana mohla aktivovat skryté jasnovidné schopnosti. A on, aniž by to tušil, by odtamtud mohl čerpat inspirací pro svůj scénář… Psíonické schopnosti se takto projevují často. Čím déle nad tím uvažuji, tím více jsem přesvědčený, že se to stalo právě takto. Domnívám se tedy, že teorie CIA není správná – Hentman ani jeho alfanský přítel vás nechtějí vydírat takzvaným prozrazením vašich zaměrů. Oni prostě jen dělají, co říkají – snaží se napsat výnosný scénář televizní komedie."
"A co s argumentem CIA, že Alfánci mají zájem na získání Alfy IIIM2?" otázal se Chuck.
"Klidně to alespoň zčásti může být pravda," souhlasil želatiňák. "Pro Alfánce by to bylo typické. Nevzdávat se naděje. Konečně, ten měsíc se nachází v jejich systému. Ale, mohu-li se tak vyjádřit, teorie CIA mi připadá jako mizerný slepenec náhodných podezření. Několik vzájemně nesouvisejících skutečností, pospojovaných ad hoc nepříliš soudržnou strukturou teoretizování, kde se připíše účast na spiknutí každému, kdo se namane. Mnohem jednodušší řešení může být mnohem pravděpodobnější. A vy jako zaměstnanec CIA musíte vědět, že stejně jako každá jiná výzvědná služba, je i tato naprosto neschopná logického uvažování."
Chuck se zasmál.
"Popravdě řečeno," pokračoval želatiňák,, je možné, že vaše touha pomstít se bývalé manželce je částečně způsobená lety kontaktů s agenty výzvědné služby."
"Jedno ale musíš přiznat," ozval se Chuck. "Mám výjimečnou smůlu, že Hentman a jeho spisovatelé přišli zrovna na takový nápad pro svůj scénář."
"To ano, ale tohle je natolik komické, že za chvíli sám usedneš a začneš do něj psát dialogy." Želatiňák se tiše zasmál. "Díky tomu mohou být přesvědčivější. Hentman bude nadšen tvou pronikavou analýzou příčin, kterými se Ziggy Trots řídí."
"Odkud víš, že se ta postava bude jmenovat Ziggy Trots?" Chuck opět začal mít podezření.
"Slyšel jsem to ve tvé mysli."
"Takže jsi taky musel slyšet, že bych si přál, abys odešel a nechal mě o samotě." Nechtělo se mu spát, chtěl se posadit a začít pracovat na scénáři.
"Prosím." Želatiňák odplul a Chuck zůstal sám.

Z ulice zaznívaly zvuky projíždějících vozidel. Chvíli stál u okna, popíjel kávu a pak se posadil k psacímu stroji a vložil do něj arch papíru.
Ziggy Trots, pomyslel si s odporem. Panebože, to je ale jméno! Jaký typ prozrazuje? Pitomce. Někoho, kdo je dostatečně praštěný na to, aby ho napadlo zavraždit manželku. Začal s profesionálním rozmachem tvořit úvodní scénu. Samozřejmě to bude Ziggy, který klidný jako dítě dělá něco naprosto neškodného. Třeba si doma prohlíží večerní homeonoviny, zatímco mu jeho žena otravuje život jako nějaká harpyje. Jo, uvažoval Chuck, tahle scéna bude vyhlížet dostatečně realisticky. Bude mít základ v mých mnohaletých zkušenostech. Začal ťukat do klávesnice stroje.
Psal několik hodin, v duchu děkuje nelegálním hexo-amfetaminovým stimulantům. Necítil únavu, práce mu šla dokonce mnohem rychleji než jindy. V sedm třicet, když dlouhé zlaté paprsky ranního slunce zalily ulici, odešel do kuchyně a začal si připravovat snídani. "Teď je čas na CIA," řekl si pro sebe. "V osm třicet musím být v jejím sídle v San Francisku. A u Daniela Magebooma."
S kusem topinky v ruce stál u psacího stroje a prohlížel si popsané archy. Nevypadalo to špatně, na čemž nebylo nic zvláštního – po celé roky bylo psaní dialogů zdrojem jeho příjmů. Nyní je bylo třeba poslat leteckou poštou Hentmanovi do New Yorku. Budou tam za hodinu.
V osm dvacet, zrovna když se v koupelně holil, zaslechl vyzvánění videotelefonu. Poprvé od té doby, kdy mu ho zavedli.

"Haló!" ozval se.
Na maličké obrazovce se objevila tvářička velice krásné dívky s irskými rysy. Chuck jen zamrkal.
"Pan Rittersdorf? Jmenuji se Patricie Weaverová. Právě jsem se dozvěděla, že pro mne máte ve své hře roli. Nemohla bych dostat jednu kopii? Umírám netrpělivostí, musím ji vidět. Celé roky se modlím, abych dostala příležitost vystoupit v Bunnyho programu. Strašně ho obdivuju."
Samozřejmě měl termofaxovou kopírku. Mohl udělat libovolné množství kopií scénáře.
"Pošlu vám to, co zatím mám. Jenže to ještě není hotové a jako první to musí vidět Bunny. Nevím, kolik z toho nechá. Co když třeba nic?"
"Podle toho, jak o vás mluvil," prohlásila Patricie Weaverová, "si jsem jistá, že nevyhodí ani kousek. Mohl byste to pro mě udělat? Dám vám svou adresu. Konečně, jsme skoro sousedé. Vy jste v severní Kalifornii a já u Los Angeles, v Santa Monice. Kdybyste proti tomu nic neměl mohli bychom se setkat. A vy byste si mohl poslechnout, jak čtu svou roli."
Její role? Panebože! Uvědomil si, že nenapsal žádný dialog agenta výzvědné služby s prsatou ženou s uměle zvětšenými bradavkami. Měl jen scény se Ziggym a jeho protivnou ženou. Existovalo pouze jediné východisko – vzít si v CIA půl dne dovolené a napsat toho víc.
"Víte co?" řekl. "Přinesu vám tu kopii. Dejte mi čas do večera." Našel propisku a kus papíru. "Dejte mi tu svou adresu," řekl a současně si v duchu říkal: K čertu se simulakronem Mageboomem!
Nikdy dřív tak atraktivní dívku neviděl. Všechno ostatní najednou nebylo důležité.
Zapsal si její adresu. Roztřesenýma rukama vypnul videotelefon a okamžitě zabalil scénář. Cestou do San Franciska strčil obálku do expresní poštovní rakety a pustil ji z hlavy. Rozhodl se, že do práce půjde a až bude sedět u stolu, nějaký ten dialog pro slečnu Weaverovou vymyslí. V osm už bude strojopis hotový. Konečně, nejde mi to zrovna nejhůř, říkal si spokojeně. Je to mnohem lepší než ten hrozný život s Mary.
Došel k budově CIA v ulici Sansome v San Francisku a vstoupil dovnitř důvěrně známými širokými dveřmi.
"Rittersdorfe," ozval se příkaz. "Dostavte se do mé kanceláře." Byl to veliký, hrozivý a zachmuřený Roger London. Znechuceně si Chucka prohlížel.
Zase nějaké řeči, pomyslel si Chuck, když šel za Londonem.
"Pane Rittersdorfe," oslovil jej nadřízený, když zavřel dveře. "Včera v noci jsme u vás doma zřídili odposlech. Víme, co jste po našem odchodu dělal."
"Co jsem dělal?" Absolutně si nevzpomínal, že by dělal něco, co by CIA mohlo zajímat. Jedině že by s želatiňákem řekl něco, co neměl.
Ganymeďanovy myšlenky mikrofony samozřejmě zachytit nedokázaly. Jediné, nač si vzpomínal, bylo, že mluvil o obrovské smůle, že se Hentmanův scénář týkal muže, vraždícího svou ženu pomocí simulakronu CIA. A to bezpochyby…
"Víme, že jste celou noc strávil prací. A to je možné, jen když máte přístup k nelegálním drogám. Máte tedy nějaké styky s neterránci, kteří vám je dodávají. A v takovém případě…" pohlédl na Chucka. "Jste až do odvolání postaven mimo službu. Vyžadují to bezpečnostní zájmy."
"Ale abych dokázal zvládnout práci na dvě směny…" ozval se šokovaný Chuck.
"Žádný zaměstnanec CIA, který je natolik pitomý, že užívá neterranské drogy, není schopen plnit své povinnosti," odpověděl London. "Mageboom bude ode dneška řízen skupinou skládající se z Pete Petriho a chlapa, kterého neznáte, Torna Schneidera." Londonovy silné rty se roztáhly v nepřirozeném úsměvu. "Pořád ještě máte to druhé zaměstnání… Anebo už ne?"
"Co znamená to anebo už ne?" Samozřejmě že pracoval pro Hentmana; podepsali přece smlouvu.
"Jestliže je hypotéza CIA správná, Hentman vás už potřebovat nebude. Tedy až se dozví, že nemáte přístup k Mageboomovi," vysvětloval London. "Domnívám se tedy, že během asi tak dvanácti hodin…" pohlédl na hodinky. "Řekněme tak v devět hodin večer, zjistíte nemilou skutečnost, že jste bez práce. A pak, jak se domnívám, budete s námi spolupracovat mnohem ochotněji. S radostí uvítáte, že se všechno vrátí do původního stavu. Tečka. Abych nezapomněl," pokračoval, "mohl byste mi prozradit, kde jste ty drogy vzal?"
"Odmítám podezření, že bych bral nějaké drogy," protestoval Chuck, ale ani v jeho vlastních uších to

neznělo příliš přesvědčivě.
"Proč raději neděláte s námi?" tázal se London. "Vykašlete se na Hentmana, řekněte, kdo vám dal ty drogy, a Magebooma dostanete během patnácti minut. To vám osobně zaručuju. Jaký máte důvod, že…"
"Peníze," odpověděl Chuck. "Potřebuji peníze z obou zdrojů." A jsem vydíraný, dodal v duchu, lordem Running Clamem. Nahlas to ale říci nemohl. Ne Londonovi.
"Dobrá. Můžete jít. Až se na tu práci u Hentmana vykašlete, dejte vědět. Snad bude stačit ta jediná podmínka, abychom vás zase přijali." Otevřel Chuckovi dveře.
Zmatený Rittersdorf se ocitl na širokém vstupním schodišti budovy CIA. Zdálo se mu to neskutečné, přesto ale se to stalo. Přišel o své dlouholeté zaměstnání kvůli něčemu r,o mu nřioadalo iako pouhá záminka. Nyní už neměl jak dostat Mary. K čertu se ztracenou mzdou – to, co dostával od Hentmana, bylo více než dostatečné. Ale bez Magebooma neměl nejmenší naději uskutečnit svůj plán; plán, který už i tak odkládal příliš dlouho. Teď, když už neměl konkrétní životní cíl, cítil v duši prázdno. Veškerý smysl jeho života náhle zmizel.
Nerozhodně se otočil a vykročil po schodišti zpátky k vstupním dveřím sídla CIA. Tu se ale odněkud vynořil uniformovaný hlídač, který mu zastoupil cestu.
"Je mi to opravdu líto, pane Rittersdorfe, ale dostal jsem rozkaz, že vás nesmím pustit dál. Pochopte to, prosím."
"Rád bych si ještě na minutku promluvil s panem Londonem," požádal Chuck.
Hlídač se pomocí přenosného telefonu spojil se svým nadřízeným.
"Dobrá, pane Rittersdorfe, můžete dál." Ustoupil a dveře se před Chuckem automaticky otevřely.
Za okamžik už opět stál před Londonem v jeho veliké, gobelíny vyzdobené kanceláři.
"Tak co, rozhodl jste se?" otázal se nadřízený.
"Rád bych se zeptal na jednu věc. Jestliže mě Hentman nepropustí, nebude to de facto důkaz, že vaše podezření vůči mně bylo neopodstatněné?" Čekal a London si jej zamračeně prohlížel. Díval se, ale neodpovídal.
"Jestliže mě Hentman nepropustí," pokračoval Chuck, "mám v úmyslu podat žádost o to, abyste změnil své rozhodnutí postavit mě mimo službu. Podám stížnost ke Státní administrativní komisi a dokážu, že…"
"Jste postaven mimo službu z důvodu užívání zakázaných drog," pronesl London sladce. "Řeknu vám to otevřeně, Chucku. prohledali jsme váš byt a našli jsme to. Je to GB-40, že? Není pochyb, že pod vlivem GB-40 můžete pracovat čtyřiadvacet hodin denně. Blahopřeji. V každém případě teď, když jste přišel o práci u CIA, už to brát nemusíte." Odvrátil se, posadil se ke stolu a začal si prohlížet nějaké papíry.
Schůzka byla ukončena.
"Uvidíte, že jste se spletl," řekl Chuck. "Jestli mě Hentman nevyhodí, požádám vás, abyste se na tuto záležitost opět podíval. Sbohem."
Odešel z kanceláře s hlasitým bouchnutím dveří. Bůh ví, na jak dlouho, pomyslel si. Venku se opět nerozhodně zastavil, postrkován lidmi, tlačícími se kolem. Co teď? položil si otázku. Jeho život se podruhé v tomto měsíci srazil s katastrofou. Nejprve šok z odluky s Mary – a teď tohle. Je toho na mě příliš, řekl si v duchu a uvažoval, zda mu ještě něco zůstalo.
Zůstala mu ještě práce u Hentmana. Jenom ona.
Vrátil se autonomním taxíkem do svého bytu a okamžitě, s jistou dávkou zoufalství, usedl k psacímu stroji. Teď, říkal si, je třeba postarat se o dialog pro slečnu Weaverovou. Zapomněl na vše ostatní, omezil svůj svět výlučně na psací stroj a listy papíru. Dostaneš bezvadnou roli, napadlo ho, a třeba mi za ni něco dáš na oplátku.
S psaním skončil ve tři odpoledne. Vstal od stroje, protáhl se a teprve nyní pocítil únavu. Hlava mu ale fungovala. Takže sledují můj byt audiovizuálními přístroji, uvažoval. Aby z toho odposlechu něco měli, pronesl hlasitě:
"Ti hajzlové z kanceláře mě sledují. Úchyláci. Upřímně řečeno, je to úleva, osvobodit se od té atmosféry podezřívání a…" K čemu je to vůbec? Raději se odebral do kuchyně, kde si začal připravovat oběd.
Ve čtyři hodiny, oholený, napudrovaný, šířící tu nejmužnější vůni, jakou jen současný kosmetický průmysl dokázal nabídnout, a oblečen do svého nejlepšího modročerného obleku z Titanu, vyšel se strojopisem

pod paží z domu a vyhledal taxík. Jel do Santa Moniky za slečnou Party Weaverovou, za… bůh ví čím. Očekávání měl ale veliká.
A co když to skončí fiaskem? Co pak? To je dobrá otázka. Doufal, že na ni nebude muset odpovídat. Po odchodu od ženy a propuštění z práce – událostech, ke kterým došlo tak rychle po sobě – byl jako omámený. Jeho podvědomí bylo uvyklé vídat v noci Mary a ve dne kancelář CIA. Nyní neměl ani jedno, ani druhé. Něco tu prázdnotu muselo vyplnit. Jeho smysly se toho důrazně domáhaly.
Zastavil tryskový taxík a udal santamonickou adresu Patry Weaverové. Když už byl na cestě, rozložil strojopis, začal si ho pročítat a dělal poslední úpravy.
Hodinu na to, pár minut po páté, taxík přistál na střeše impozantně veliké, stylové a nové obytné budově. "Nadešel významný okamžik," řekl si Chuck pro sebe. "První rande s televizní hvězdou…" Co víc by si mohl přát.
KAPITOLA DEVÁTÁ
Patty Weaverová byla doma, tedy dobré znamení. Otevřela dveře svého bytu a řekla:
"Ó, Bože, vy jste autor scénáře? Přišel jste velice brzy, říkal jste…"
"Dokončil jsem to dřív, než jsem si myslel." Chuck vešel do pokoje a přelétl zrakem veškerý přehnaně moderní nábytek v neoprekolumbijském stylu. Všechno to, samozřejmě, byla ruční práce. Na stěnách visely animované ilustrace, jež se neustále měnily. Skládaly se z dvourozměrných strojů, šumících jako vlny vzdáleného oceánu.
"Máte to s sebou?" otázala se slečna Weaverová potěšeně. Na dnešní večer byla oblečena poněkud zvláštně – do nejmódnějšího pařížského modelu. Takové vídával jen ve výkladních skříních. Jak obrovská propast dělila tento svět od života, jaký doposud vedl. Šaty byly bohaté a poskládané jako okvětní plátky nějakých neterranských květů. Musely stát alespoň tisíc skinů, pomyslel si Chuck. V takových šatech se člověk mohl klidně ucházet o jakoukoli práci. Patriciino krásně tvarované a půvabné pravé ňadro bylo úplně obnažené. Byly to skutečně velice módní šaty. Nečekala dívka návštěvu někoho jiného, například Bunnyho Hentmana?
"Právě jsem se chystala na koktejl," vysvětlovala Patty.
"Ale zatelefonuju a odvolám to." Přistoupila k videotelefonu. Její vysoké špičaté podpatky zaťukaly na inkské podlaze ze syntetické hlíny.
"Doufám, že se vám můj scénář bude líbit," ozval se Chuck, procházeje se po pokoji. Měl poněkud zmatený pocit. Připadalo mu, že se dostal do situace, která převyšuje jeho možnosti: drahé výstřední šaty, ručně vyrobený nábytek… Stál před obrazy a díval se, jak pulsují, jak vytvářejí nové, neopakovatelné kombinace.
Patty ukončila hovor.
"Podařilo se mi ho chytit ještě před odchodem ze studia MGB." Koho, to neupřesnila a Chuck se rozhodl neptat. Pravděpodobně by jej odpověď deprimovala ještě více.
"Něco k pití?" Přistoupila ke skřínce, otevřela dvířka ze dřeva a zlata a nabízela mu nejrůznější nápoje.
"Co byste řekl na skleničku jónského klubka? Měl byste to ochutnat. Vsadím se, že se to v severní Kalifornii těžko sežene." Začala míchat koktejl.
"Mohu s něčím pomoci?" přistoupil k ní s pocitem, že je důležitý a galantní – anebo by přinejmenším takový rád byl.
"Není třeba." Patty mu podala sklenici. "Mohu se vás, než se podívám do scénáře, ještě na něco zeptat? Je moje role veliká?"
"Hm," odpověděl. I když dělal, co mohl, nedalo se s tím nic dělat, byla to jen druhořadá ročička. Zbyly na ni jen drobty z Bunnyho stolu.
"To znamená, zeje malá," pochopila Patty, usedající na gauč, připomínající lavici. "Mohu se na ni kouknout?" Její postoj byl dokonale profesionální. Byla naprosto klidná.
Chuck se posadil naproti a podal jí scénář. Bylo tam všechno, co předtím poslal Bunnymu, i nová pasáž, obsahující především její roli, již Bunny ještě neviděl. Možná udělal chybu, že Patty ukázal text dřív, než si ho přečetl Hentman, rozhodl se ale, že to udělá bez ohledu na následky.
"Ta druhá žena," prohlásila Patty – prolistování scénáře jí nezabralo příliš mnoho času – "manželka, ta čarodějnice, kterou chce Ziggy zabít… Její role je mnohem větší. Je na pláce pořád, zatímco já se tam

objevím jen v jedné scéně. V jeho kanceláři, když ona přichází… V sídle CIA." Ukázala na strojopis.
Byla to pravda. Víc udělat nemohl a Patty byla příliš zkušená na to, aby ji dokázal podvést.
"Napsal jsem vaši roli tak velkou, jak jen to šlo," prohlásil upřímně.
"Je to prakticky role, kde má dívka jen vypadat sexy a žádné herectví se od ní nepožaduje. Nechci hrát prsatou blondýnku v přiléhavých šatičkách, nechci tam být jen pro ozdobu. Jsem herečka a měla bych dostat větší roli." Vrátila mu scénář. "Prosím vás, pane Rittersdorfe, udělejte s tím něco. Hentman to ještě neviděl, že? Bude to jen mezi námi, třeba na něco společně přijdeme. Co byste řekl na tu scénu v restauraci? Ziggy se setkává s tou dívkou, s Sharoň, v luxusní malé hospůdce na předměstí, a najednou setam objeví jeho žena… Ziggy ji oddělá tam, ne v bytě, a pak by se Sharon mohla stát součástí hlavní zápletky."
"Hmm," zabručel a usrkl ze sklenice. Byla to zvláštní, sladká směs, něco jako medovina. Začal uvažovat, co obsáhuje. Patty, která seděla naproti, už dopila a zvedla se, aby svou sklenici doplnila.
Chuck se také zvedl a postavil se vedle ní. Její malá ručka jej letmo pohladila a on ucítil zvláštní vůni nápoje, který připravila. Všiml si, že jednu z ingrediencí nalévala z nepochybně neterranské láhve. Písmo na etiketě vypadalo na alfanské.
"Je to z Alfy I," vysvětlovala Patty. "Dal mně to Bunny. Dostal to od nějakých tamějších známých. Zná všechny tvory, kteří ve vesmíru existují. Víte, že nějakou dobu žil v systému Alfy?" Zvedla sklenici, otočila se k němu a zamyšlené usrkávala. "Ráda bych taky někdy navštívila nějaký jiný planetární systém. Nejspíš to bude pocit, no, nadlidský."
Chuck položil sklenici a položil ruce na její drobné, ale pevné paže. Šaty se shrnuly.
"Mohl bych tvou roli rozšířit," řekl.
"Fajn," odpověděla Patty. Opřela se o něj a povzdechla si, kladouc hlavu na jeho rameno. "Je to pro mě moc důležité." Její dlouhé kaštanové vlasy jej pohladily po tváři a polechtaly na nose. Vzal sklenici z její ruky, napil se a postavil ji na příborník.
Další, co si uvědomil, bylo to, že se ocitli v její ložnici. To je účinek jistých nápojů v kombinaci s GB-40, které mi dal lord Jaksejmenuje, napadlo ho. V ložnici byla takřka naprostá tma, ale přes své pravé rameno viděl siluetu Patty, která seděla na okraji postele a rozepínala si jakousi složitou část šatů.
Nakonec její šaty svezly z ramen a Patty je opatrně pověsila do skříně. Vrátila se a přitom dělala něco zvláštního se svým poprsím. Chuck se na ni chvíli díval a pak pochopil, že si ta prsa masíruje. Předtím je svíraly těsné šaty a teď je konečně osvobodila. Její ňadra, jak si povšiml, měla ideální tvar, ačkoliv byla částečně syntetická. Když šla, trčela přímo před ni. Levé, stejně jako předtím obnažené pravé, bylo stejně impozantní.
Když Patty ulehla na postel vedle Chucka, zazvonil videotelefon.
"Ech, k…" řekla, čímž jej překvapila. Vylezla z postele a po hmatu hledala župan. Našla ho a naboso vyšla z ložnice, zavazujíc si cestou pásek. "Hned jsem zpátky, miláčku," pronesla suše. "Počkej na mě."
Ležel, hleděl do stropu a vdechoval vůni ložnice. Zdálo se mu, že to už trvá nějak dlouho. Byl klidný a šťastný, jako kdyby čekal na nějakou velkou, nádhernou rozkoš.
A pak ve dveřích stanula Patty Weaverová v županu a s vlasy padajícími na ramena. Cekal, ale ona stála dál. Okamžitě pochopil, že nemá v úmyslu vrátit se do postele; dokonce ani nevstoupila do místnosti.
Prudce se posadil; pocit líného uvolnění se dokonale ztratil.
"Kdo to byl?" otázal se.
"Bunny."
"Co se děje?"
"Vypověděl ti smlouvu."
Vešla do ložnice a vytáhla ze skříně prostou sukni a halenku. Zvedla z podlahy prádlo a odešla, převléknout se rozhodně chtěla někde jinde.
"Proč ji vypověděl?" vyskočil z postele a začal se horečnatě oblékat.
Party zmizela. Někde v bytě se ozvalo bouchnutí dveří. Neodpověděla mu na otázku – nejspíš ji ani neslyšela.
Když už oblečený seděl na posteli a zavazoval si boty, vrátila se. Stála ve dveřích, česala se, tvářila se lhostejně. Beze slova sledovala, jak Chuck zápasí s tkaničkami. Měl pocit, zeje vzdálená celé světelné

roky. Byla chladná jako led.
"Řekni mi, prosím tě, proč tu smlouvu vypověděl," zopakoval. "Co ti Bunny přesně řekl?"
"Říkal, že tvůj scénář nepoužije, a kdybych ti volala nebo kdybys volal ty…" Její oči na něm poprvé doopravdy spočinuly, jakoby jej spatřila teprve nyní. "Neřekla jsem mu, že jsi tady. On mi ale řekl, že kdybych se s tebou viděla, mám ti vyřídit, že si ten tvůj nápad promyslel a přišel na to, že není nejlepší."
"Můj nápad?"
"Celý scénář. Přečetl si, co jsi mu poslal, a myslí si, že je to hrozné."
Chuck měl pocit, že mu uši hoří a mrznou zároveň. Tváří mu projela bolest, znehybňující ústa i nos.
"Dark s Jonesem," pokračovala Party, "jeho autoři, mu připravují něco naprosto nového."
Po delším odmlčení se Chuck chraptivě zeptal:
"Mám se s ním spojit?"
"To neřekl."
Party skončila s česáním a vyšla z ložnice. Chuck se zvedl a odešel za ní do přijímacího pokoje. Stála u videotelefonu a vytáčela číslo.
"Kam voláš?" zeptal se.
"Jednomu kamarádovi," odpověděla vyhýbavě. "Aby mě vzal na večeři."
Nervózně rozechvělým hlasem jí Chuck navrhl:
"Dovol, abych tě pozval já. Moc by mě to potěšilo."
Dívka se ani nenamáhala s odpovědí, jen dál vytáčela číslo.
Chuck přistoupil k neoprekolumbijskému gauči, posbíral stránky scénáře a strčil je zpět do obálky. Party si zatím domlouvala schůzku; slyšel její hluboký tlumený hlas.
"Na shledanou," řekl. Oblékl si plášť a vykročil ke dveřím.
Ani nezvedla zrak od obrazovky videotelefonu jak byla zaujata rozhovorem.
Naštvaně za sebou bouchl dveřmi. Proběhl po kobercích chodby k výtahu. Dvakrát klopýtl, přičemž jej napadlo: Bože, ten nápoj na mě pořád ještě působí. Možná je to všechno halucinace vyvolaná smícháním GB-40 a toho, jak tomu říkala… ganymedského chlupáče, nebo něčeho takového. Mozek měl prázdný, studený a otupělý a jediné, nač dokázal myslet, bylo, jak se dostat ven z budovy, zmizet ze Santa Moniky a vrátit se do severní Kalifornie, do svého bytu.
Měl London pravdu? Chuck neměl tušení. Namlouval si, že ho Hentman snad nepropustil. Možná že scénář, který Bunnymu poslal, nebyl k ničemu a to bylo vše. Ale z druhé strany… Musím se s ním spojit, pomyslel si. Okamžitě. Nejspíš jsem mu měl zavolat ještě od Party.
V přízemí našel videotelefonní budku a začal vyťukávat číslo Hentmanovy společnosti. Pojednou ale sluchátko položil zpátky. Chci to opravdu vědět? položil si v duchu otázku. Jsem na to připraven?
Vyšel z budky, na okamžik se zastavil, ale pak prošel hlavními dveřmi domu a ocitl se na ulici. Měl bych přinejmenším počkat, až mi to bude líp myslet, pomyslel si. Dokud nepřestane působit ten nápoj, neterranský drink, který mi nabídla Patty.
S rukama v kapsách bezcílně bloumal ulicemi, s každým dalším okamžikem cítil stále větší hrůzu a zoufalství. Všechno kolem něho bylo v troskách a on byl vůči tomuto pádu naprosto bezmocný. Ten proces byl příliš mohutný, než aby ho dokázal pochopit.

Ženský hlas nahraný na pásku mu opakoval přímo do ucha:
"Cena hovoru je čtvrt skinu. Úhradu proveďte v hotovosti, ne šekem."
S mžouráním se rozhlížel kolem sebe a zjistil, že se opět nachází ve videotelefonní budce. Jenže komu volal? Bunnymu Hentmanovi? Prohledal si kapsy, nalezl čtvrt skinu a strčil ho do štěrbiny v automatu. Okamžitě se objevil obraz.
Nebyl to Bunny Hentman. Na miniaturním monitoru se objevila tvář Joan Triesteové.
"Copak se stalo?" ptala se znepokojeně. "Vypadáš hrozně, Chucku. Nejsi nemocný? Co se stalo?"
"Jsem v Santa Monice," odpověděl. Přinejmenším byl přesvědčen, že tam pořád ještě je. Nevzpomínal si, že by se vracel k Zálivu. A neměl ani pocit, že by uplynulo příliš mnoho času… anebo? Pohlédl na hodinky. Uplynuly dvě hodiny. Už bylo osm.

"Sám tomu nedokážu uvěřit," řekl, "ale dneska ráno mi byla pozastavena činnost v CIA a teď…"
"To je mi teda věc," prohlásila pozorně naslouchající Joan.
"Nejspíš mě vyhodil i Bunny Hentman, ale tím si nejsem jist. Upřímně řečeno, bojím se mu zavolat."
Nastalo ticho a pak Joan klidně řekla:
"Musíš mu zavolat, Chucku. Anebo to můžu udělat já. Řeknu mu, že jsem tvoje sekretářka nebo něco takového, Dokážu si s tím poradit, nestarej se. Dej mi číslo budky, v níž jsi. Jestli to ale uděláš v Santa Monice, tak to nezvládnu. Nestačím tam dorazit včas."
"Dík," odpověděl. "Je fajn slyšet, že to vůbec někoho zajímá."
"V poslední době jsi měl trochu moc problémů," pronesla Joan s vrozeným taktem. "Rozpad manželství a teď…"
"Zavolej mu," přerušil ji Chuck. "Tady máš to číslo."
Podržel lístek před monitorem, aby si ho Joan mohla poznamenat.
Když položil sluchátko, zůstal v budce, zapálil si cigaretu a zamyslel se. Jeho mozek začal uvažovat lépe. Pokoušel se vzpomenout, co dělal mezi šestou a osmou. Nohy ho bolely námahou. Možná celou tu dobu bezcílně bloumal ulicemi Santa Moniky…
Sáhl do kapsy a vytáhl lahvičku s GB-40. I když pastilku neměl čím zapít, jednu polkl. Napadlo ho, že by únava měla ustoupit, ale uvědomoval si, že je to jen krátkodobé řešení.
Nic nedokázalo jeho mysl odpoutat od hrůzy, v níž se ocitl. Želatiňák, napadlo ho, ten by mi mohl pomoci.
V informačním servisu Marin County obdržel číslo lorda Running Clama. Okamžitě si objednal hovor, vhodil minci a čekal. Ozvalo se zazvonění, jenže obrazovka zůstala tmavá. Jen se na ní objevil text:
"Haló?" Pro želatiňáka, který nedokázal hovořit, bylo vokální spojení naprosto neužitečné.
"Tady Chuck Rittersdorf."
Další slova:
"Máte potíže; samozřejmě to na takovou dálku ve vaší mysli nedokážu přečíst, je to ale cítit ve vašem hlase."
"Spolupracuješ s Hentmanem?" otázal se Chuck.
"Jak jsem vám již dříve sdělil… " Tenká řádka slov, po řadách se objevujících na monitoru, "…já toho člověka prakticky vůbec neznám."
"Vyhodil mě," oznámil Chuck. "Byl bych rád, kdyby ses ho pokusil přesvědčit, aby mě vzal zpátky."
" Vaše zaměstnání v CIA…"
"Taky mě vyrazili. Kvůli mým stykům s Hentmanem. Zná příliš mnoho neterránců," řekl Chuck bezohledně.
"Ano, ano. Ta vaše nervózní agentura. Dalo se to čekat, ale já to nebral na zřetel. Vy jste ale měl. Vždyť jste tam pracoval tolik let."
"Poslyš," rozčílil se Chuck. "Nevolám ti proto, abych s tebou diskutoval, kdo to zavinil. Potřebuju práci, jakoukoli práci." A musím ji mít ještě dnes, řekl si pro sebe. Nemůžu si dovolit čekat.
" Musím si to promyslet, " sdělila nová slova na obrazovce. "Dejte mi…"
Chuck vztekle praštil sluchátkem.
Pořád ještě stál v budce, kouřil a přemýšlel, co řekne Joan, až zazvoní. Možná ani vůbec nezavolá, říkal si v duchu. Zvlášť, jestli bude mít špatné zprávy. To je ale zmatek, to je…
Videotelefon zazvonil. Zvedl sluchátko a otázal se:
"Joan?"
Na obrazovce se objevil její obličej.
"Volala jsem na to číslo, které jsi mi dal, Chucku. Mluvila jsem s jeho zaměstnancem, panem Feldem. Mají tam pěkné zmatky. Řekl mi jenom, abych se koukla na věčení homeonoviny."
"V pořádku," odpověděl Chuck a zamrazilo ho ještě víc než předtím. "Díky. Někde tady seženu losangeleské noviny a možná se pak uvidíme." Přerušil spojení, rychle vyšel z budky a začal hledat automat s novinami.
Sehnat večerní homeonoviny mu chvíli trvalo. Zastavil se u osvětlené výkladní skříně a snažil se přečíst text. Zpráva byla na první straně. Na tom nebylo nic zvláštního – Hentman byl přece velice populárním

televizním komikem.
BUNNY HENTMAN, OBVINĚNÝ CIA ZE ŠPIONÁŽE VE PROSPĚCH NETERRÁNCŮ, PRCHÁ PO LASEROVÉ PŘESTŘELCE.
Chuck si musel článek přečíst dvakrát. Nevěřil vlastním očím. Takhle to tedy bylo, CIA se díky své počítačové síti dozvěděla, že Bunny Hentman Chucka propustil. Podle nich to dokazovalo jejich teze: Hentmana Chuck zajímal jen kvůli Operaci Padesát minut na Alfě III M2. Z toho pro ně vyplýval jediný závěr – Hentman byl alfanským agentem, z čehož jej mimochodem již dávno podezírali. CIA okamžitě zasáhla, neboť kdyby otálela, mohl by Hentmana jeho informátor v úřadu varovat a Bunny by měl dost času na útěk. Všechno to bylo velice prosté a zároveň i hrozné. Chuckovi se třásly ruce, když noviny zvedal ke světlu.
Hentman ale přesto uprchl. I přes bleskurychlý zásah CIA. Jeho síť byla zřejmě natolik schopná, že jej stačila varovat včas. Očekával útok vzdušné brigády CIA, která jej měla zatknout, jak říkal článek, v televizních studiích v New Yorku.
Kde teď Bunny Hentman může být? Pravděpodobně na cestě do systému Alfy. A kde byl Chuck Rittersdorf? Na cestě nikam. Opuštěný, bez práce, bez životního cíle. Hentman mohl upozornit televizní hvězdičku Patty Weaverovou, že je scénář k ničemu, nedal si ale ani tolik práce, aby…
Hentman volal večer, už po neúspěšném pokusu o zatčení, takže Patty Weaverová věděla, kde je. Anebo to alespoň vědět mohla. Napadlo jej, že to je něco, od čeho by se mohl odrazit.
Rychle našel taxík a rozjel se k nádhernému bytu Patty Weaverové. Přiběhl ke vchodu domu a zmáčkl tlačítko zvonku na domofonu.
"Kdo je tam?" Její hlas byl pořád chladný a neosobní.
"Rittersdorf," odpověděl Chuck. "Zapomněl jsem u tebe kus scénáře."
"Nic tu nevidím." Nezdálo se, že by ji přesvědčil.
"Jestli mě pustíš dál, najdu to. Zabere to jenom minutku."
"Tak jo." Vysoké kovové dveře zaskřípaly a otevřely se.
Vyjel výtahem nahoru. Dveře Patriciina bytu byly otevřené, takže vešel dovnitř. Ve velkém pokoji jej Patty uvítála s chladnou lhostejností; stála se založenýma rukama a s kamennou tváří se dívala oknem na panoráma nočního Los Angeles.
"Hele, Chucku, nikde tady není ani kousek toho tvého mizerného scénáře," prohlásila. "Nevím, co…"
"Ten telefon od Hentmana," tázal se Chuck. "Odkud Bunny volal?"
Pohlédla na něj se zdviženým obočím. "Už si nevzpomínám."
"Vidělas dnešní homeonoviny?" Po delším odmlčení pokrčila rameny. "Možná."
"Bunny ti volal po tom, co se jej CIA pokoušela zatknout. Víš to stejně dobře jako já."
"Takže?" Ani na něj nepohlédla. Ještě nikdy jej nikdo tak zřetelně neignoroval. Měl ale pocit, že se pod slupkou její sebejistoty skrývá strach. Byla konečně ještě příliš mladá, bylo jí sotva dvacet. Rozhodl se toho využít.
"Slečno Weaverová, jsem agent CIA." Stále ještě měl legitimaci. Sáhl do kapsy a vytáhl ji. "Jste zatčena."
Oči se jí rozšířily strachem. Zapotácela se a zádržela vyděšený výkřik. Dýchala tak zhluboka, že se její červený svetřík rychle zvedal a zase klesal.
"Opravdu jsi agent CIA?" otázala se šeptem. "Myslela jsem, že jsi televizní scenárista. Řekl mi to Bunny."
"Pronikli jsme do Bunnyho společnosti. Za scenáristu jsem se jen vydával. Jdeme." Uchopil ji za paži.
"Kam?" trhla sebou vylekaně.
"Do úřadovny CIA, kde budeš vyslechnuta."
"Proč?!"
"Víš, kde je Bunny Hentman," řekl.
Ticho.
"Nevím," odpověděla a přestala se vzpírat. "Opravdu nevím. Když volal, tak jsem nevěděla, že byl zatčen, nebo něco takového. Nic o tom neříkal. Teprve když jsi odešel a já šla na večeři, viděla jsem titulky v novinách." Se zoufalým výrazem se obrátila k ložnici. "Vezmu si jenom plášť a kabelku. A chtěla bych se trošku nalíčit. Říkám ti ale pravdu, věř mi."
Následoval ji. V ložnici sejmula plášť z věšáku a otevřela zásuvku, aby si vzala kabelku.

"Co myslíš, jak dlouho mě budou držet?" otázala se, když se probírala obsahem kabelky.
"Hm," zabručel. "Ne víc než…" odmlčel se, neboť na něj Patty mířila laserovou pistolí.
"Nevěřím, že jsi agent CIA," prohlásila.
"Jenže je to pravda," odvětil.
"Vypadni. Nevím, co zamýšlíš, ale Bunny mi to dal a řekl mi, abych to, kdyby bylo třeba, použila." Ruka se jí třásla, ale pistole na něj stále mířila. "Prosím tě, běž; běž z mého bytu pryč. Jinak tě budu muset zabít. Myslím to vážně, udělám to." Vypadala velice vyděšeně.
Otočil se, odešel a vstoupil do výtahu.
Chvíli nato už byl před domem. Tak to bychom měli, pomyslel si. Popravdě řečeno se mu to nepodařilo, ale z druhé strany nic neztratil… Nic, kromě hrdosti. Jednou ji zase získá. Nyní se už mohl jen vrátit do severní Kalifornie.
Za patnáct minut byl na cestě do svého smutného bytu v Marin County. Jeho zážitky v Los Angeles bylo těžké označit jako příjemné.

Když se vrátil, v bytě se svítilo, ale topení bylo vypnuto. Na židli seděla Joan Triesteová a poslouchala jednu z ranějších Haydnových symfonií. Když jej spatřila, vyskočila.
"Díky Bohu," zaradovala se. "Měla jsem o tebe takový strach." Sehnula se a zvedla z podlahy výtisk San Francisco Chronicle. "Viděls už noviny, Chucku? Co s tebou bude? Znamená to snad, že CIA hledá i tebe? Jako Hentmanová zaměstnance?"
"Co já vím," odpověděl a zavřel dveře bytu. Pokud mu bylo známo, CIA jej ještě nehledala, ale bylo by dobré se nad tím zamyslet. Joan měla pravdu.
Chuck odešel do kuchyně a postavil vodu na kávu. Teď litoval, že nemá automatické espresso, které si Mary vzala s většinou jejich společných věcí.
Ve dveřích kuchyně se objevila Joan.
"Myslím, Chucku, že bys měl zavolat do CIA a promluvit si tam s nějakým známým. Nejlíp asi s bývalým šéfem, co říkáš?"
"Ty jsi tak řádný občan," pronesl hořce. "Vždycky respektuješ úřední příkazy, že?" Neřekl jí, že v kritické chvíli, když se vše kolem něj měnilo v trosky, hledal pomoc u Hentmana a ne u CIA.
"Prosím tě," žádala Joan. "Hovořila jsem s lordem Running Clamem. Myslí si totéž. Slyšela jsem zprávy v rozhlase a tam říkali něco o tom, že byli zatčeni další Hentmanovi spolupracovníci."
"Nech mě, prosím tě, o samotě." Vytáhl dózu s kávou a nasypal si do šálku vrchovatou lžičku.
"Jestli se s nimi nespojíš, nemůžu pro tebe nic udělat Asi bude nejlepší, když půjdu."
"Co bys pro mě, prosím tě, mohla udělat?" otázal se Chuck. "Co jsi pro mě dosud udělala? Vsadím se, že ses poprvé v životě setkala s někým, kdo byl dvakrát během jednoho dne vyhozen z práce."
"Tak co teď chceš dělat?"
"Myslím," odpověděl, "že se vystěhuju na Alfu." Přesněji řečeno, pomyslel si, na Alfu III M2. Kdyby se mi podařilo naj ít Hentmana…
"Takže CIA má pravdu," prohlásila Joan. "Hentmanova společnost je vydržovaná neterranskými mocnostmi."
Panebože," pronesl Chuck zhnuseně. "Ta válka skončila už před mnoha lety. Mám už těch špionážních povídaček až po krk. Jestli se chci vystěhovat, tak mi to dovol udělat."
"Měla bych tě zatknout," prohlásila Joan bez nadšení. "Jsem ozbrojená." Ukázala mu neskutečně malý, ale bezpochyby účinný revolver, který měla s sebou. "Jenže to nedokážu udělat. Je mi tě líto. Jak sis ze života dokázal udělat takové peklo? A lord Running Clam se tak snažil, abys…"
"Za všechno můžeš poděkovat jemu," prohlásil Chuck.
"Chtěl ti jenom pomoci. Věděl, že sám se odpovědnosti raději vyhneš." V očích jí jen blýskalo. "Ani se nedivím, že se s tebou Mary rozvedla."
Chuck zasténal.
"Ani to nezkusíš?" pokračovala Joan. "Vzdal ses, ty…" Odmlčela se a jen na něj upírala zrak. I ona zachytila myšlenky ganymedského želatiňáka odnaproti.

"Pane Rittersdorfe, po chodbě směrem k vašemu bytu jde nějaký gentleman. Je ozbrojen a má v úmyslu vás přimět, abyste šel s ním. Nedokážu zjistit, kdo to je, ani co chce, neboť v jeho mozkovnici je instalovaná síťka, jež jej má chránit před telepaty. V tom případě je to buď voják, agent výzvědné služby, nebo policie. Případně by mohl pracovat pro nějakou zločineckou organizaci. V každém případě se raději připravte."
"Dej mi ten revolver," přikázal Chuck Joan.
"Ne." Vytáhla zbraň z pouzdra a namířila jí na dveře. Tvářila se rozhodně. Zřejmě se dokonale ovládala.
"Panebože," zasténal Chuck. "On tě zabije." Věděl to. Věděl to tak dobře, jako by byl jasnovidec. Bleskurychle uchopil trubičku laseru a vytrhl jí zbraň z ruky. Revolver spadl na podlahu a oba s Joan se po něm vrhli. Srazili se a Joan, lapající po dechu, se odrazila na stěnu kuchyně. Chuckovy prsty nalezly revolver; postavil se a držel j ej před sebou…
Najednou jeho ruku něco zasáhlo a ucítil horko. Upustil laser, který s tichým klepnutím dopadl na podlahu. V tomtéž okamžiku se v Chuckových uších ozval neznámý mužský hlas:
"Rittersdorfe, jestli se ten laser pokusíš zvednout, tak tu holku zabiju."
Byl v pokoji, zavřel dveře a pak učinil několik kroků ke kuchyni. Laser v jeho ruce mířil na Joan. Byl to muž středního věku, oblečený do levného šedého kabátu z domácí látky, na nohou podivné staromódní boty. Chuck měl pocit, že pochází z naprosto odlišného prostředí, možná i z jiné planety.
"Myslím, zeje to Hentmanův člověk," řekla Joan, která se pomalu zvedala. "Takže to asi udělá. Ale pokud máš pocit, že by ses mohl dostat k laseru dřív, než…"
"Kdepak," odpověděl Chuck okamžitě. "Oba bychom byli mrtví." Stál proti muži. "Pokoušel jsem se spojit s Hentmanem."
"Dobrá," odpověděl muž a ukázal na dveře. "Slečna tady může zůstat. Potřebuju jenom tebe, Rittersdorfe. Pojď, neztrácejme čas. Čeká nás dlouhá cesta."
"Můžeš se zeptat Patty Weaverové," pokračoval Chuck, když vycházeli na chodbu. Muž za jeho zády si odkašlal.
"Dost těch řečí, Rittersdorfe. Máme už těch tvých lumpáren až po krk."
"Jakých lumpáren?" Chuck se zastavil a cítil, jak mu po zádech přechází mráz.
"Například to, že jsi do společnosti vstoupil jako fízl CIA. Teď už je nám jasné, nač jsi potřeboval tu práci televizního scenáristy. Chtěl jsi získat důkazy proti Bunnymu. Jenže jaké důkazy máš? Viděls Alfánce; je to snad zločin?"
"To ne," odpověděl Chuck.
"Do smrti mu kvůli tomu nedají pokoj," řekl muž s pistolí. "K čertu, celé roky vědí, že žil v systému Alfy. Je dávno po válce. Samozřejmě že má jisté ekonomické vazby na Alfu; který podnikatel je ale nemá? Jenže on je tady významná figura. Je známý. Řeknu ti, co dostala CIA, když se ho pokusila zatknout. Byl to ten nápad se scénářem, kde simulakron CIA připravuje vraždu. Policajti si mysleli, že chce použít svůj pořad, aby…"
Na chodbě před nimi se objevila veliká žlutá hromádka – ganymedský želatiňák – který jim zatarasil cestu. Vyplul ze svého bytu.
"Nech nás jít," přikázal muž s pistolí.
"Je mi velice líto," Chuck zachytil myšlenky lorda Running Clama, Jsem přítel pana Rittersdorfa a nedovolím, abyste ho odvedl."
Zasvištěl laserový paprsek. Rudý a tenký prolétl kolem Chucka a zmizel v želatíňákově těle. Želatiňák s příšerným řevem vzplál, vyschl, až z něj zbyla jen černá kapka, která se třásla a vypalovala díru do podlahy chodby.
"Padej!" popohnal muž Chucka.
"Ty jsi ho zabil!" zašeptal Chuck. Nedokázal tomu uvěřit.
"Je jich ještě dost," odpověděl muž. "Na Ganymedu." Na jeho masitém obličeji nebyl kromě bdělosti ani náznak emocí. "Až dojdeme k výtahu, zmáčkni tlačítko nahoru. Moje loď je na střeše. Hrozné přístaviště."
Chuck vstoupil strojovým krokem do kabiny výtahu, muž s pistolí jej následoval. Za okamžik byli na střeše; vstoupili do studené, mlžné noci.

"Jak se vůbec jmenuješ?" otázal se Chuck. "Docela by mě to zajímalo."
"Proč?"
"Abych si tě mohl najít. Protože jsi zabil lorda Running Clama." Byl si jist, že se dříve nebo později jejich cesty opět zkříží.
"Rád se ti představím," odpověděl muž, když postrčil Chucka do skokana, zaparkovaného na střeše. Světla se rozsvítila a turbína se tiše rozhučela. "Alf Cherigan," řekl, když usedl u řízení.
Chuck přikývl.
"Líbí se ti? Není to docela hezké jméno?"
Chuck beze slova hleděl před sebe.
"Přestal jsi mluvit," poznamenal Cherigan. "To je špatné, protože budeme spolu, dokud nedorazíme na Lunu, do Brahe City." Sáhl po přepínači automatického pilota.
Skokan se třásl a poskakoval, ale nevznesl se.
"Počkej tady," přikázal Cherigan a mávl laserem. "Ničeho se nedotýkej." Otevřel kryt a rozzlobeně vystrčil hlavu ven, pokoušeje se ve tmě zjistit, co je drží. "Hergot! Vnitřní kanál zadních…" Nedořekl. Skočil zpátky do skokana, pak vystřelil s laseru.
Ze tmy nad střechou mu odpověděl odněkud vystřelený laserový paprsek, který prošel otevřeným vstupem. Cherigan upustil zbraň a zřítil se v křečích na podlahu. Skrčil se jako raněné zvíře a zůstal ležet s pootevřenými ústy a vytřeštěnýma očima.
Chuck se sklonil^ zvedl z podlahy laser a vyhlédl do tmy. Byla to Joan. Šla za nimi a vyjela na střechu ručně obsluhovaným záložním výtahem. Rozechvělý Chuck vyšel ze skokana a zamával na ni. Cherigan udělal chybu. Nevěděl, že Joan je ozbrojená policistka, která v krizových situacích neztrácí hlavu. Ani Chuck nedokázal pochopit, jak to všechno tak rychle stihla. Nejdříve výstřelem poškodila řídící systém skokana a pak zastřelila Cherigana.
"Lezeš ven?" ptala se Joan. "Doufám, že jsem ti neublížila."
"Jsem v pořádku," odpověděl Chuck.
"Poslyš," přistoupila ke vstupu skokana a pohlédla na skrčený rudý kus masa, který kdysi byl Alfem Cheriganem. "Mohla bych ho přivést zpátky. Uvědomuješ si to? Mám to udělat, Chucku?"
Na chvíli se zamyslel, pak si připomněl lorda Running Clama a nesouhlasně zavrtěl hlavou.
"Rozhodnout musíš ty," řekla Joan. "Já bych ho nechala mrtvého. Nemám to sice ráda, ale chápu to."
"A co je s lordem…?"
"Chucku, já pro už něj nemůžu nic udělat. Je příliš pozdě. Uplynulo víc jak pět minut. Buď jsem tam mohla zůstat s ním, anebo jít na pomoc tobě."
"Myslím, že by bylo lepší, kdybys…"
"Ne!" přerušila jej rozhodně. "Zachovala jsem se správně. Hned uvidíš, proč. Nemáš lupu?"
"To samozřejmě nemám," odpověděl překvapeně.
"Koukni se do nářadí ve skokanu, do skříňky pod palubní deskou. Je tam nářadí na opravy mikrosystémů. Lupa tam určitě bude."
Poslušně otevřel skříňku a začal ji prohledávat. Jeho prsty za chvilku nahmataly klenotnickou lupu. Vzal ji a vystoupil z lodi.
"Jdeme dolů," oznámila Joan. "Za lordem Running Clamem."
Když došli na místo, sklonili se nad hromádkou popela, která byla kdysi jejich přítelem, ganymedským želatiňákem.
"Koukni se přes lupu," přikázala Joan. "A dívej se kolem. Co nejblíž, hlavně dole, mezi nitěmi koberce."
"Proč?"
"Jeho zárodky," vysvětlovala.
"Měl čas, aby…?" otázal se zaskočeně.
"Zárodky se u nich vytvářejí automaticky; vznikají ve chvíli, kdy jsou napadeni. Doufám, že je to pravda. Měly by být maličké, hnědé a kulaté. S pomocí lupy bys je měl najít, holým okem je to samozřejmě nemožné. Zatímco je budeš hledat, já připravím kulturu." Zmizela v Chuckově bytě.
Na chvíli se zamyslel, pak poklekl a začal prohledávat koberec. Když se Joan vrátila, držel v dlani sedm drobných kuliček. Pod lupou byly hladké, hnědé a lesklé. Bezpochyby zárodky. Nalezl je hned vedle

želatiňákových pozůstatků.
"Potřebuje půdu," řekla Joan, když se dívala, jak Chuck sype zárodky do misky, kterou přinesla z kuchyně. "A vlhko. A čas. Musíš jich najít aspoň dvacet, protože ne všechny přežijí."
Nakonec se mu na špinavém, prošlapaném koberci podařilo najít dvacet pět zárodků. Vložil je do misky, pak spolu s Joan sjel do přízemí a vyšel do zahrady. Vyhrabali několik hrstí hlíny a vložili vlhkou černou půdu k zárodkům. Joan ji orosila trochou vody a utěsnila misku fólií.
"Na Ganymedu," vysvětlovala, "je teplá a hustá atmosféra. Tohle je to nejlepší, co můžeme udělat, abychom zárodkům vytvořili to nejlepší možné prostředí. Myslím, že se to povede. Lord Running Clam mi kdysi říkal, že se Ganymeďané v kritických situacích dokážou úspěšně vyvinout i v atmosféře Terry. Takže můžeme doufat…" Vrátili se zpátky i s miskou.
"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se. "Kdy to už budeme vědět?"
"Tím si nejsem jistá. Dva dny nebo měsíc. Je to různé, záleží to na měsíční fázi. Možná to zní hloupě, ale měsíc má na aktivitu zárodků veliký vliv," vysvětlovala. "Musíme s tím počítat. Čím plnější měsíc, tím líp. Můžeme to zjistit v dnešních homeonovinách."
Vyjeli do patra, kde se nacházel Chuckův byt.
"Jak rozsáhlou paměť bude mít nový…" odmlčel se, "nové pokolení želatiňáků? Bude si pamatovat nás i to, co se tady dělo?"
"To záleží na tom, jak rychle se mu podařilo zareagovat," odpověděla Joan, která si zrovna prohlížela noviny. "Jestliže zárodky vyloučil ze svého…" Složila noviny. "Zárodky by se měly začít rozvíjet během několika nejbližších dnů."
"A co by se stalo," ptal se Chuck, "kdybych je odvezl z Terry? Daleko od vlivu měsíce?"
"Pořád by rostly, ale mohlo by to trvat déle. Co tě to zase napadlo?"
"Jestli pro mě Hentmanova společnost poslala člověka," řekl Chuck, "a tomu muži se něco stalo…"
"Hm, ano, to je jasné," souhlasila Joan. "Pošlou dalšího. Může to trvat třeba jen pár hodin. Jen co zjistí, že jsme prvního vyřídili. Mohl mít instalovaný kardiosignalizátor, takže se to dozvěděli hned, jak mu přestalo pracovat srdce. Myslím, že máš pravdu, Chucku. Měl bys Terru opustit nejrychleji, jak jen to bude možné. Jenže jak? Abys dokonale zmizel, musel bys mít prostředky, peníze… ty ale nemáš. Nemáš teď žádné příjmy. Máš nějaké úspory?"
"Naše konto zabavila Mary," odpověděl zamyšleně. Posadil se a zapálil si cigaretu. "Mám nápad," ozval se nakonec. "Jenže bych byl radši, kdybys ho neslyšela. Rozumíš? Mluvím snad, jako bych byl vyděšený nebo duševně nemocný?"
"Mluvíš jako někdo velice neklidný. A máš k tomu důvody." Zvedla se. "Jdu na chodbu. Vím, že chceš telefonovat. Já se zatím spojím s policejním oddělením v Ross, aby přijeli a odvezli si toho muže ze skokana." U dveří se ještě zastavila. "Chucku, jsem šťastná, že se mi podařilo zabránit tvému únosu. Podařilo se mi to jen tak tak. Kam měl ten skokan letět?"
"Raději bych ti to neříkal. Kvůli tvému bezpečí."
Přikývla a dveře se za ni zavřely. Zůstal sám.
Okamžitě si objednal hovor s úřadovnou CIA v San Francisku. Chvíli to sice trvalo, ale nakonec se mu bývalého šéfa, Jacka Elwooda, podařilo najít. Byl doma s rodinou a telefon ho viditelně rozzlobil. A když viděl, kdo volá, na náladě mu to nepřidalo.
"Udělejme obchod," navrhoval Chuck.
"Obchod? My se domníváme, že jsi buď přímo, nebo nepřímo Hentmana varoval, takže se mu podařilo uprchnout. Nebylo to tak? Víme i to, kdo byl tvoje spojka: Ta hvězdička ze Santa Moniky, nyní zrovna Hentmanova milenka." Elwood na něj pohlédl s úkosem.
To bylo něco nového. Chucka to dřív nenapadlo. Nyní to ale bylo naprosto bezvýznamné.
"Obchod," řekl, "který s vámi chci uzavřít, oficiálně s CIA, je tento: Vím, kde se Hentman skrývá."
"Tomu se nedivím. Jen mě překvapuje, že nám to chceš říci. Pročpak, Chucku? Došlo snad v Hentmanově šťastně rodince k hádkám?"
"Hentmanova společnost už na mě poslala jednoho grázla," odpověděl. "Podařilo se nám ho zneškodnit, jenže po něm přijde další, pak zase, dokud mě Hentman nedostane." Nechtělo se mu Elwoodovi vysvětlovat vážnost situace. Šéf by mu neuvěřil. "Řeknu vám, kde se Hentman skrývá výměnou za C-plus

loď CIA. Intergalaktickou loď, jednu z těch malých vojenských stíhaček. Vím, že jich pár máte. Jednu snad výměnou za něco, co má velkou cenu, obětovat můžete. A možná tu loď i vrátím," dodal. "Teď ji ale potřebuji."
"Mluvíš, jako bys chtěl zmizet," řekl Elwood ostře.
"Protože to je pravda."
"Fajn," pokrčil Elwood rameny. "Věřím ti, proč ne? A co z toho? Řekni mi, kde je Hentman, a během pěti hodin tu loď máš."
Jinými slovy, říkal si Chuck v duchu, dodávku odloží do té doby, dokud moje informace neprověří. Jestliže Hentmana nenajdou, loď nebude. Budu čekat marně. Jenže od CIA se nic jiného čekat nedalo. Její zaměstnanci prostě už měli takovou práci, život pro ně znamenal jednu velkou partii pokeru.
"Hentman je na Luně, v Brané City," prozradil rezignovaně.
"Čekej ve svém bytě," odpověděl Elwood okamžitě. "Loď tam bude ráno ve dvě. Jestli…" pohlédl na Chucka.
Chuck položil sluchátko a zvedl nedopalek cigarety z okraje stolku. Hm, jestli se loď neobjeví, bude to konec, pomyslel si. Žádný jiný plán, žádné náhradní řešení neměl. Joan Triesteová by jej mohla zachránit, mohla by mu dokonce navrátit život, kdyby ho Hentmanův agent zabil… Jestli ale na této planetě zůstane, nakonec jej najdou a zlikvidují. Detektivní služby měly vysokou úroveň. Pokud cíl neopustil Terru, vždy jej dříve nebo později nalezli. Ale Luna, na rozdíl od Terry, měla dostatečný prostor, a někoho tam najít nebylo zrovna nejjednodušší. A existovaly i vzdálené měsíce a planety, kde to bylo prakticky nemožné.
Jedním z takových míst byl systém Alfy. Například Alfa III a několik jejích měsíců, mimo jiné M2. Zvláště M2. Díky lodi CIA, která měla nadsvětelnou rychlost, by se tam mohl dostat za pár dnů – jak to udělala Mary se svou skupinou.
Otevřel dveře do chodby a oznámil Joan:
"Už jsem si zavolal."
"Ty chceš opustit Terru." Měla velké a tmavé oči.
"Uvidíme." Usedl a připravil na dlouhé čekání.
Joan opatrně uložila misku se zárodky lorda Running Clama vedle Chucka na opěradlo gauče.
"Dám ti to," řekla. "Vím, že to chceš. Pro tebe se obětoval, a tak za něj neseš zodpovědnost. Raději ti vysvětlím, co máš dělat, až zárodky začnou být aktivní."
Vzal si papír a pero, aby si poznamenal její příkazy.
Několik hodin nato, když se policisté z oddělení v Ross objevili a odnesli ze střechy mrtvolu a Joan Triesteová odešla, si teprve pořádně uvědomil, co udělal. Nyní měl Bunny Hentman pravdu: Zradil jej CIA. Jenže to udělal, aby si zachránil život. V Hentmanových očích jej to ale neomlouvalo. I on se pokoušel zachránit si život.
V každém případě se to stalo. Nyní čekal o samotě na C-plus loď z CIA. Loď, která nejspíš nikdy nepřiletí. A co teď? Teď, rozhodl se, tu budu sedět a čekat na něco jiného, na dalšího agenta z Hentmanovy společnosti. A můj život nebude stát ani za zlámanou grešli.
To čekání bylo hotové peklo.
KAPITOLA DESÁTÁ
Gabriel Baines se lehce uklonil a řekl:
"Rozhodli jsme, že toto shromáždění sine qua non na tomto světě disponuje absolutní mocí, která nemůže být nikým narušena."
S mrazivou slušností přisunul terranské psycholožce Mary Rittersdorfové židli, a žena se usmála. Měl pocit, že je unavená. Její úsměv vyjadřoval upřímnou vděčnost.
Další členové shromáždění se představili každý svým charakteristickým způsobem.
"Howard Straw. Mans."
"J… Jacob Simion." Simion nedokázal zadržet na rty se deroucí kreténský úsměv. "Zástupce Hebů, mezi kterými jste přistáli."
"Annette Goldingová. Póly." Její oči byly pozorné, seděla s prkenně narovnanými zády a z psycholožky, která se snažila proniknout do jejich života nespouštěla zrak.

"Ingrid Hibblerová. Jedna, dvě, tři. Ob-Kom."
"To je…" zamyslela se doktorka Rittersdorfová. "Ach ano, samozřejmě. Obsesivně-kompulsivní typ."
"Omar Diamond. Pokuste se uhádnout, ze kterého klanu pocházím."
Diamond se nevidoucím zrakem rozhlédl po místnosti, zdálo se, že je ponořen do svého vlastního světa, což Gabriela Bainese značně iritovalo. Tohle nebyl čas na individuální, třebaže mystickou činnost. Byla to chvíle, kdy museli fungovat jako jedno tělo a nebo se na všechno vykašlat.
Dep promluvil hluchým a zoufalým hlasem:
"Dino Watters." Bojoval se sebou, snažil se říci něco víc, ale nakonec to vzdal. Břímě pesimismu, naprosté beznaděje, na něj bylo příliš těžké. Posadil se, zíral do podlahy a otíral si čelo žalostným, tiku podobným pohybem.
"Doktorko Rittersdorfová, kdo jsem já, už víte," prohlásil Baines a zašustil dokumentem, který byl výsledkem společného úsilí členů shromáždění – jejich manifestem. "Děkujeme vám, že jste sem přišla." Odkašlal si. Vzrušením až ochraptěl.
"Děkuji za pozvání," pronesla doktorka Rittersdorfová formálním tónem, který Bainesovi zazněl přímo zlověstně. Oči měla tmavé.
"Požádala jste o povolení navštívit další osady. Zvláště jste se domáhala povolení prozkoumat Da Vinci Heights. Prodiskutovali jsme vaši žádost a rozhodli se ji zamítnout."
"Chápu," odpověděla doktorka Rittersdorfová a přikývla.
"Vysvětli jí proč," ozval se Howard Straw. Jeho obličej vypadal odporně. Mans ani na okamžik nespustil z terranské ženy zrak. Jeho nenávist vůči ní naplnila celý sál, až doslova otravovala vzduch. Gabriel Baines přímo cítil, jak jej tato emoce dusí.
Doktorka Rittersdorfová zvedla hlavu a řekla:
"Počkejte ještě chvilku, než mi to prohlášení přečtete."
Prohlížela si po řadě každého z nich ostrým a dokonale profesionálním zrakem. Howard Straw jí oplatil jedovatým pohledem. Jacob Simion spustil hlavu, přihlouple se usmíval a prostě jen čekal, až se o něj přestane zajímat. Annette Goldingová měla bledý obličej a nervózně si škubala kůžičku na palci. Dep si ani nevšiml, že je pozorován – hlavu měl neustále spuštěnou. Schiz, Omar Diamond, doktorce pohled oplatil s povýšeností, za níž se, jak napadlo Bainese, skrýval neklid. Diamond vypadal tak, jako by chtěl co nevidět utéci.
Baines doktorku Rittersdorfovou považoval za ženu fyzicky přitažlivou a uvažoval, zda skutečnost, že přišla bez manžela, něco znamená. Opravdu byla sexy. Navíc byla, vezmeme-li v úvahu cíl této schůzky, oblečena nevysvětlitelně nevhodně – měla na sobě přiléhavý černý svetřík a sukni, neměla punčochy a na nohou obuté pozlacené střevíce s otevřenou špičkou, jak nakazovala elfská móda. Svetřík, povšiml si, byl poněkud více přiléhavý. Dělá to snad paní Rittersdorfová s nějakým záměrem? Na tuto otázku si nedokázal odpovědět, ale jeho pozornost více přitahovala pod svetříkem se rýsující ňadra než to, co žena říkala. Ta prsa sice nebyla nijak zvlášť velká, líbil se mu ale jejich tvar.
Zajímalo by mě, uvažoval, zda ta žena – je jí kolem třicítky, je zralá, na vrcholu fyzických sil – tady hledá něco víc než jen profesionální úspěch. Měl zřetelný pocit, že se doktorka Rittersdorfová řídí jak profesionálními, tak osobními pohnutkami, i když si to sama nejspíš neuvědomuje. Tělo, uvažoval dál, se řídí svými vlastními záměry, mnohdy velice odlišnými od těch, jimiž se řídí mysl. Dnes ráno doktorku Rittersdorfovou prostě napadlo, že by si chtěla obléknout přiléhavý svetřík, a dál už na to nemyslela. Jenže tělo se svým dobře vyvinutým vnitřním gynekologickým aparátem vědělo víc.
A na to zareagovala Bainesova analogická část organismu. V tomto případě to byla vědomá reakce. A třeba to, napadlo ho, přinese naší skupině nějaký užitek. Vzájemné sympatie nám neuškodí, ale našim nepřátelům ano. Když si to uvědomil, pocítil, jak volí pozici uvědomělé defenzívy. V jeho hlavě se automaticky objevily četné plány, jak zachránit nejen sebe, ale i své přátele.
"Doktorko Rittersdorfová," řekl mírně. "Než vám dovolíme vstoupit do našich osad, delegace zástupců klanů provede inspekci vaší lodě, aby se přesvědčila, jakouzbraň, máte-li vůbec nějakou, jste přivezli. Nic jiného nás absolutně nezajímá."
"Nejsme ozbrojeni," prohlásila doktorka Rittersdorfová.
"Přesto bych ale navrhoval, abyste dovolila mně a ještě, dejme tomu, jedné osobě, abychom vás

doprovodili. Máme tady proklamaci," zašelestil manifestem, "která vás vyzývá, abyste Gandhitown opustili do osmačtyřiceti terranských hodin. Jestli se podle toho nezařídíte…" Pohlédl na Strawa, který přikývl, "…zahájíme proti vám ozbrojený boj, poněvadž vás budeme považovat za útočníky."
Doktorka Rittersdorfová promluvila hlubokým modulovaným hlasem:
"Váš způsob uvažování chápu. Žili jste tady velice dlouho izolovaně. Jenže…" obrátila se přímo na Gabriela, "mrzí mě to, ale musím vás upozornit na skutečnost, která vám zřejmě nebude připadat nejpříjemněji. Všichni, individuálně i skupinově, jste duševně nemocní."
Nastalo dlouhé napjaté ticho.
"K čertu," ozval se Straw. "Už dávno jsme to místo vyhodili do vzduchu. Tu takzvanou ‚nemocnici' která byla ve skutečnosti koncentračním táborem." Ironicky se pousmál. "Měli jste tam zdarma pracující otroky."
"Neříkám to ráda," odpověděla doktorka Rittersdorfová, "ale nemáte pravdu. Byla to nemocnice a vy s tím ve všech vašich plánech musíte počítat. Nechci vám lhát. Říkám čistou, prostou pravdu."
"Quid est ventas?" zabručel Baines.
"Prosím?" zeptala se.
"Co je to pravda?" odpověděl Gabriel. "Nenapadlo vás, že jsme se během posledních deseti let mohli našich dřívějších potíží se sociální adaptabilitou zbavit a stát se…" mávl rukou, "…přizpůsobenými? Můžete použít libovolný pojem. V každém případě jsme schopni správných interpersonálních reakcí, takových, jakých jste svědkem v této místnosti. Jestliže dokážeme pracovat v týmu, určitě nejsme nemocní. Kromě skupinové spolupráce žádný jiný test neexistuje." Sám se sebou velice spokojený se posadil.
"Musím přiznat, že jste se spojili proti společnému nepříteli… proti nám," prohlásila doktorka Rittersdorfová opatrně. "Jenže… vsadím se, že se stejně jako před naším příchodem po tom, co odtud odejdeme, rozpadnete na jednotlivé nedůvěřivé a navzájem se obávající jedince. Neschopné spolupráce." Pousmála se, ale její úsměv byl příliš prohnaný na to, aby se jím nechali nachytat. Až příliš zdůrazňoval její vychytralou řeč.
Protože samozřejmě měla pravdu. Udeřila hřebík na hlavičku – obvykle jako společnost nefungovali. Ačkoliv ne. Přinejmenším zčásti se mýlila. Chybně se domnívala, pravděpodobně ve snaze nějak omluvit své chování, že se zřídlo strachu a nepřátelství nacházelo uvnitř této společnosti. Ve skutečnosti jím byla Terra. Přistání jejich lodě bylo defacto aktem nepřátelství… kdyby tomu bylo jinak, požádali by o povolení přistát. Terránci tedy jako první projevili nedůvěru a byli odpovědni za nynější vzájemnou podezřívavost. Kdyby chtěli, mohli se tomu vyhnout.
"Doktorko Rittersdorfová," pronesl bez obalu. "Obchodníci z Alfy sem přilétají a vždy žádají o povolení přistát. Vy jste to neudělali. Při obchodování s nimi nemáme žádné problémy. Obchod se koná podle ustálených pravidel."
Rukavice byla zřejmě hozena velice přesně. Žena se zarazila, nenalezla žádnou odpověď. Když se zamyslela, ozval se v místnosti pobavený smích, bylo cítit pohrdání a ve Strawově případě i nelítostná zuřivost.
"Domnívali jsme se," odpověděla nakonec, "že kdybychom požádali o povolení přistání, odmítli byste."
"Ale ani jste se o to nepokusili," odvětil Baines s naprosto klidným úsměvem na rtech. "Domnívali jste se. Jenže teď už se o tom nikdy nepřesvědčíte, protože…"
"Dali byste nám svolení?" Její hlas zněl tvrdě a panovačně. Baines zamrkal a zmlkl. "Ne, neudělali byste to," pokračovala. "Dobře to víte. Prosím vás, buďte realističtí."
"Jestli se objevíte v Dá Vinci Heights," ozval se Howard Straw, "zabijeme vás. Zabijeme vás, jestli odtud nezmizíte. A žádná další loď, kterou byste se sem případně pokusili vyslat, se ani nedotkne půdy. Je to náš svět a chceme si ho podržet, dokud budeme žít. Pan Baines může vyjmenovat podrobnosti o našem zotročení. To vše obsahuje manifest, který jsme, on a já s pomocí ostatních přítomných v této místnosti, připravili. Přečtěte manifest, pane Bainesi."
"Před dvaceti pěti lety," začal Gabriel Baines číst, "byla na této planetě založena kolonie…"
Doktorka Rittersdorfová si povzdechla.
"Naše znalosti o všech poznaných variantách vašich duševních chorob…"

"Posraných?" přerušil ji Howard Straw tvrdě. "Vy jste řekla posraných?" Skoro vyskočil z židle, obličej měl zkřivený vztekem.
"Řekla jsem poznaných," odpověděla doktorka Rittersdorfová trpělivě. "Víme, že se vaše obranné středisko nachází v sídle Mansů. Jinými slovy v osadě maniaků. Za čtyři hodiny se zvedneme a opustíme osadu hebefreniků, Gandhitown. Přistaneme v Da Vinci Heights, a pokud tam dojde k boji, přivoláme jednotku terranských ozbrojených sil, která je připravena asi tak půl hodiny cesty odsud."
V místnosti opět nastalo dlouhé, napjaté ticho.
Nakonec se sotva slyšitelně ozvala Annette Goldingová:
"Jenom ten manifest přečti, Gabrieli."
Přikývl a dal se do čtení, hlas se mu ale třásl. Annette Goldingová se dala do zoufalého pláče, jímž jej přerušila.
"Vidíš, co nás čeká? Zase z nás budou chtít udělat pacienty. To je konec."
"Zajistíme vám léčbu," prohlásila doktorka Rittersdorfová neochotně. "Díky ní se budete cítit mnohem… hm, svobodněji. Budete více sami sebou. Váš život bude příjemnější, přirozenější, protože nyní se všichni trápíte strachem a napětím."
"Ano," zamumlal Jacob Simion, "strachem, že sem Terra přijde a opět nás spoutá jako zvířata."
Čtyři hodiny, pomyslel si Gabriel Baines. To není moc času. Rozechvělým hlasem opět začal číst společný manifest. Připadalo mu to jako prázdné gesto. Protože už přece neexistuje nic, uvažoval dál, co by nás mohlo zachránit.

Po ukončení schůze a po tom, co doktorka Rittersdorfová odešla, vyložil Gabriel Baines přátelům svůj plán.
"Co uděláš?" otázal se Howard Straw s pohrdavým výsměchem. "Říkáš, že ji svedeš? Můj Bože, možná že má pravdu. Možná bychom opravdu měli být zavřeni v psychiatrické léčebně." Opět se posadil a jen zachmuřeně civěl. Byl příliš zhnusen; nedokázal Gabrielovi ani vynadat. Ponechal to ostatním.
"Měl bys víc myslet na sebe," řekla Annette Goldingová.
"Potřebuji," prohlásil Gabriel Baines, "někoho s telepatickými schopnostmi, aby mi řekl, jestli mám pravdu." Obrátil se na Jacoba Simiona. "Má ten hebský světec, ten Ignatz Ledebur, takový dar? Je to přece psí, odborník na všechno."
"Asi ne," odpověděl Simion. "Ale mohl bys to zkusit, jenom mohl, se Sarah Apostolesovou." Mrkl na Gabriela a potěšené přikývl.
"Zavolám do Gandhitownu," oznámil Baines a zvedl sluchátko.
"Telefonní linka do Gandhitownu je zase poškozená. Už šest dnů," sdělil mu Simion. "Musel bys tam zajít."
"Tak či tak tam stejně budeš muset jít," ozval se Dino Watters, probírající se ze své nekonečné deprese. Byl jediný, komu se Bainesův záměr zamlouval. "Konečně, ona tam je taky, v Gandhitownu, kde má děti každý s každým. Klidně se tím už taky mohla nakazit."
Se souhlasným odkašláním se ozval i Howard Straw:
"Máš kliku, Gábě, že je mezi Heby. Možná díky tomu bude přístupnější."
"Je-li to jediná možnost, která vám vyhovuje," pronesla slečna Hibblerová suše, "tak se domnívám, že si zasloužíme porážku. Opravdu si to myslím."
"Vesmír," promluvil Omar Diamond, "používá nejrůznější formy, jimiž se projevuje. A tak nesmíme podceňovat ani takovou na první pohled hloupou možnost." Slavnostně kývl hlavou.
Gabriel Baines beze slova, nerozloučil se dokonce ani s Annette, vykročil z místnosti a po širokém schodišti sestoupil na parkoviště před budovou. Nastoupil do svého turbovozu a rychlostí sedmdesát kilometrů za hodinu uháněl do Gandhitownu. Budu tam dřív, než ty čtyři hodiny uběhnou, počítal v duchu, pokud samozřejmě něco nespadne na silnici a nezatarasí ji. Doktorka Rittersdorfová se do Gandhitownu vrátila raketovým člunem, takže tam už určitě je. Proklínal archaický dopravní prostředek, na který se chtě nechtě musel spolehnout, protože tady to holt už tak bylo. Takový byl jejich svět i společnost, za něž bojovali. Jako terranský satelit by bezpochyby obdrželi moderní dopravní prostředky, ztráty, které by

utrpěli, by to ale rozhodně nahradit nedokázalo. To už raději jezdit sedmdesátkou, ale zato být svobodný. Ech… pomyslel si, zase jenom pitomé heslo. Bylo to, vezmeme-li v úvahu důležitost jeho mise, ať již shromážděním schválené, nebo ne, poněkud rozčilující.
Za čtyři hodiny a dvacet minut, cestou tělesně unavený, ale duševně svěží a optimistický, dorazil do špinavé periférie Gandhitownu. Ucítil smrad osady – nasládlý pach hniloby mísící se se štiplavým kouřem nesčetných ohníčků.
Cestou ho něco napadlo, takže v poslední chvíli neotočil k chýši Sarah Apostolesové, ale za hebským světcem Ignatzem Ledeburem.
Našel ho na dvorku, jak se vrtá ve starém zrezivělém benzínovém generátoru. Všude kolem něj jen samé děti a kočky.
"Viděl jsem tvůj plán," promluvil, gestem ruky přerušuje Bainesovo vysvětlování. "Před chvílí byl na obzoru napsán krví."
"Takže víš, co po tobě chci."
"Vím," přikývl Ledebur. "V minulosti se to vůči ženám používalo s úspěchem." Odložil kladívko, které držel v ruce, a vykročil k chýši. Kočky se rozběhly za ním, a nakonec jej následoval i Gabriel Baines.
"Tvůj plán se nachází teprve v zárodečné fázi," prohlásil Ledebur nesouhlasně a zasmál se.
"Dokážeš vidět do budoucnosti? Můžeš mi říct, jestli se mi to povede?"
"Nejsem jasnovidec. Jiní předpovídat mohou, já ale budu zticha. Počkej chvíli." V chýši se zastavil, zatímco se kočky s mňoukáním honily a skákaly všude kolem. Sáhl na polici nad dřezem a vzal z ní čtvrtlitrovou nádobku obsahující tmavou substanci. Otevřel víčko, čichl si k obsahu a zavrtěl hlavou. Opět skleničku zavřel a vrátil ji zpátky na místo. "To není ono." Hledal po místnosti, až nakonec otevřel chladničku a začal se v ní prohrabovat. Vytáhl plastikovou krabičku a zamračeně ji zkoumal.
Jeho momentální manželka – Gabriel Baines ani nevěděl, jak se jmenuje – vyšla z ložnice a tupě na ně pohlédla. Oblečená byla do pytlovitých šatů a na nohou mělatenisky bez ponožek. Její vlasy vypadaly jako něco rozcuchaného a špinavého, co pokrývalo temeno a skráně hlavy. Baines zhnuseně odvrátil zrak.
"Poslyš," obrátil se Ledebur na ženu. "Kde je ta sklenička s… víš, s čím. S tou mixturou, kterou požíváme, než…" mávl rukou.
"V koupeme," odpověděla žena a odešla na dvorek.
Ignatz zmizel v koupelně, bylo jen slyšet, jak se něčím probírá, nějakými sklenicemi a lahvičkami. Nakonec se vrátil se skleničkou s kapalinou, která z ní vystřikovala v rytmu jeho kroků.
"To je ono," radoval se Ledebur. Cenil zuby v úsměvu a ukazoval mezeru po dvou zubech. "Musíš ji ale přinutit, aby to vypila. Jak to chceš udělat?"
Gabriel zatím neměl ani tušení.
"Uvidíme," odpověděl a vzal afrodisiakum.

Když odešel od Ledebura, vydal se do jediného gandhitownského supermarketu. Zaparkoval před dřevěnou budovou s kopulí, pokrytou oprýskávající barvou. Na parkovišti a před vchodem se válely hromady pomačkaných plechovek a použitých kartónových krabic. Zde se alfanští obchodníci zbavovali množství druhořadého zboží.
Koupil láhev alfanské brandy, v autě ji otevřel, trochu odlil a doplnil olejnatým afrodisiakem, které dostal od hebského světce. Jakž takž se mu obě tekutiny podařilo smíchat.
Spokojeně láhev zavřel, pak nastartoval a rozjel se.
Napadlo ho, že teď nemá čas, aby se mohl spoléhat jen na svůj vrozený talent. Shromáždění tvrdilo, že v tomhle není zrovna nejschopnější. A pokud měli přežít, je dokonalost nezbytná.
Terranskou loď našel snadno. Tyčila se vysoká, lesklá a kovově čistá nad smetištěm Gandhitownu. Namířil si to přímo k ní.
Ozbrojený terranský policista v uniformě, již si Baines pamatoval z poslední války, jej zastavil několik stovek metrů od lodi. Ve dveřích vozidla spatřil hlaveň, jež na něj mířila.
"Vaše doklady," řekl, když Gabriela opatrně prohledával.

"Vyřiďte doktorce Rittersdorfové, že přišel zplnomocněnec Nejvyššího shromáždění, aby předložil konečný návrh, díky němuž se vyhneme krveprolití," požádal Baines. Seděl za volantem svého vozu jako by spolkl pravítko, a hleděl do oblohy.
Záležitost byla vyřízena pomocí interkomu.
"Můžete jít."
Další Terránec, také uniformovaný, s revolverem u pasu a stužkami vyznamenání na hrudi, jej doprovodil k rampě vedoucí k otevřenému vchodu do lodi. Vešli dovnitř a pak si to Baines namířil dolů, kde hledal kajutu číslo 32H. Stěny kolem v něm vzbuzovaly neklid, toužil vyjít ven, kde mohl volně dýchat, jenže už bylo příliš pozdě. Nalezl správné dveře, na okamžik se zarazil, ale pak zaklepal. V láhvi, kterou měl v podpaží, to tiše zašplouchalo.
Dveře se otevřely a objevila se doktorka Rittersdorfová, stále ještě oblečená do přiléhavého černého svetříku, černe sukně a s pozlacenými elfskými střevíci na nohou. Upřela na něj nejistý pohled.
"Podívejme, vy jste…"
"Baines."
"Ach ano, Pare…" A spíše pro sebe dodala: "Paranoidní schizofrenie. Och, velice se omlouvám," začervenala se. "Nechtěla bych vás urazit."
"Přišel jsem," prohlásil Baines, "abych si s vámi připil. Mohu dál?" prošel kolem ní do malé kajuty.
"Připít si nač?"
"Mohlo by to snad být jasné," pokrčil rameny. Dovolil, aby v jeho hlase zazněl správný mírně navztekaný tón.
"Vzdáváte se?" Zaznělo to ostře a pronikavě. Zavřela dveře a udělala krok k němu.
"Dvě skleničky, prosím," pronesl úmyslně rezignovaným, hluchým hlasem. "Souhlasíte, paní doktorko?"
Vytáhl láhev alfanské brandy s podivnou příměsí z papírového sáčku a začal ji otvírat.
"Řekla bych, že je to to nejmoudřejší, co jste mohli udělat," prohlásila doktorka Rittersdorfová.
Vypadalaopravdu moc hezky, když hledala skleničky. Oči jí zářily. "Je to dobré znamení, pane Bainesi. Opravdu."
Gabriel Baines, smutný a vydávající se za poraženého, naplnil obě skleničky.
"Takže v Dá Vinci Heights můžeme přistát?" otázala se doktorka Rittersdorfová, když zvedla skleničku a usrkla.
"Samozřejmě," souhlasil lhostejně. I on si lízl. Chutnalo to příšerně.
"Oznámím to člověku, odpovídajícímu za bezpečnost naší mise," řekla. "Panu Mageboomovi. Takže žádné postranní…" náhle zmlkla.
"Copak se stalo?"
"Mám takový zvláštní…" doktorka Rittersdorfová se zamračila. "Něco jako vzrušení… hluboko uvnitř… kdybych nevěděla…" Vyhlížela zmateně. "To je jedno. Pane… Bainesi?" Rychle se opět napila.
"Najednou jsem ucítila takové napětí. Myslím, že jsem se začala bát. Nechtěla jsem vidět…" Hlas se jí roztřásl. Obrátila se do rohu kabiny a posadila se na židli. "Ty jsi do toho nápoje něco přimíchal." Zvedla se, až sklenička spadla na podlahu. Jak jen mohla nejrychleji se vrhla k červenému tlačítku na protilehlé stěně.
Když uháněla kolem něj, uchopil ji v pase. Zástupce meziklanového shromáždění Alfy III M2 se pohnul. Ať už do dopadne jak chce jejich plán boje o přežití vstoupil do života.
Doktorka Rittersdorfová jej kousla do ucha, až mu skoro utrhla boltec.
"Au!" protestoval slabě. "Co to děláš?" Později prohlašoval: "Ledeburův elixír opravdu účinkuje. Všechno má ale svoje hranice."
Čas plynul. Baines řekl, sotva lapaje po dechu:
"Alespoň mám ten pocit."
Najednou se ozvalo zaklepání na dveře.
Doktorka Rittersdorfová se pozvedla a zvolala:
"Běžte si po svém!"
"Tady Mageboom," ozval se z chodby tlumený mužský hlas.
Doktorka Rittersdorfová se vymanila z Gabrielova objetí, přiskočila ke dveřím a zamkla je. Okamžitě se

otočila a vrhla se – přinejmenším to tak vypadalo – přímo na svého milence. Zavřel oči.
Opravdu je to mělo dovést tam, kam chtěli? Baines ji zadržel, odkašlal si a řekl:
"Poslyšte, doktorko Rittersdorfová." "Mary." Nyní jej zase kousla do rtu. Její zuby jej chytily s neuvěřitelnou silou, až se zašklebil bolestí a opět mimovolně zavřel oči. To se ovšem ukázalo jako kardinální chyba, jelikož byl v té chvíli nad ní skloněn a v dalším okamžiku se ocitl dole a nedokázal se ani pohnout. Její ostrá kolena mu tlačila do boků. Uchopila jej nad ušima, vrazila prsty do vlasů a trhla hlavou nahoru, jako by ji chtěla utrhnout. A zároveň…
Podařilo se mu slabě vykřiknout:
"Pomoc!"
Muž za dveřmi už ale byl pryč. Žádná odpověď se neozvala.
Baines spatřil na zdi červené tlačítko, které se Mary Rittersdorfová předtím pokoušela zmáčknout… Pokoušela se, ale nyní by to bezpochyby neudělala za nic na světe. Pokusil se na ně dosáhnout, ale jeho snaha byla marná.
Nejhorší je, pomyslel si, že to stejně nic neřeší.
"Doktorko Rittersdorfová," zasténal, lapaje po dechu. "Buďme rozumní. Proboha, promluvme si, ano? Prosím."
Nyní jej kousla do špičky nosu. Její zuby pocítil velice silně. Rozesmála se. Byl to dlouhý smích, odrážející se ozvěnou od stěn kabiny, z něhož mu tuhla krev v žilách.
Mám dojem, že mě to zabije, řekl si po chvíli, která se mu zdála být celými věky. To kousání! Ukouše mě k smrti a já s tím nemůžu nic dělat! Měl pocit, jako by se probudil a dostal do souboje s libidem celého vesmíru. Byl to čistý živel s neobyčejnou silou, který jej přibil ke koberci a nedal žádnou možnost k útěku. Kdyby se sem někomu podařilo vniknout, třeba ozbrojenému policistovi…
"Víš," zašeptala mu Mary do ucha. "Víš, že jsi ten nejkrásnější muž na světě?" Zvedla se, posadila a pokoušela se dát do pořádku.
Využil příležitost a otočil se na bok, pak se neobratně vrhl po tlačítku a po hmatu se je pokoušel zmáčknout, aby někoho zavolal, kohokoli. Bylo mu jedno, jestli to bude Terránec, nebo ne.
Chytila jej za kotník tak, že upadl na podlahu. Udeřil se hlavou o hranu kovové skříňky a když se propadal do tmy porážky zasténal.
Mary Rittersdorfová jej se smíchem otočila a opět na něj skočila. Její holá kolena mu znovu sevřela boky. Když jej uchopila za zápěstí a přitiskla k podlaze, zakolébala se mu před očima její nahá ňadra. Bylo vidět, že ji vůbec nezajímá, zda je při smyslech. Uvědomil si to, když tma začínala být absolutní. Poslední myšlenka, která jej napadla v okamžiku naprostého zoufalství, bylo to, že si to jednou s hebským světcem Ignatzem Ledeburem vyřídí. I kdyby to bylo to poslední, co v životě udělá.
"Ach, ty jsi tak krásný," zazněl hlas Mary Rittersdorfové centimetr od jeho levého ucha, což jej naprosto ohlušilo. "Mám chuť tě celého sníst." Chvěla se od hlavy až k patám.
Než omdlel, měl hrozný pocit, že doktorka Rittersdorfová teprve začala. A nebylo to díky Ledeburovu elixíru, protože na něj to tak neúčinkovalo. Gabriel Baines a mixtura hebského světce pouze napomohli tomu, aby se to, co v doktorce Mary Rittersdorfové vždy bylo, projevilo navenek. Napadlo jej, že bude mít obrovské štěstí, když se neukáže, že to není žádný nápoj lásky, ale čistý elixír smrti.
Ani na okamžik ale neupadl do naprostého bezvědomí. Uvědomoval si tedy – k tomu ale došlo mnohem později – že aktivita, pod jejímž vlivem se ocitl, začíná postupně klesat. Uměle vyvolaná bouře vášně slábla, až nakonec nastal klid. A pak jej nějaká síla, kterou naprosto nechápal, přenesla z podlahy v kajutě doktorky Rittersdorfové na úplně jiné místo.
Nejraději bych byl po smrti, říkal si. Příměří zřejmě skončilo. Čas určený terranským ultimatem uplynul a Bainesovi se běh událostí zvrátit nepodařilo. Kde se nyní nacházel? Opatrně otevřel oči. Ležel na dvorku pod hvězdami a kolem něj se zvedaly hromádky smetí, z nichž se skládala hebská osada Gandhitown. Vyděšeně se rozhlížel. Terranskou loď nebylo vidět Zřejmě odletěla, aby přistála v Dá Vinci Heights. Nejistě se posadil. Kde je, u všech svatých, jeho oděv? Ani o to se nepostarala? Měl pocit, že je k ničemu. Lehl si a začal tiše a monotónně nadávat… On, delegát Parů v Nejvyšším shromáždění. Je toho na mě moc najednou, pomyslel si hořce.
Zprava zaslechl nějaký hluk. Opět otevřel oči. Nyní se podíval pozorněji. Mířil k němu prastarý vehikl.

Povšiml si několika šípkových keřů, rostoucích kolem. Poslala jej k šípku; díky Mary Rittersdorfové poznal pravdivost tohoto lidového rčení. Nenáviděl ji za to, ale zároveň se jí i bál. To, co k němu jelo, bylo obyčejné auto se spalovacím motorem, u Hebů docela běžný stroj. Viděl již žlutá světla vozu. Zvedl se a zamával na řidiče. Vozidlo se zastavilo.
"Copak se stalo?" otázal se řidič lhostejně. Byl již tak degenerovaný, že jej nedokázalo nic překvapit.
Baines přistoupil ke dvířkám automobilu a řekl:
"Byl jsem… přepaden."
"Hm, to je špatný. Sebrali ti hadry? Tak si nastup." začal třískat do dvířek, dokud se se zaskřípěním neotevřela. "Vezmu tě k sobě. Do něčeho tě už oblíknu."
"Byl bych ti vděčný, kdybys mě zavezl k Ignatzovi Ledeburovi," požádal zachmuřený Baines. "Rád bych si s ním promluvil." Jak by ale mohl obviňovat hebského světce, bylo-li to v té ženě skryto vždy? Tohle nemohl předvídat nikdo. Konečně, kdyby ten elixír na ženy působil takhle, Ledebur by ho už dávno nepoužíval.
"Kdo je to?" otázal se řidič, když se rozjeli.
Gabriel si uvědomil, že tato otázka je důkazem, potvrzujícím teorii Mary Rittersdorfové, jež se týkala jich všech. Přesto se ale soustředil a nejlépe, jak jen dokázal, popsal, kde chýše hebského světce stojí.
"Á jo," odpověděl řidič. "To je ten chlápek s kočkama. Včera večer jsem jednu přejel," zasmál se.
Baines zavřel oči a zasténal.
Zakrátko už stáli před slabě osvětlenou Ledeburovou chýší. Řidič udeřil do dvířek a ztuhlý Baines se vypotácel ven. Byl celý obolavělý a pořád ještě trpěl tisícem a jedním kousnutím, jež mu Mary Rittersdorfová ve víru vášně uštědřila. Krok za krokem prošel ve žlutém světle automobilu smetím zavaleným dvorkem. Nalezl dveře chatrče, odehnal z cesty kočičí smečku a zaklepal.
Ignatz při pohledu na něj vybuchl smíchy.
"To ale muselo být… Celý krvácíš. Najdu ti nějaké šaty. Elsie určitě najde něco na ty kousance – nebo co to je. Vypadáš, jako by tě postříhala nůžkama." Se smíchem zmizel někde uvnitř chýše. Hejno špinavých dětí na Bainese civělo, jak se hřeje u olejových kamínek. Raději si jich ani nevšímal.
Později, když mu Ledeburova žena ošetřila rány kolem nosu, úst a uší a Ledebur mu podal obnošený, ale čistý oděv, Gabriel řekl:
"Něco už o ní vím. Zřejmě je to orálně-sadistický typ. Proto to skončilo takhle." Napadla jej věcná myšlenka, že je Mary Rittersdorfová stejně, nebo možná i víc, nemocná jako všichni na Alfě III M2. Jenže její nemoc byla skrytá.
"Terranská loď odletěla," oznámil Ledebur.
"Já vím." Baines se začal oblékat.
"Během poslední hodiny jsem měl vizi," říkal Heb dál. "Co nevidět z Terry dorazí další loď."
"Válečná?" domyslel se Baines. "Aby dobyli Dá Vinci Heights." Přemýšlel, zda na manskou osadu svrhnou vodíkovou bombu. Ve jménu psychoterapie.
"Pokud mohu věřit svým psychickým schopnostem, vyvolaným prvotními silami, tak je to malý, rychlý stíhací člun. Vypadá jako včela. Přistál někde u polské osady Hamlet-Hamlet."
Baines okamžitě pomyslel na Annette Goldingovou Doufal, že sejí nic nestalo.
"Máš nějaký vůz? Cokoliv, čím bych se mohl vrátit do Adolfville?" Tu si vzpomněl, že svůj vůz zaparkoval poblíž místa, kde stála terranská loď. Měl by tam zajít. A nejel by do své kolonie, ale do Hamlet-Hamletu, aby se ujistil, že je Annette Goldingová v pořádku. "Zklamal jsem je," pronesl k Ledeburovi. "Tvrdil jsem, že mám plán. Samozřejmě mi důvěřovali, protože jsem Pare." Baines se ale ještě nevzdával. V jeho hlavě se rojily myšlenky. A tak už to mělo zůstat až do smrti – neustálé plány, jak se ubránit nepříteli.
"Než někam pojedeš, měl bys něco sníst," navrhla Ledeburova žena. "Zbyla mi trocha ledvinkového guláše. Chtěla jsem ho dát kočkám, ale raději ho dám tobě."
"Díky," odpověděl, pokoušeje se zadržet zvedající se žaludek. Jenže měla pravdu. Musel nabrat síly, jinak by na místě padl. Vezmeme-li v úvahu, co se mu dnes všechno stalo, je zvláštní, že se ještě drží na nohou.
Po jídle si od Ledebura půjčil svítilnu, poděkoval za oděv, mast i jídlo a pak se pěšky vydal úzkými a

špinavými gandhitownskými uličkami. Jeho vůz byl naštěstí tam, kde ho nechal. Ani Hebové, ani Terránci ho neukradli, nerozsekali na kusy ani nespálili.
Nastoupil a rozjel se k východu, do Hamlet-Hamletu. Opět žalostnou rychlostí sedmdesát kilometrů v hodině", otevřeným prostorem mezi osadami.
Jel s pocitem, že musí spěchat. Terránci napadli Dá Vinci Heights, osada už možná padla. Co zbývalo? Jak by mohli přežít bez fantastické energie Mansů? Co když osamocený terranský člun zamýšlel něco… Snad ještě zbývá jakási naděje. V každém případě jej nikdo nečekal, takže i přes neúspěch plánu nemusí být ještě všechno ztraceno.
Nebyl ani Schizem, ani Hebem, ale i on měl jakousi matnou vizi. Byla to vize další příležitosti. Jeho plán se nezdařil, něco ale ještě zbývalo. A on tomu věřil, i když nedokázal vysvětlit proč.
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
Když se Annette Goldingová vracela z adolfsvillského shromáždění, na němž vzniklo ultimátum Terráncům i jejich záměr napadnout Dá Vinci Heights, uvažovala o sebevraždě. To, co se jim stalo, zdrtilo dokonce i Mansy; bylo možné postavit se planetě, která dokázala porazit celé alfanské impérium? Situace byla samozřejmě beznadějná. Pochopila to… a chtěla se vzdát. Jsem jako Dino Watters, opakovala si, pozorně sledujíc tmavou silnici před sebou. Světla reflektorů šlehala po plastikové stuze dálnice, spojující Adolfsville s Hamlet-Hamletem. Když nastává krize, tak se namísto toho, abych bojovala, raději vzdávám. A nikdo mé k tomu ani nenutí, rozhoduji se tak sama. Když si to uvědomila, vytryskly jí slzy. Jak moc ty Mansy obdivuji. Obdivuji to, co nikdy nebudu. A nejsem ani nepřístupná, rezervovaná, neústupná, i když bych taková jako Póly, teoreticky být mohla. Ve skutečnosti se můžu stát vším, čím bych chtěla, ale zatím jsem…
Najednou napravo spatřila pruh spalin z motoru rakety, který se táhl po noční obloze. Loď přistála velice blízko Hamlet-Hamletu. Kdyby pokračovala dál po stejné silnici, narazila by přímo na ni. Okamžitě se u ní projevily – což bylo pro Póly typické – dvě protichůdné emoce. Strach jí přikazoval schoulit se a přitisknout k zemi, zvědavost a vzrušení způsobilo, že šlápla na plyn.
Dříve než dorazila k lodi, strach zmizel. Zpomalila, sjela na měkkou krajnici a vypnula motor. Automobil ještě chvíli setrvačností jel, pak se zastavil.
Vypnula světla; seděla, naslouchala zvukům noci a uvažovala, co dál. Z místa, kde zůstala stát, loď, kolem níž opět zablýskala světla, sotva viděla. Někdo tam něco dělal. Co když se terranští vojáci připravovali Hamlet-Hamlet oblehnout? Neslyšela ale žádné hlasy a loď nebyla zrovna největší.
Samozřejmě byla ozbrojená. Každý z delegátů shromáždění musel mít zbraň, jen zástupce Hebů ji pořád zapomínal. Sáhla do přihrádky a vylovila staromódní pistoli. Nikdy dřív ji nepoužila a nepovažovala za pravděpodobné, že by to někdy dokázala. Jenže teď to vypadalo, že nebude mít jinou volbu.
Tiše se přikradla zakrslému křoví a neočekávaně se ocitla přímo před lodí. Vylekaně se stáhla, když tu se najednou rozzářilo světlo. U základny lodi se něco dělo.
Do své práce naprosto pohroužený muž hloubil lopatkou díru. Obličej měl zpocený a napjatý námahou. Najednou přestal hrabat a zmizel v lodi.
Když se opět objevil, držel v rukou krabici, kterou postavil vedle díry. Blýskl svítilnou do kartónu a Annette Goldingová spatřila pět vlhkých a pulsujících koulí velikosti grapefruitu. Byly živé a Annette je okamžitě poznala, Zárodečné stadium ganymedského želatiňáka. Kdysi je viděla na výukových kazetách. Muž je samozřejmě zakopával; v půdě velice rychle dozrají. Tato etapa jejich životního cyklu probíhala značnou rychlostí, takže muž velice spěchal; ty koule mohly zemřít.
"Všechny tam včas dát nestihneš," ozvala se, až se sama sobě podivila. Jedna koule skutečně ztmavla a stáhla se; umírala jim před očima. Annette přistoupila k muži, který nepřestával kopat.
"Já je zaliju. Máš někde trochu vody?" Přidřepla si u něj a čekala. "Jinak opravdu zahynou."
On to samozřejmě také věděl.
"V lodi," odpověděl drsně. "Vem nějakou velkou nádobu. Vodovodní kohoutek poznáš, je označený."
Uchopil umírající kouli a něžně ji umístil do díry.
Annette vešla do lodi, nalezla kohoutek i misku. Venku pak rychle zrosila uhasínající koule, přičemž filozofovala, že je to s nimi jako s houbami. Všechno to u nich jde tak rychle – zrození, růst i smrt. Možná že právě v tom spočívalo jejich štěstí.

"Děkuji," řekl muž a zvedl druhou, nyní již vlhkou kouli, a také ji zakopal. "Ani nedoufám, že se mi je podaří zachránit všechny. Zárodky vyklíčily během cesty. Neměl jsem je kam dát. Měl jsem jen dózu na mikroskopické zárodky." Když kopala, aby zvětšila díru, pozorně si ji prohlédl. "Slečna Goldingová," pronesl.
Annette, která dřepěla u krabice s koulemi, se otázala:
"Jak to, že mě znáš a já tě nikdy dřív neviděla?"
"Je to moje druhá cesta sem," odpověděl záhadně.
První zakopaná koule už začínala růst. Annette ve světle svítilny viděla, jak se půda chvěje a jak na ní roste boule, jako by se průměr koule prudce zvětšoval. Byl to velice zvláštní a zábavný pohled, takže se rozesmála.
"Promiň," řekla. "Ale ty jsi sem vpadl, strčils je do země a teď tady stojíš a zíráš. Za chvilku dosáhnou naší velikosti a začnou se hýbat." Věděla, že želatiňáci jsou jedinými pohyblivými houbami. Proto ji fascinovali.
"Jakto že o nich toho tolik víš?" otázal se muž.
"Celá léta jsem neměla na práci nic jiného než se učit. Z… asi bys to nazval nemocnicí… V každém případě odtamtud dřív, než to zbourali, odnesli kazety s filmy o biologii a zoologii. Je to pravda, že dospělý ganymedský želatiňák je tak inteligentní, že se s ním dá hovořit?"
"Je více než inteligentní." Muž rychle zasadil další kouli. Třásla se v jeho rukou, rosolovatěla a měkla.
"To je nádherné," zaradovala se. "Řekla bych, že je to skutečně fascinující. Dobře, že jsem se tady zastavila, abych to viděla na vlastní oči. Není to krásné?" dodala, přiklekla si na druhé straně krabice a dívala se, jak pracuje. "Vůně noci, vzduchu, hlasy nočních živočichů, těch malých žabek a zvonkobrouků. To všechno je kolem tebe a ty sázíš houby, zatímco bys je klidně mohl nechat zemřít. Jsi moc milosrdný člověk, vidím to. Jakpak se jmenuješ?"
Pohlédl na ni úkosem.
"Nač to chceš vědět?"
"Abych si tě mohla zapamatovat."
"Není to zrovna dávno, kdy jsem se taky ptal jednoho člověka na jméno, abych si ho zapamatoval."
Zbývalo zasadit poslední kouli, zatímco první začala pučet a vyrašila z půdy ven. Jak si Annette všimla, stala se z ní hromada kuliček slepených do jednoho celku.
"Jenže," pokračoval muž, "potřeboval jsem jeho jméno, abych ho mohl najít a…" Nedokončil větu, ale Annette jej pochopila. "Jmenuji se Chuck Rittersdorf," představil se.
"Nejsi příbuzný psycholožky z terranské lodi, Mary Rittersdorfové? Ano, musíš být její manžel." Byla si tím naprosto jista. Když si vzpomněla na plán Gabriela Bainese, zakryla si ústa dlaní a zlomyslně se rozesmála.
"Jéje," smála se. "Kdybys jen věděl. Já ti to ale nesmím říct."
Další jméno, které by sis měl zapamatovat, pomyslela si, Gabriel Baines. Uvažovala, jak mu ten jeho plán vyšel, jestli doktorku Rittersdorfovou svedl a tím ji porazil. Měla pocit, že to nevyšlo. Ale pro Gabriela to mohla být – a možná ještě i byla – výtečná zábava. Nyní už ale bylo po všem, protože se objevil pan Rittersdorf.
"Jak ses jmenoval, když jsi tady byl předtím?" otázala se.
Chuck na ni pohlédl.
"Myslíš, že jsem si změnil…"
"Byl jsi někým jiným." Muselo to tak být, jinak bych si té pamatovala. A teď bych tě poznala.
Po krátkém odmlčení odpověděl:
"Řekněme prostě, že jsem tady byl, setkal se s tebou, pak jsem se vrátil na Terru a teď jsem zase zpátky." Pohlédl na ni, jako by to byla její vina. Zasadil poslední kouli, zvedl prázdnou krabici i malou lopatku a vykročil k lodi.
"Převezmou náš měsíc želatiňáci?" zeptala se Annette, jdouc za ním. Říkala si, že to může být část terranského plánu, jak měsíc dobýt. Jenže ta myšlenka nevyzněla nejlépe; muž působil dojmem člověka, který pracuje ve skrytu a sám. Spíše se to podobalo tomu, jak pracují Pare.
"Mohlo by to být horší," odpověděl Rittersdorf lakonicky.

Zmizel v lodi. Annette jej po krátkém zaváhání následovala. Uvnitř musela kvůli zářivému světlu přivřít oči.
Na jedné polici ležela její pistole, kterou si tam odložila, když nabírala vodu do misky. Chuck zbraň zvedl, prohlédl si ji a pak se k návštěvnici obrátil s podivným výrazem v obličeji: "To je tvoje?"
"No…" odpověděla zahanbeně. Natáhla ruku v naději, že jí pistoli vrátí. Jenže to neudělal. "Prosím tě," žádala. "Je to moje. Nechala jsem ji tady, když jsem ti pomáhala, Vždyť to přece víš."
Dlouho si ji prohlížel a pak jí pistoli vrátil.
"Děkuji," zašeptala vděčně. "Budu si to pamatovat."
"Chceš tím tenhle měsíc zachránit?" Rittersdorf se pousmál.
Napadlo ji, že nebýt horečnatého a smutného výrazu ve tváři a početných vrásek, nevypadal by nejhůř. Jeho oii měly barvu čistého blankytu. Mohlo mu být něco přes třicet. Nebyl tedy tak starý, i když byl určitě starší než ona. Usmíval se jaksi bolestné, jako by nevěděl, jak dál… Zamyslela se. Působil dojmem, zeje pro něj štěstí, třeba jen chvilkové, něčím nesnadným, něčím skoro cizím. Byl snad stejně jako Dino Watters neodmyslitelně spjat se smutkem. Bylo jí ho líto.
Žít s takovými potížemi není snadné, pomyslela si. Mnohem těžší než se všemi ostatními potížemi.
"Nemyslím, že bychom ten měsíc dokázali zachránit," odpověděla. "Chtěla jsem bránit sebe. Víš, v jaké jsme situaci, že? My…"
Najednou jí v hlavě zaskřípal zřetelný hlas:
"Pane Rittersdorfe…" zmlkl a pak se vrátil jako hučení krystalky, "…je to moudré. Vidím, že Joan…" Ztichl.
"Co je to, proboha?" tázala se vyděšená Annette.
"Želatiňák. Jeden z nich. Nevím, který." V Chuckově hlase zazněla obrovská úleva. "Jeho myšlenky navazují!" křikl na ni, jako by byla alespoň kilometr daleko. "Vrátil se! Co vy na to, slečno Goldingová? Řekněte něco!" Náhle ji uchopil za ruce a začal se s ní v dětinské radosti točit dokola. "Řekněte něco, slečno Goldingová!"
"Mám radost," odpověděla Annette uctivě, "že tě vidím tak šťastného. Musíš být veselý tak často, jak to jen půjde. Samozřejmě že nevím co se stalo. V každém případě…" osvobodila si ruce. "Vím, že si to zasloužíš, ať je to, co chce."
Něco se za ní pohnulo. Otočila se a u dveří spatřila žlutou hroudu, pomalu postupující kupředu. Tak takhle to tedy vypadá v konečném stadiu, pomyslela si. Až se jí srdce rozbušilo. Ustoupila – ne strachem, ale odporem, Musel to být nějaký zázrak, že tak rychle dozráli. A teď, vzpomněla si, budou stejní po celý život, dokud je nezabije příliš studené nebo horké podnebí a nebo sucho. Nakonec vytvoří zárodky a cyklus se zopakuje.
Za prvním želatiňákem vešel druhý, pak další.
"Který z vás je lord Running Clam?" otázal se vylekaný Chuck.
Nad Annettinou hlavou prolétla řada myšlenek:
"Máme takový zvyk, že rodičovo jméno formálně přebírá prvorozený. Ve skutečnosti v tom ale není žádný zásadní rozdíl. V jistém slova smyslu je lordem Running Clamem každý z nás. A v jistém slova smyslu jím nikdo z nás není. Já, jako první, převezmu jeho jméno, ostatní si zvolí jména, jaká se jim budou líbit. Mám dojem, že se nám na tomto měsíci bude velice dobře dařit. Atmosféra, vlhkost i přitažlivost by nám měly vyhovovat. Pomohl jste rozšířit náš životní prostor; odvezl jste nás více než… nechtě mě, ať to spočítám… tři světelné roky od našeho rodiště. Děkujeme vám." A pak ještě dodal (či spíše dodali): "Je mi to líto, ale vaše loď bude co nevidět napadena. Možná byste měl co nejrychleji odstartovat. Proto jsme vešli dovnitř; ti z nás, kterým se podařilo dozrát včas."
"Kdo nás napadne?" otázal se Chuck Rittersdorf a zmáčkl tlačítko, jímž se zavíral vstup. Posadil se a připravoval loď ke startu.
"Zjistili jsme, že je to práce skupiny domorodců, kteří si říkají Mansové." Annette zachytila myšlenky tří želatiňáků. "Zřejmě se jim podařilo vyhodit do vzduchu nějakou jinou loď."
"Panebože!" zasténal Chuck. "Vždyť je tam Mary!"
"Ano," souhlasil želatiňák. "Přibližující se Mansové si docela vědomě s pro ně typicky domýšlivým způsobem gratulují, že doktorku Rittersdorfovou porazili. Ona ale žije. Lidem z první lodi se podařilo

uprchnout. Nyní se skrývají na neznámém místě a Mansové po nich pátrají."
"A co terranské vojenské lodě?" ptal se Rittersdorf.
"Vojenské lodě? Mansové kolem své osady rozmístili nějaký nový druh ochranných polí, takže jsou zatím v bezpečí." Želatiňák začal rozvíjet jakousi svou teorii. "Jenže ta dlouho nevydrží a oni to dobře ví. Převahu mají pouze dočasně. Jim se to ale líbí i tak. Jsou nanejvýš šťastní, zatímco terranské bitevní křižníky bezradně poletují kolem."
Chudáci Mansové, říkala si Annette v duchu. Nedokážou vidět do budoucnosti, myslí jen na současnost. Pustili se do boje, jako kdyby měli nějakou naději. Jenže, byly její vyhlídky jiné? Nedokazovala to její ochota smířit se s porážkou?
Bylo naprosto logické, že všechny klany na měsíci byly závislé na Mansech, kteří si jako jediní zachovali odvahu a vitalitu. My ostatní, pokračovala Annette v úvahách, jsme prohráli už dávno. Dřív, než se objevil první Terránec, doktorka Mary Rittersdorfová.

Gabriel Baines, jedoucí do Hamlet-Hamletu rychlostí mizerných sedmdesáti kilometrů v hodině, spatřil malou kosmickou loď, vylétající k noční obloze a pochopil, že je příliš pozdě. Věděl to, aniž by chápal proč. Annette, jak mu říkal jeho psionický smysl, byla na lodi živá, nebo mrtvá, jestli ji ti z lodi zabili. V každém případě byla pryč, takže s pocitem smutku a zoufalství zastavil.
Nemohl dělat vůbec nic. Klidně se mohl vrátit do Adolfville, do své osady a ke svým lidem. Být s nimi v posledních, tragických okamžicích života.
Když se otáčel, vzadu něco zadunělo a zabzučelo. Hnalo se to na Hamlet-Hamlet. Byl to plazivý netvor, ne-li supernetvor. Byl odlit z nejlepší oceli, jakou jen Mansové dokázali vyrobit. Osvětloval prostor před sebou silnými reflektory. Postupoval kupředu, mávaje rudočerným praporem, válečným symbolem Mansů.
Zřejmě se stal svědkem první fáze pozemního kontaktu. Ale s čím? Mansové byli v akci, ale bezpochyby ne proti Hamlet-Hamletu. Možná chtěli lapit tu malou loď, na to ale přišli pozdě.
Zmáčkl klakson. Na věžičce tanku se otevřel příklop, vozidlo se otočilo, z obrněnce vyskočil Mans, kterého neznal, a zamával mu na pozdrav. Mansova tvář hořela nadšením, nejspíše byl nadšen svými novými zážitky, piněním vojenských povinností při obraně měsíce, k nimž se tak dlouho připravoval. Situace, z níž byl Baines zoufalý, působila na Manse naprosto jinak. Umožňovala mu, aby se vojáčky naparoval a pyšně nadouval hruď. Gabriela Bainese to vůbec neudivilo.
"Ahoj!" zvolal Mans z tanku a vycenil zuby v širokém úsměvu.
Baines mu odpověděl, snaže se, aby to neznělo trpce:
"Vidím, že vám ta loď utekla!"
"Však ji ještě dostaneme." Mans rozhodně neztrácel dobrou náladu. Ukázal na oblohu: "Koukni, kamaráde, na tu střelu."
Chvíli nato nad jejich hlavami něco vybuchlo. Z oblohy se začaly sypat zářivé úlomky a Gabriel Baines pochopil, že terranská loď byla zasažena. Mans měl pravdu. Jako obyčejně… Toto pro ně bylo typické.
Zarmoucený, poněvadž věděl, že na lodi byla Annette Goldingová, začal nadávat:
"Vy barbarští, krutí Mansové…"
Největší trosky padaly napravo. Zabouchl dvířka vozu, nastartoval, sjel ze silnice a uháněl přes pole. Manský tank mezitím zavřel věž a vydal se za ním, narušuje noční ticho svým hlukem.
Baines dorazil k troskám lodi jako první. Z její zádi se předtím utrhlo něco jako záchranný modul a dopadlo to s poměrně mírným nárazem dolů. Nyní to leželo zpola zabořeno do půdy, záď trčela vzhůru a, což Bainese vyděsilo, valil se z toho kouř, jakoby to mělo co nevidět vybuchnout. Atomový reaktor uvnitř již takřka dosáhl kritického bodu – když ho překročí, bude po všem.
Baines vyskočil z automobilu a uháněl k modulu.
Otevřel se příklop a objevil se roztřesený Terránec. Za ním vystoupila Annette Goldingová a pak, s ohromnými potížemi, jednolitá žlutá koule, která s bubláním připlula k okraji průlezu.
"Gábě! Nedovol Mansům toho muže zabít! Je to dobrý člověk! Je laskavý dokonce i k želatiňákům!" křičela Annette.

Vzadu zaklapal manský tank. Příklop ve věži se opět otevřel a z bojového vozidla se vynořil voják; nyní ale držel laserovou pistoli, jíž mířil na Terránce a Annette Goldingovou. Mans s vy ceněnými zuby prohlásil:
"Máme vás!" Bylo zřejmé, že až si tento příjemný pocit vychutná, bez zaváhání je zabije. Krutost Mansů byla bezmezná.
"Poslyš!" Baines mávl na Manse. "Nech ty lidi na pokoji! Ta žena je z Hamlet-Hamletu, je jedna z nás."
"Jedna z nás?" zopakoval Mans. "Jestliže je z Hamlet-Hamletu, tak jedna z nás není."
"Dej pokoj," okřikl jej Baines. "Copak jste vy, Mansové, tak pitomí, že si neuvědomujete, že všechny klany mají mít v krizovém stavu bratrské vztahy? Dej ten laser dolů!" Pomalu přešel k automobilu, nespouštěje z vojáka oči. Ve voze měl pod sedadlem vlastní zbraň. Kdyby ji dostal do rukou, bez váhání by ji použil, aby Annette Goldingové zachránil život.
"Budu si na tebe ztěžovat u Howarda Strawa," řekl, když po hmatu hledal pistoli. "Jsem jeho přítel, zástupce Parů ve shromáždění." Prsty se sevřely na kolbě pistole. Vytáhl ji, přičemž ji stačil i odjistit. Cvaknutí, v nočním tichu zřetelně slyšitelné, způsobilo, že se Mans okamžitě otočil. Hlaveň laseru nyní mířila na Gabriela Bainese. Jeden ani druhý neřekl ani slovo. Jen stáli a hleděli na sebe. Byla tma, takže se příliš dobře neviděli.
Do Gabrielovy mysli vklouzla myšlenka, přicházející bůh ví odkud:
"Pane Rittersdorfe, vaše žena je blízko. Zachytil jsem její mozkové vlny. Proto bych vám radil padnout k zemi."
Terránec i Annette Goldingová to okamžitě udělali. Mans v tanku vylekaně upustil zbraň a nerozhodně se díval do tmy.
Nad na zemi nataženým Terráncem proletěl výstřel z laserové pistole, zasáhl příklop zničené lodě a zmizel ve škvařícím se kovu. Mans v tanku poskočil a pokoušel se zjistit, odkud výstřel vyšel. Instinktivně zvedl zbraň, ale nevystřelil. Ani on, ani Gabriel Baines neměli tušení, co se stalo. Kdo střílel a po kom.
"Skoč do auta!" křikl Gabriel po Annette a otevřel dvířka. Annette zvedla hlavu, pohlédla na něj a pak se obrátila na Terránce, ležícího vedle ní. Vyměnili si pohledy a oba se kulhavě, ale co nejrychleji rozběhli.
Mans ve věži tanku začal střílet, ne ale po Annette a Terránci. Střílel do tmy, tam, odkud přišel záblesk laseru. Skočil zpátky do tanku, příklop se zavřel a vozidlo se skřípěním a duněním vyrazilo. Ve stejném okamžiku z čelní hlavně tanku vyrazila raketa. Letěla rovně, nízko nad zemí a najednou vybuchla. Gabriel Baines, který se pokoušel otočit automobil, Terránec i Annette Goldingová spadli ze sedadel. Země se zatřásla. Gabriel zavřel oři, příliš to ale nepomáhalo. Terránec, ležící vedle něj, zaklel, Annette zasténala.
Ti pitomci Mansové, nadával vztekle Baines v duchu, když se automobil zvedl vlivem rázové vlny, způsobené vybuchlou střelou. l
"Takové bomby," zaslechl, jak Terránec překřikuje hluk, "se přece nemohou používat na tak malou vzdálenost!"
Automobil se obrátil. Gabriel Baines se odrazil od čalounění na stropě a pak od přístrojové desky. Všechny zabezpečovací systémy, jež si inteligentní Pare instaloval do svého vozu, se zapnuly současně. Ale ani to moc nepomohlo. Vůz skákal a obracel se. Baines si jen pro sebe řekl: "Jak já ty Mansy nenávidím! Už nikdy nebudu prosazovat spolupráci s nimi."
Někdo na něj upadl a vykřikl:
"Panebože!" Byla to Annette Goldingová.
Chytil ji a křečovitě sevřel. Veškerá skla vozu se vysypala, všude kolem poletovaly kousky plastu. Ucítil horký pach spáleniny. Možná to hořel jeho oděv. Ani by se tomu nedivil. Z trysek jako reakce na příliš vysokou teplotu vyrazila antitermická pěna. Okamžitě utonul v šedém moři a nedokázal se ničeho chytit… Annette mu vyklouzla z náruče. Krucinál, pomyslel si, celá ta technika, která mě stála tolik času a skinů, je horší než samotný výbuch. Co z toho vyplývá? položil si otázku, když se válel ve slizké pěně. Měl pocit, jako by byl namydlen k nějaké obrovské orgii holičů. Ze všech sil se snažil osvobodit z lepkavé hmoty.
"Pomoc!" zasténal.
Nikdo a nic mu neodpovědělo.
Vyhodím ten tank do vzduchu, zuřil v duchu, zabředávaje do pěny. Přísahám. Já to těm zasraným

Mansům dám sežrat! Vždycky jsem věděl, že jsou proti nám!
"Mýlíte se, pane Bainesi." V jeho mysli se objevily klidné, rozumné myšlenky. "Voják, který tu raketu vystřelil, vůči vám nic špatného nezamýšlel. Dříve než vypálil, všechno dokonale propočítal. Alespoň si to myslel. Musíte se vyvarovat toho, že ve všem vidíte nepřátelské pro-jevy. Teď se sem ten člověk pokouší dostat a vytáhnout vás z hořícího vozu. A ty, kteří jsou s vámi, samozřejmě také."
– Jestli mě slyšíš, pomyslel Baines v odpovědi, – pomoz mi.
"To udělat nemohu. Jsem želatiňák a v žádném případě se nemohu přiblížit k ohni. Proti horku jsem zoufale málo odolný, jak to ostatně dokazuje poslední případ. Dva moji bratři už při pokusu pomoci vám zahynuli. V této chvíli ještě nejsem připraven k tvorbě zárodků. V každém případě ale, kdybych se už pokoušel někoho zachránit, byl by to pan Rittersdorf," dodal zbytečně. "Je s vámi ve voze. Je to ten muž z Terry."
Čísi ruka uchopila Gabriela Bainese za límec. Někdo jej zvedl, vytáhl z auta a odhodil stranou. Mans se svou pro ně typickou abnormální fyzickou silou opět sáhl do vozu a vytáhl z něj Annette Goldingovou. Naprosto ignoroval nebezpečí, což byla pro manský hyperaktivní temperament typická vlastnost, voják zmizel v plamenech, a když se opět objevil, táhl s sebou Terránce.
"Děkuji vám," pomyslel si želatiňák s úlevou a vděčností. "Za váš čin si vám dovolím poskytnout jistou informaci. Vaše raketa doktorku Rittersdorfovou nezasáhla. Skrývá se se simulakronem CIA, panem Mageboomem, ve trne blízko vás. Čekají na příležitost opět po vás vystřelit. Takže se co nejrychleji vraťte do tanku."
"Proč já?" tázal se rozhněvaný Mans.
"Protože váš klan zničil jejich loď," odpověděl želatiňák. "Vaše vztahy jsou čistě nepřátelské. Pospěšte si, prosím."
Manský voják se rozběhl k tanku. Jenže k němu doběhnout nestačil. Když urazil již dvě třetiny cesty, zazářil ve tmě laserový záblesk, jež se ho na okamžik dotkl a pak zmizel. Mans upadl na obličej.
A teď to schytáme my, pomyslel si Gabriel Baines žalostně, utíraje se od pěny. Zajímalo by mě, jestli mě poznala, zda si vzpomíná na naše dnešní setkání… A jestli ano, bude mě chtít ušetřit, nebo mě raději zabije jako prvního?
Terránec, který se jakýmsi podivným sběhem okolností také jmenoval Rittersdorf, se pokoušel vstát.
"Měl jsi zbraň," řekl. "Co se s ní stalo?"
"Nejspíš zůstala v autě."
"Proč nás chce zabít?" tázala se Annette Goldingová, s námahou lapajíc po dechu.
"Protože ví, proč jsem tady," odpověděl Rittersdorf. "Přiletěl jsem na tento měsíc, abych ji zavraždil." Působil naprosto klidným dojmem. "Jeden z nás bude do zítřejšího rána mrtev. Buď ona, nebo já." Zřejmě se již rozhodl.
Nad jejich hlavami se ozval řev rakety. Byla to další loď a Gabriel Baines začal doufat. Snad dostanou šanci doktorce Rittersdorfové, která se nejspíš zbláznila, utéci. I kdyby ta loď byla plná Terránců. Bylo totiž zřejmé, že doktorka postupovala pod vlivem vlastních divokých impulsů, bez oficiálního zmocnění. Alespoň v to doufal.
Nad nimi se rozzářil plamen. Noc zbělala a všechno, i malé kamínky na zemi, bylo nezvykle ostře viditelné. Vrak lodi pana Rittersdorfa, mrtvý Mans i jeho opuštěný tank, dokonale vyhořelý automobil Gabriela Bainese a o sto metrů dál obrovský kypící kráter, kde vybuchla raketa. A mezi stromy napravo zahlédl dva lidi – Mary Rittersdorfovou a ještě toho, o kom hovořil želatiňák. Nyní spatřil i Ganymeďana, který nalezl úkryt vedle trosek lodi. Ve světle plamene to byl přímo makabrózní pohled, takže Baines potlačil chuť dát se do divokého smíchu.
"Je to terranská válečná loď?" otázala se Annette Goldingová.
"Kdepak," odpověděl Rittersdorf. "Koukni na králíka na jejím boku."
"Králík?" vytřeštila oči. "Opravdu tam jsou živí králíci? Existuje vůbec něco takového?"
"To ne," Gabrielova mysl zachytila Ganymeďanovy myšlenky, jež s lítostí tvrdily: "Je to Bunny Hentman, který vás, pane Rittersdorfe, hledá. Jak jste pesimisticky předvídal, bylo snadné uhádnout, že se skrýváte na Alfě III M2. Opustil Brahe City nedlouho po tom, co jste opustil Terru. Registruji tyto myšlenky v jeho mozku," vysvětloval. "Samozřejmě že jsem o tom dosud nevěděl, jelikož jsem byl v zárodečném

stavu."
"Nic tady nechápu," říkal si pro sebe Gabriel Baines. "Proboha, kdo je to ten Bunny Hentman? Králičí božstvo? A proč hledá pana Rittersdorfa?" Po pravdě řečeno, nebyl si ani jist tím, kdo vůbec je pan Rittersdorf. Je to manžel paní říittersdorfové? Nebo její bratr? Měl z toho všeho v hlavě pěkný zmatek, a tak zatoužil vrátit se do Adolfville do obranných postavení, po léta jeho klanem budovaných pro případ podobných nepříjemných situací. "Bezpochyby jsme ztraceni," prohlásil. "Všichni jsou proti nám. Mansové, doktorka Rittersdorfová, mohutná loď s králičím totemem na boku a terranská armáda, čekající někde poblíž, aby se pustila do akce… Jakou máme naději?" V jeho srdci vzplála jiskřička defétismu. Nezmění se v živou pochodeň? pomyslel si smutně, sklonil se nad Annette Goldingovou, která seděla a pokoušela se z ramen setřást antitermickou pěnu, a řekl:
"Sbohem!"
"Kampak jdeš, Gabe?" Pohlédla na něj velikýma tmavýma očima.
"Copak na tom záleží?" pronesl hořce. Tady neměli nejmenší naději. Ve světle plamenů tvořili pro laser doktorky Rittersdorfové, zbraň, jíž už stačila zabít Manse, dokonalý cíl.
Nejistě se zvedl, otřásaje se jako mokrý pes, aby se zbavil zbytků pěny.
"Jdu pryč," oznámil Annette, ale okamžitě mu to začalo být líto. Kvůli ní, ne kvůli své takřka jisté smrti.
"Chtěl bych být schopen nějak ti pomoci," prohlásil impulsivně. "Ta ženská je blázen. Poznal jsem to na vlastní kůži."
"Hm," ozvala se Annette a přikývla. "Takže ti to zrovna nejlíp nevyšlo, co? Ten tvůj plán s ní." Úkradkem pohlédla na Rittersdorfa.
"Řekla jsi ‚nejlíp'?" rozesmál se. Bylo to opravdu zábavné. "Někdy mi připomeň, že ti to mám vyprávět." Sklonil se nad ní a políbil ji. Annettina tvář, slizká a mokrá od pěny, se dotkla jeho líce. Pak se zvedl a odešel. Ve světle stále ještě zářícího plamene zřetelně viděl na cestu.
Šel a čekal, až jej zasáhne laserový paprsek. Záře byla tak silná, že musel přivírat oči. Šilhaje na strany, šel krok za krokem bez zjevného cíle. Proč ještě nevystřelila? Určitě to co nevidět udělá. Toužil po tom, aby se to stalo co nejdříve. Smrt z rukou ženy, to je osud, který se k Pare hodí, pomyslel si ironicky.
Tu mu cestu přehradil jakýsi stín. Otevřel oči. Tři lidé a všechny znal. Stál tváří v tvář Sarah Apostolesové, Omarovi Diamondovi a Ignatzovi Ledeburovi, trojici posledních vizionářů planety nebo, pohlédneme-li na to z jiné stránky, trojici největších bláznů ze všech klanů. Jak se tady dostali? Pomocí levitace, teleportace anebo něčeho jiného; v každém případě se sem dostali pomocí neomagie. A co tady vůbec chtějí? Pohled na ně jej rozzlobil. Bylo to tady i bez nich dost zmatené.
"Zlo stojí proti zlu!" pronesl Ignatz Ledebur. "Naši přátelé se ale zachrání. Věř nám, Gábě. Uvidíš, co nevidět budeš pomocí psychopumpy přenesen na bezpečné místo." Natáhl k Bainesovi ruku. Obličej nabyl zvláštního výrazu.
"Ne mně," požádal Baines. "Annette Goldingové, jí pomozte." Náhle měl pocit, jako by z něj bylo sňato břímě parské existence. Poprvé v životě udělal něco pro to, aby byl zachráněn někdo jiný, ne on.
"I ona bude zachráněna," ujistila jej Sarah Apostolesová. "Díky téže síle."
Nad jejich hlavami řvaly motory obrovské lodi s namalovaným králíkem. Koráb zvolna klesal. Přistával.
KAPITOLA DVANÁCTÁ
Dan Mageboom stojící vedle Mary řekl:
"Slyšelas, co říkal želatiňák? Na lodi je ten televizní komik Bunny Hentman, který se nachází na našem seznamu hledaných hodně vysoko." Vzrušeně se škrábal na krku. Zřejmě hledal mikrofon interkomu, který jej spojoval s velitelskou stanici CIA na palubě jedné z blízkých terranských lodí.
"Slyšela jsem taky, že nejsi člověk, ale simulakron," odpověděla Mary.
"Člověk, nebo ne, jaký je v tom rozdíl?" zabručel Mageboom. Nalezl mikrofon, a aniž by si jí všímal, sděloval svým představeným, že konečně nalezl Bunnyho Hentmana. A to všechno, pomyslela si Mary, na základě výpovědi ganymedské houby. Lehkověrnost CIA překonávala veškeré její představy. Přesto to ale mohla být pravda. Bylo velice pravděpodobné, že se Bunny nachází na palubě lodi, na jejímž boku se skvěl charakteristický symbol králíka, tak dobře známý všem televizním divákům.
Vzpomněla si na odpornou epizodu, kdy se obrátila na Hentmanovu společnost, aby pro Chucka za každou cenu získala práci scénáristy. Zajímavý obchod – nikdy na něj nezapomene. "Smlouva", jak to

eufemisticky nazvali. Sprostí skunkové, pomyslela si, sledujíc přistávající loď, podobnou přerostlému míči na kopanou.
"Obdržel jsem rozkaz," ozval se Mageboom náhle, "abych se k té lodi přiblížil a pokusil se Bunnyho Hentmana zatknout." Zvedl se.
Překvapeně se dívala, jak běží k lodi. Mám mu to dovolit? tázala se v duchu. A proč ne? rozhodla se a sklonila laser. Nic proti Mageboomovi neměla, ať už to byl simulakron nebo člověk. V každém případě byl na pracovníka CIA – a že jich za dlouhá léta strávená s Chuckem poznala hodně – výjimečně neschopný. Chuck! okamžitě na něj soustředila pozornost. Urazil jsi dlouhou cestu, miláčku, pomyslela si. A to jen proto, abys vyrovnal dluh. Mělo to cenu? Ale našel sis novou ženu. Zajímalo by mě, jak se ti bude polymorfická schizofrenička zamlouvat v roli milenky. Namířila laser a vystřelila.
Nepříjemné bílé světlo plamene náhle uhaslo a opět nastala tma. Mary chvíli nevěděla, co se děje, ale pak pochopila, že nyní, když loď již dosedla, je osvětlení zbytečné. Proto plamen uhasili. Zvolili si v tomto okamžiku tmu, jako nějaký fotofóbní hmyz, prchající za skříň.
Nevěděla, zda její výstřel Chucka zasáhl. K čertu s tím, řekla si v duchu vztekle a zklamaně. A pak dostala strach. V nebezpečí byla přece ona! Z Chucka se stal vrah. Dobře věděla, že sem přišel proto, aby ji zabil. Jeho přítomnost na měsíci potvrdila to, co díky své profesionální zkušenosti už dávno tušila. Napadlo ji, že během cesty a několika prvních dnů pobytu na Alfě III M2 mohl být Mageboomovým operátorem. Proč ale čekal? Proč to neudělal hned? Nejdůležitější bylo, že simulakron byl nyní řízen z Terry. Taková byla pravidla; Chuck jí je Často vysvětloval.
"Musím odtud pryč," řekla si pro sebe. "Dřív než mě zabije. Kam můžu jít? Veliké bitevní lodě nemohou nastoupit do akce, protože jim to znemožňuje ochranný štít, postavený těmi blázny a maniaky. I když se přes něj neustále pokoušejí prorazit." Nyní, když Mageboom odešel, nemohla se s jeho pomocí s křižníky spojit. "Chtěla bychbýt zpátky na Zemi," postěžovala si žalostně. "Celý ten projekt dopadl přímo zoufale. Je to šílené – já a Chuck se snažíme navzájem zavraždit. Jak se mohlo něco tak odporného a psychopatického vůbec stát? Myslela jsem si, že se nám podaří žít v odloučení… Nemám to snad právo po rozvodu očekávat? Neměla jsem Boba Alfsona nutit, aby udělal ty nadčasové snímky Chucka a té holky. To bude ta hlavní příčina, proč má na mě takový vztek." Nyní již bylo příliš pozdě. Nejen že ty snímky měla, navíc je ještě i použila u soudu. Byly dostupné ve veřejných aktech, takže si je každý chorobně zvědavý člověk mohl bez potíží oživit a dívat se, jak se Chuck a ta číča Triesteová milují.
In hoc signo vinces, miláčku. Chucku, pomyslela si, ráda bych to vzdala. Ráda bych z toho vycouvala s ohledem na sebe, ne kvůli tobě. Copak nemůžeme být… přátelé?
Byly to spíše plané naděje.
Najednou se na obzoru objevilo něco podivného. Hleděla a divila se té mohutnosti. Bylo to příliš neobyčejné na to, aby to mohlo být lidské dílo. Hvězdy jakoby se zamlžily a nakonec v tom místě zmizely. A ta věc, ať už to bylo cokoli, začínala přijímat takřka pochopitelný tvar.
Byla to obrovská ještěrka a Mary náhle pochopila, čeho je svědkem. Byla to schizofrenní projekce, část prvotního světa, jak jej znali pokročilí psychopate. Něco pro Alfu III M2 velice typického. Proč to ale viděla i ona?
Dokázal by jeden nebo několik schizofreniků koordinovat svoje psychopatické vnímání s psíonickým nadáním? Podivný nápad, uvažovala nervózně a doufala, že to tak není. Jestliže totiž během své pětadvacetileté svobody tuto schopnost ovládli, bylo by to zhoubné.
Vzpomněla si na hebefrenika, s nímž se setkala v Gandhitownu, na toho, jehož možná oprávněně nazývali světcem, na Ignatze Ledebura. Kromě špíny v něm spatřila něco víc – uklidňující i poněkud hrozivou auru schopností, namířených pánbůh ví kam. V každém případě ji ale fascinoval.
Podivuhodně reálná ještěrka se protáhla, natáhla krk a otevřela tlamu, z níž vyrazil přízrak podobný ohnivé kouli, která osvětlila část oblohy. Koule se vznesla. Mary si s úlevou oddechla – alespoň že se vznáší a ne padá. Přesto se ale bála; byl to úžasný pohled. Příliš jí to připomínalo záhadné momenty snů, jež ji pronásledovaly. Zažívala je, ale nikdy, ani v hloubi duše, se je nepokoušela analyzovat. A už vůbec ne se s nimi někomu svěřovat, hlavně ne žádnému psychiatrovi. Panebože, jen to ne!
Ohnivá koule přestala stoupat a rozpadla se na světelné skvrny. Světlo poněkud kleslo a k její hrůze se najednou zachvělo, jako by z něj čísi ruka vytvořila obrovská slova. Slova obsahovala výzvu. Doslova. A

ta výzva, což si s hrůzou a rozpaky uvědomila, byla určena jí. Zněla:

DOKTORKO RITTERSDORFOVÁ
NEDOPUSŤTE KRVEPROLITÍ
A DOVOLÍME VÁM ODEJÍT

A pak menšími zářícími písmeny, dopsanými jakoby po kratší úvaze:

SVATÝ TRIUMVIRÁT

"Oni se snad zbláznili," řekla si Mary Rittersdorfová. Cítila, že by se nejraději dala do hysterického smíchu. Já přece nechci žádné krveprolití, chce ho Chuck! Proč mě, proboha, nenechají na pokoji? Jste-li takoví světci, měli byste něco tak očividného poznat na první pohled. Jenže pak si uvědomila, že to nemusí být tak očividné. Vystřelila po Chuckovi a předtím zabila manského vojáka, prchajícího do svého tanku. Takže její mysl ani záměry nemusely být nejčistší.
Objevila se další slova:
ODPOVĚZTE NÁM

"Ráda, ale jak?" zvolala.
Těžko se dalo čekat, že svou odpověď napíše ohněm na oblohu. Nebyla triumvirátem hebefreniků, svatých psychopatů. "Je to prostě hrozné!" řekla si pro sebe. Groteska, kterou musí protrpět. A jestli jim mám naslouchat, věřit jim, pak nesu nějakou vinu a odpovědnost za nepřátelství, stojící mezi mnou a Chuckem. Ale to přece není pravda.
Poblíž lodi Bunnyho Hentmana se blýskl rudý paprsek laseru. To s lodí bojoval Dan Mageboom, simulakron CIA. Uvažovala, jak mu to jde. Jak znala CIA, tak to nejspíš nebyla žádná sláva. V každém případě mu ale držela palce.
Napadlo ji, zda svatý triumvirát připravil nějaké pokyny i pro něj. Mageboom by mohl počkat na posily, pustil se ale do útoku na Hentmanovu loď sám a střílel tak, že jí to připadalo jako nadlidské nadšení. "Ať si je simulakron," řekla si pro sebe, "ale rozhodně se o něm nedá prohlásit, zeje zbabělec." A co my ostatní? Já, Chuck a ta jeho holka, Želatiňák ve svém tanku, každý z nás se teď třese strachem a řídí se jen animálním instinktem přežití. Jen Dan Mageboom, simulakron, přešel do ofenzívy, i když – alespoň to tak vypadalo – je jeho útok předem odsouzen k neúspěchu.
Na obloze se objevila nová zářivá slova. Nyní ale, díky Bohu, nebyla určena jen jí – byla ušetřena dalšího ponížení.

ZANECHTE BOJE
A MILUJTE SE NAVZÁJEM

Fajn, souhlasila Mary v duchu. Tak já to začnu. Opět se zamiluju do svého bývalého manžela, který sem přiletěl, aby mě zabil. Bude to pro začátek stačit?
Rudé záblesky laseru u Hentmanovy lodi nabraly na síle. Simulakron se Velkému varování odmítl podřídit. Pokračoval ve svém marném, ale po všech stránkách rytířském souboji.
Mary Rittersdorfové poprvé v životě někoho obdivovala.
Od chvíle, kdy se objevila loď Bunnyho Hentmana, byl želatiňák velice neklidný. Jeho myšlenky, které Chuck Rittersdorf vnímal, byly prosyceny strachem.
"Vnímám hrozivě nesmyslné vysvětlení posledních událostí. Vyzařuje z Hentmanovy lodi. Bunny i jeho personál, zvláště někteří Alfánci, si vysnili teorii, která vás staví do centra spiknutí proti nim." Želatiňák se na chvíli odmlčel a pak dodal: "Vyslali člun."
"Proč?" otázal se Chuck a cítil, jak mu začíná divoce bušit srdce.
"Snímky, které zde udělali, když zářil ten plamen, prozradily vaši přítomnost. Člun přistane a vy budete zajat. Je to nevyhnutelné."

Chuck se neobratně zvedl a řekl Annette Goldingová:
"Pokusím se utéct. Ty tu zůstaň."
Dal se do běhu, ani nevěděl kam. Jen kulhal po nerovné půdě, jak jen dokázal nejrychleji.
Hentmanova loď mezitím přistála. Prchající Chuck si najednou povšiml něčeho podivného: Vedle lodi se začaly objevovat rudé laserové paprsky. Někdo se dal do otevřeného boje s lodí, jen co byl otevřen vstup.
Uvažoval, kdo by to mohl být. Určitě ne Mary. Některý z měsíčních klanů? Možná Mansové. Neměli ale příliš mnoho práce s udržením ochranného štítu nad Dá Vinci Heights? Tím spíše, že nepoužívali zastaralé lasery. Nejvíce to připomínalo práci CIA.
Nejspíš Mageboom. Simulakron dostal rozkaz zaútočit na Hentmanovu loď a jako stroj to také udělal. Mansové, pomyslel si, bojují s Terrou. Mageboom, představitel CIA, střílí po Hentmanovi. Moje bývalá žena Mary stojí proti mně. A Hentman je mým nepřítelem. Co to logicky dokazuje? Z tohoto barokního ornamentu musí přece existovat nějaké východisko. Ta rovnice se musí nějak zjednodušit. Jestliže Mansové bojují s Terrou, s níž bojuje i Hentman, znamená to, že Mansové a Hentman jsou spojenci. Hentman válčí se mnou, takže jsem jeho nepřítelem a spojencem Terry. Mary bojuje se mnou a já zase s Hentmanem, takže Mary je Hentmanovým spojencem a nepřítelem Terry. Mary ale vede expedici terranských psychologů, kteří mají za úkol činit dobro. Takže, logicky vzato, je Mary zároveň nepřítelem i spojencem Terry.
Tato rovnice byla vnitrně protichůdná. Bylo zde příliš mnoho bojujících, kteří dělali příliš mnoho nelogických věcí a nebo, jako v případě Mary, pracujících pouze ve vlastním zájmu.
Po chvíli ale jeho snaha vytvořit racionální rovnici přinesla ovoce. Když tak kulhal tmou, podařilo se mu vniknout do vlastního dilematu. Bojoval, aby se zachránil před Hentmanem, spojencem Alfánců a nepřítelem Terry. To tedy znamenalo, vzala-li se v úvahu rigoristická a neúplatna logika, že sám byl, ať už mu to bylo vhod, nebo ne, spojencem Terry. Když na chvíli zapomněl na Mary – to, co dělala, nevycházelo z úkolů terranských služeb – podařilo se mu celou situaci vidět zřetelně. Veškerou jeho nadějí byly terranské válečné lodě. Teprve tam bude v bezpečí a tam také musí hledat úkryt.
Náhle si ale uvědomil, že klany Alfy III M2 bojovaly s Terrou. Rovnice byla mnohem složitější, než se mu původně zdálo. Logicky vzato, kdyby byl spojencem Terry, musel by být nepřítelem klanů, nepřítelem Annette Goldingové a všech na měsíci.
Tu se na zemi před ním objevil jeho slabý stín. Jakési světlo, pocházející z oblohy, se zhmotnilo. Další plamen? Otočil se a zůstal stát jako opařený. Na obloze spatřil obrovská ohnivá písmena. Zpráva byla určena jediné osobě, vybrané ze všech lidí – jeho ženě. "Nedopusťte krveprolití a dovolíme vám odejít," hlásal nápis. Nejspíš to byl projev bláznivé a hloupé taktiky místních psychopatů. Možná degenerovaných hebefreniků z osady Gandhitown. Byl si jist, že to s Mary samozřejmě ani nehne.
Ohnivá zpráva na obloze mu ale pomohla uvědomit si další aspekt celé záležitosti: Klany tohoto měsíce v Mary viděly svého nepřítele. Mary byla i jeho nepřítelem; pokoušel se ji zabít – a ona zase jeho. Logicky vzato to z něj činilo spojence klanů, leč jeho spo-jenectví s Terrou znamenalo, že je nepřítelem Alfy III M2. Neexistovala žádná možnost, jak konkluzi celé linie logického uvažování uniknout. Výsledek byl žalostný. Chuck byl zároveň spojencem i nepřítelem klanů Alfy III M2. Byl zároveň pro i proti nim.
V tomto místě to vzdal. Ponechal veškerou logiku stranou. Otočil se a opět se dal do běhu. Staré pořekadlo, výsledek meditací vzdělaných válečnických králů starověké Indie, jež znělo "nepřítel mého nepřítele je i mým nepřítelem," se v této situaci nedalo použít. To by prozatím stačilo.
Nevysoko nad jeho hlavou něco zabzučelo a ozvalo se zařvání uměle zesíleného hlasu:
"Stůj, Rittersdorfe! Zůstaň stát, jinak tě okamžitě zabijeme!" Hlas zněl a odrážel se v ozvěně od země. Vycházel z něčeho, o čem Chuck věděl, že je to Hentmanova šalupa. Jak to želatiňák předpověděl, nalezli ho.
Zastavil se.
Šalupa visela deset stop vysoko. Ozvalo se ocelové zaskřípání, na zem klesl kovový žebřík a hlas mu opět přikázal:
"Lez na žebřík, Rittersdorfe! Žádné rozhlížení a fofrem nahoru!"
Kovový žebřík se ve tmě noci, rozjasňované jen zářícími písmeny na obloze, lehce třásl jako článek, jenž

jej spojoval se Všemohoucím.
Chuck Rittersdorf jej uchopil a se sevřeným srdcem začal šplhat. Chvíli nato se ocitl v kabině. Proti němu stáli dva Terránci s divokýma očima a s lasery v rukou. Hentmanovi nájemní zabijáci, napadlo ho. Jedním z nich byl Gerald Feld.
Žebřík byl vytažen a šalupa se nejrychleji, jak jen to bylo možné, rozlétla k mateřské lodi.
"Zachránili jsrně ti život," prohlásil Feld. "Kdybys tam zůstal, tak by z tebe ta ženská, tvoje bývalá manželka, nadělala cucky."
"Je v tom snad nějaký rozdíl?" otázal se Chuck.
"V tom, že my oplácíme zlo dobrem. Co víc by sis mohl přát? Nemysli, že se ti podařilo Bunnyho nějak rozčílit. Je to příliš velký muž, aby si s tím vším nedokázal poradit. Konečně, vždycky může emigrovat do alfanského impéria." Feld se pokusil o úsměv, jakoby mu ta myšlenka připadala zábavná. Z Hentmanova hlediska se to vše nevyvíjelo nejhůř; vždycky tady bylo nějaké východisko.
V boku mateřské lodi se otevřel průchod a člun byl vsát do kanálu, vedoucího do vnitřního přístaviště. Když byly otevřeny průchody, ocitl se Chuck Rittersdorf tváří v tvář Bunnymu Hentmanovi, který si otřel zpocené čelo a řekl:
"Útočí na nás nějaký blázen. Podle způsobu boje bych řekl, že to je někdo ze zdejších psychopatů." Loď se otřásla. "Vidíš?" pronesl Hentman navztekaně. "Útočí na nás ruční zbraní." Mávl rukou na Chucka a dodal: "Pojď se mnou, Rittersdorfe, rád bych si s tebou promluvil. Došlo mezi náma k hromadě nedorozumění, ale řekl bych, že to pořád ještě můžeme nějak dát do pořádku. Nemám pravdu?"
"Mezi námi," opravil jej Chuck mechanicky.
Hentman jej vedl úzkou chodbou a Chuck jej poslušně následoval. Prozatím na něj nikdo nemířil laserem, ale přesto beze slova poslouchal. Někdo, kdo by na něj mířit mohl, tady klidně mohl být – Chucka přece zajala organizace.
Nedaleko před nimi prošla chodbou dívka oblečená jen do šortek, která zamyšleně kouřila cigaretu. Připadalo mu, že ji zná. Vzpomněl si, až když zmizela ve dveřích. Byla to Patty Weaverová. Když Hentman opouštěl sluneční soustavu, byl natolik předvídavý, že si s sebou vzal alespoň jednu milenku.
"Tudy," řekl Hentman, otevíraje jedny ze dveří.
Vstoupili do prázdné kabinky. Bunny zavřel dveře a okamžitě začal zuřivě pobíhat sem a tam, jako tygr v kleci. Zasmušile mlčel. Loď se neustále třásla kvůli střelám, které ji bez ustání zasahovaly. V jednu chvíli světlo v kabince pohaslo, ale za okamžik se opět rozzářilo. Hentman pohlédl nahoru, pak ale opět pokračoval v přerušeném pobíhání.
"Rittersdorfe," promluvil nakonec, "Jinak to nešlo, musel jsem…" Ozvalo se zaklepání. "Panebože!" zasténal Hentman a kopnutím dveře otevřel. "To jsi ty." Na chodbě stála Patty Weaverová, která teď na sobě měla rozepnutou bavlněnou košili.
"Chtěla jsem se jen panu Rittersdorfovi omluvit za…" hlesla.
"Vypadni!" vyštěkl po ní Hentman, zabouchl dveře a obrátil se na Chucka. "Musel jsem přejít k Alfáncům." Na čele se mu objevily veliké kapky potu, jež vypadaly, jakoby byly voskové; ani se nenamáhal je otřít. "Odsuzuješ mě za to? CIA mi zničila celou kariéru, ztratil jsem všechno, co jsem na Zemi měl. Kdybych mohl…"
"Ona má opravdu velká ňadra," prohlásil Chuck,
"Kdo? Patry? To jo," přikývl Hentman. "To jsou ty operace, které dělají v Hollywoodu a v New Yorku. Teď už je to spíš mánie než obyčejné zvětšování. Taky si to dala udělat. Moc by se hodila do mojí show, jako konečně mnoho jiných věcí. Škoda, že to nevyšlo. Abys věděl, moc nechybělo a ani bych se z Brahe City nedostal. Mysleli si, že mě už mají, ale já byl, samozřejmě, včas varován. V poslední chvíli." Upřel na Chucka vyčítavý pohled. "Kdyby se mi podařilo dát Alfu III M2 Alfáncům, byl bych tady doma. Mohl bych zbytek života prožít v klidu. Ale jestli se mi to nepovede, jestli ten měsíc převezme Terra, jsem ztracen." Vypadal unaveně a smutně. Vykládat to všechno Chuckovi bylo nad jeho síly. "Co ty nato?" zabručel. "Řekni něco."
"Hmm," odpověděl Chuck.
"To má být komentář?"
"Jestli si myslíš, že mám na svou bývalou ženu nebo na její hlášení TERPLANu nějaký vliv…"

"To si nemyslím," přiznal Hentman a kývl hlavou. "Je mi jasné, že na její rozhodnutí nemáš nejmenší vliv. Viděli jsme vás tam dole, jak jste po sobě stříleli. Jako zvěř." Pohled měl hrozivý, síly se mu opět vracely. "Zabils mého švagra Cherigana, jsi schopen zabít i svou vlastní ženu… Jak to vy, lidé, žijete? Nikdy jsem nic podobného neviděl. A navíc jsi CIA prozradil, kde se skrývám."
"Opustil nás Duch svatý," pronesl Chuck.
"Jaký zase duch," zamračil se Hentman.
"Řekněme, že tady probíhá válka. Možná to může něco málo vysvětlit. Jestli ne…" pokrčil rameny. Nic jiného dělat nemohl.
"Ta docela hezká holka, se kterou jsi ležel tam dole," ptal se Hentman, "když po vás ta tvoje bývalá střílela, to je nějaký místní cvok, že? Z jedné ze zdejších osad." Vrhl na Chucka pozorný pohled.
"Můžeš tomu tak říkat," odpověděl Chuck znechuceně. Ten výraz "cvok" se mu ani trochu nezamlouval.
"Můžeš se díky ní dostat do toho jejich nejvyššího meziklanového shromáždění?"
"Nejspíš ano."
"To je jediné rozumné řešení," řekl Hentman. Musíš se dostat do shromáždění a dosáhnout toho, aby vyslechli tvoje návrhy." Hentman se vzpřímil a jeho hlas získal na rozhodnosti. "Vyřiď jim, že mají Alfánce požádat, aby sem přišli a měsíc obsadili. Tak, aby se stal alfanským územím podle všech těch pitomých protokolů nebo jak se tomu říká. Moc tomu nerozumím, ale Alfánci i Terránci je berou vážně. A výměnou za to…" nespouštěl zrak z Chuckovy tváře, přímo jej svýma malýma očkama provrtával. "Alfánci klanům zaručí občanské svobody. Žádná hospitalizace. Žádná terapie. Nebude s vámi zacházeno jako s blázny, ale jako s bonafide kolonisty, vlastnícími půdu, producenty zboží a obchodníky. Budete si moci dělat, co se vám zlíbí."
"Neříkej ‚vy'!" ozval se Chuck. "Nepřísluším k žádnému klanu."
"Myslíš, že to vezmou?"
"To… to opravdu netuším."
"Samozřejmě že nevíš. Byls tady už s tím simulakronem CIA. Náš agent, náš informátor v CIA, nám vykládal o každém tvém pohybu."
Takže jsem měl pravdu, Hentman má v CIA svého člověka, pomyslel si. V CIA došlo k infiltraci.
"Nekoukej na mě tak," pousmál se Hentman. "Oni zase mají svoje očka tady, nezapomínej na to. Bohužel, nikdy se mi nepodařilo zjistit, kdo to je. Někdy si myslím, že Jerry Feld, někdy zase, že Dark. V každém případě jsme se od našeho člověka dozvěděli, že tě z CIA vyhodili, takže jsme tě, přirozeně, vyhodili taky. Co jsi pro nás mohl udělat, když ses nemohl dostat ke své ženě tady, na Alfě III M2? Buďme rozumní."
"A díky jejich agentovi ve vaši společnosti…" promluvil Chuck.
"Jo, CIA během několika minut věděla, že jsem ten nápad na scénář odmítl a vyhodil tě. Takže se pustili do akce. Už si mysleli, že mě mají… Četls to v novinách. Jenže já, díky svému agentovi u nich, věděl, že břit padá, takže jsem utekl. A jejich bonzák v mé společnosti věděl jen to, že jsem opustil Terru, ale kde jsem, to nevěděl. Věděli to jen Cherigan a Feld." Filosoficky pak dodal: "Asi se už nikdy nedozvím, koho tady CIA vlastně má. Teď je to už ale stejně jedno. Většinu mých obchodů s Alfánci držím v tajnosti i před svým personálem, protože dobře vím, že jsem od samotného počátku přímo pod drobnohledem." Potřásl hlavou. "To je ale bordel!"
"Kdo je vaším agentem v CIA?" otázal se Chuck.
"Jack Elwood." Hentman se zašklebil, pobaven Chuckovou reakcí. "Co myslíš, proč Elwood souhlasil s tím, že dostaneš tu drahou stíhačku? Přikázal jsem mu to. Chtěl jsem, aby ses sem dostal. Proč myslíš, že Elwood tak naléhal, abys převzal řízení Magebooma? Byla to moje strategie. A teď posloucháme tvoje zprávy o těch klanech tady a o tom, kam se vrtnou."
Takhle tedy Hentman se svými spisovateli dokázal vytvořit onen takzvaný "televizní scénář", který se tak mocně usadil v jeho paměti; manévrovali Chuckem pomocí Jacka Elwooda.
Nebyla to ale celá pravda. Elwood mohl Hentmanovu společnost informovat o existenci simulakronu, o tom, kdo ho řídí a kam byl vyslán, ale to bylo vše. Ani Elwood nevěděl všechno.
"To je pravda, byl jsem tady dřív," odpověděl Chuck. "A strávil jsem tady nějaký čas, ale jen v osadě Hebů, která není zrovna nejreprezentativnější. Hebové rozhodně nejsou na vrcholu zdejší hierarchie.

Nevím nic ani o Pare, ani o Mansech, kteří to tady řídí." Připomněl si situační analýzu, již vytvořila Mary i její popis nelítostného kastovního systému, fungujícího na Alfě IIIM2. Ukázalo se, že všechno sedělo.
Hentman na něj vážně pohlédl a otázal se:
"Pokusíš se o to? Já věřím, že by to mohlo být výhodné pro všechny. Kdybych byl na jejich místě, tak bych to bral. Jedinou jinou alternativou, kterou mají, je nucená hospitalizace – nic jiného. Vysvětli jim to. A já ti řeknu, co z toho budeš mít ty."
"Tak do toho," pousmál se Chuck. "Vysvětli mi to co nejpodrobněji."
"Jestli to uděláš, přikážu Elwoodovi, aby tě vzal zpátky do CIA."
Chuck mlčel.
"To je fajn," stěžoval si Hentman žalostně. "Ani se neuráčíš odpovědět. Dobrá, viděls na lodi Patty Weaverovou. Přikážu jí, aby na tebe byla milá. Víš, co tím myslím?" Jeho obličejem proběhl záškub, imitující mrknutí.
"Ne," odpověděl Chuck rozhodně.
"Tak fajn, Rittersdorfe," povzdechl si Hentman. "Moc nám na tom záleží, takže, jestli to uděláš, hodíme ti fakt pěknou kost." Zhluboka se nadechl, až to zapískalo. "Zaručíme ti zabití tvé ženy. Co nejvíc bezbolestně a nejrychleji, jak jen to půjde. A to znamená naprosto bezbolestně a… velice rychle."
Po chvíli, jež jim oběma připadala jako celé věky, Chuck Rittersdorf promluvil:
"Nevím, proč si myslíš, že mi na smrti Mary tak velice záleží." Podařilo se mu vydržet Hentmanův pronikavý pohled, stálo ho to ale značné úsilí.
"Jak jsem už řekl… Viděl jsem vás tam dole, jak po sobě střílíte. Jako divá zvěř."
"Bránil jsem se."
"Samozřejmě," odpověděl Hentman s ironickým přikývnutím.
"Nic z toho, co jsi na tomto měsíci viděl, co se týkalo mě a Mary, tě neopravňuje mít takový názor. Musels s tímto přesvědčením na Alfu III M2 už přijít. A nedozvěděl ses to od Elwooda, protože on to také nemohl vědět. Takže si ušetř tu námahu s tím, jak mi budeš vyprávět o tom, jak Elwood…"
"No dobrá," pronesl Hentman suše. "Elwood nám prodal tu část o tobě a simulakronu. Tak se to dostalo do scénáře. Ale odkud jsem znal ten zbytek, to ti nepovím. To je vše."
"Já do toho shromáždění nepůjdu," odvětil Chuck. "To je vše."
"Co na tom záleží, odkud jsem se to dozvěděl?" otázal se Hentman zuřivě. "Prostě to vím a bašta. Já se o tu informaci neprosil. Připsali jsme to tam po dlouhém uvažování, protože když mně to řekla…" prudce se odmlčel.
Joan Triesteová, domyslel se Chuck. Pracovala s želatiňákem, takže to musela vědět. A teď se to všechno prozradilo. Ale konečně, co na tom záleží?
"Vraťme se k věci. Chceš, aby tvá žena byla zabita, nebo ne? Rozhodni se." Hentman už byl krajně netrpělivý.
"Nechci," odpověděl Chuck a zakroutil hlavou. Neměl nejmenší pochybnosti. Řešení leželo na dosah ruky a on je odvrhl. Definitivně.
"Chceš to udělat sám," zachvěl se Hentman.
"Nechci," odpověděl. "Tvoje nabídka mi připomněla Cherigana, jak zabíjí želatiňáka na chodbě vedle mého bytu. Všechno se mi to objevilo před očima, jen namísto lorda Running Clama umírala Mary." A v duchu dodal: A to já nechci. Spletl jsem se. Ten hrozný zločin mě něco naučil, nikdy na to nezapomenu. Ale co v tom případě po Mary chci? Sám už nevěděl, a nejspíš se to už ani nikdy nedozví.
Hentman opět vytáhl kapesník, aby si otřel čelo.
"To je mi ale věc. Ty a tvoje rodinné problémy ničíte plány dvou interplanetárních impérií, Terry a Alfy. Napadlo tě to vůbec? Já to vzdávám. Upřímně řečeno, těší mě, že jsi řekl ne, i když jsme nedokázali najít nic jiného, co bychom ti mohli nabídnout. Měli jsme dojem, že právě po tomhle toužíš nejvíc."
"Taky jsem si to myslel," odpověděl Chuck. Nejspíš ji musím ještě milovat, uvědomil si. Ženu, která zabila manského vojáka, když se běžel skrýt do svého tanku. Jenže ona si myslela, že se brání. Kdo by ji tedy za to mohl soudit?
Opět někdo zaklepal na dveře.
"Pane Hentmane!"

Bunny otevřel a do kabinky vběhl Gerald Feld.
"Pane Hentmane, zachytili jsme telepatickou emanaci ganymedského želatiňáka. Je někde poblíž lodi. Chce, abychom ho vzali na palubu, aby mohl…" pohlédl na Chucka. "Aby mohl být s panem Rittersdorfem. Říká, že s ním chce sdílet jeho osud." Feld se zašklebil. "Má o něj strach." Vypadal krajně znechuceně.
"Tak tu příšeru pusť dovnitř," přikázal Hentman, a když Feld odešel, obrátil se na Chucka: "Abych řekl pravdu, Rittersdorfe, nemám tušení, co se s tebou stane. Všechno, do čeho se pustíš, skončí katastrofou. Tvoje manželství, tvoje práce, cesta sem a pak změna plánů. Co ti vůbec zůstalo?"
"Myslím, že se mně možná vrátil Duch svatý," odpověděl Chuck. Alespoň to tak vypadalo ve světle skutečnosti, že v poslední chvíli změnil názor na Hentmanovu nabídku, týkající se Mary.
"Kdo je to ten duch, o kterém pořád mluvíš?"
"DUCH SVATÝ!" odpověděl Chuck důrazně. "Je v každém člověku, jenže je těžké ho najít."
"Proč tuto prázdnotu nevyplníš něčím ušlechtilým? Například zachraňováním těch cvoků na Alfě III M2 před nucenou hospitalizací? Přinejmenším se vrátíš do CIA. Na lodi je několik vlivných alfanských hodnostářů… Během několika hodin mohou přivolat oficiální jednotky, aby legálně převzaly formami vládu nad tímto měsícem. Terranské lodě jsou samozřejmě někde poblíž, ale to jen dokazuje, jak opatrně se taková operace musí provést. Jsi bývalý pracovník CIA, takže bys měl umět vymyslet nějaký plán."
"Uvažuji, jaké by to bylo," pronesl Chuck, "kdybych zbytek života strávil na tomhle měsíci mezi samými psychopaty."
"A jak jsi, kurva, žil dřív? Koukni se třeba na tu svoji praštěnou manželku. Poradíš si, najdeš si nějakou čičku, která ti v posteli nahradí Mary. Ve světle našeho plamene jsme měli dokonalý výhled… A ta, se kterou jsi tam ležel… Není nejhorší, že?"
"Annette Goldingová," odpověděl Chuck. "Polymorfická schizofrenie."
"Jo? A co na tom? Není dobrá?"
Chuck po krátkém odmlčení zamumlal:
"Možná." Nebyl lékařem, ale Annette Goldingová mu nepřipadala jako těžce nemocná. Dokonce méně než Mary. Svou manželku znal samozřejmě lépe, i když…
Ozvalo se zaklepání na dveře. Vešel Gerald Feld, který oznámil:
"Pane Hentmane, zjistili jsme, co je to za chlapa, který na nás útočí. Je to simulakron CIA, Daniel Mageboom. Řekl nám to ganymedský želatiňák za to, že jsme ho pustili dovnitř. Mám nápad…"
"Řekl bych, že je to stejný nápad, který napadl i mne," přerušil jej Hentman. "A jestli je to něco jiného, takto nechci slyšet." Obrátil se na Chucka:
"Spojíme se s Jackem Elwoodem v San Francisku a donutíme ho, aby odvolal současného operátora simulakrona. Ať už je to, kdo chce. Určitě Petrie." Hentman byl s fungováním sanfranciské ústředny CIA zřejmě velice dobře obeznámen. "Pak kontrolu nad tím robotem převezmeš ty, Rittersdorfe. Půjde to, dokud udržíme rádiové spojení. Tak moc údajů zase nepotřebujeme. Jen jak ho zapnout a vypnout. Uděláš to pro nás?"
"Zajímalo by mě, proč?" otázal se Chuck.
"Protože nám jinak rozseká generátor a všichni vyletíme do vzduchu," odpověděl Hentman mrkaje. "Tím svým zkurveným laserem nás dostane. Proto to musíš udělat."
"Tebe zabije taky," vysvětloval Chuckovi Feld. "Tebe i ganymedského želatiňáka."
"Jestli půjdu do nejvyššího shromáždění tohoto měsíce," řekl Chuck, "a požádám je, aby hledali podporu u Alfánců – a oni to udělají – může to rozpoutat další velkou válku mezi Terrou a Alfou."
"Ale vůbec ne," prohlásil Hentman přesvědčeně. "Terru ten měsíc zase až tak nezajímá. Operace Padesát minut není nic důležitého, je to jen takové… Věř mi, mám hodně kontaktů, takže to vím. Kdyby je tak moc zajímal, přišli by sem už dávno, nemám pravdu?"
"Bunny má recht," souhlasil Feld. "Náš člověk v TERPLANu to zjistil už dávno."
"Myslím, že to není špatné vysvětlení," uvažoval Chuck.
Hentman s Feldem si ulehčené oddychli.
"Zajdu s tím plánem do Adolfsville," prohlásil Chuck. "A jestli se mi podaří přesvědčit klany, aby svolaly

shromáždění, předložím jim ho. Udělám to ale podle sebe."
"To znamená jak?" otázal se Hentman nervózně.
"Nejsem dobrý řečník," vysvětloval Chuck. "Moje práce je programování simulakronů. Takže do toho shromáždění pošlu simulakrona. Můžu ho nacpat lepšími argumenty, než bych dokázal předložit já." A mimoto, to už ale neřekl nahlas, budu na Hentmanově lodi mnohem víc v bezpečí než v Adolfsville. Terranská armáda může každou chvíli prorazit manským štítem a první věcí, kterou udělá, bude útok na shromáždění. Někdo, kdo před ním bude v té chvíli stát a navrhovat loajalitu k alfanské říši, bude přímo na ráně. Návrh pocházející od terranského občana by byl, samozřejmě správně, považován za akt zrady. To, co dělám, napadlo zaskočeného Chucka, je spojování svého osudu s osudem Hentmanovým.
Tu se mu v hlavě ozvaly uklidňující myšlenky ganymedského želatiňáka:
"Rozhodl jste se správně, pane Rittersdorfe. Nejdřív rozhodnutí ponechat manželku naživu, a teď toto. V nejhorším případě se staneme poddanými alfanského impéria. A myslím, že se nám pod jeho vládou podaří přežít."
Hentman, který tyto myšlenky přijímal také, se usmál.
"Podejme si ruce," navrhl a natáhl ruku k Chuckovi.
Smlouva o zradě byla uzavřena.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Mohutný manský tank s rozsvícenými světly zastavil se skřípěním a rachotem hned vedle Gabriela Bainese a Annette Goldingová. Věžička stroje se otevřela a Mans opatrně vyhlédl ven.
Ve tmě kolem se neobjevil žádný laserový paprsek. Třeba, pomyslel si Gabriel Baines s nadějí, paní Rittersdorfová vyhověla prosbě Svatého triumvirátu, jeho ohnivému nápisu na obloze. V každém případě to byla pro něj i pro Annette šance, jak přislíbil Ignatz Ledebur.
Rychle se zvedl, trhl s Annette a oba rychle uháněli podél tanku. Mans jim pomohl dovnitř a všichni tři se udýchaní a zpocení ocitli v těsné kabině.
"Utekli jsme," řekl si Gabriel pro sebe. Radost ale necítil. Nezdálo se mu to až tak důležité. Vedle toho všeho, co se odehrávalo kolem nich, se jejich úspěch zdál být nepatrný. Natáhl ruku a objal Annette kolem ramen.
"Vy jste Goldingová a Baines?" otázal se Mans. "Členové shromáždění?"
"Jsme," odpověděla Annette.
"Howard Straw mi přikázal, abych vás našel," vysvětloval Mans, když usedal k řízení a nastartoval motory. "Mám vás odvézt do Adolfville. Bude tam další zasedání shromáždění a Straw trvá na tom, že tam musíte být."
Takže nás zachránil jen proto, že potřebuje naše hlasy, pomyslel si Baines. A proto nás Mary Rittersdorfová nestačí za prvních záblesků vycházejícího slunce postřílet. Bylo to zábavné. Ale zároveň to byl i důkaz svazků, spojujících klany. Svazků, které se týkaly i ubohých Hebů.
V Adolfville je tankista vysadil před velikou kamennou budovou. Gabriel Baines a Annette Goldingová vystoupali po dobře známém schodišti. Nepronesli ani slovo. Unaveni a špinaví po tom, co hodiny leželi pod noční oblohou, neměli náladu na žádné banální řeči.
Potřebujeme šest hodin spánku a ne schůzi, říkal si Baines v duchu. Uvažoval, co bylo příčinou svolání shromáždění. Rozhodli se už obyvatelé měsíce zahájit válku s terranskými nájezdníky? Co víc se ještě dalo dělat?
V předpokoji sněmovní síně shromáždění se Gabriel Baines zastavil.
"Nejspíš napřed vyšlu svého simulakrona," obrátil se na Annette. Zvláštním klíčem otevřel box, v němž legálně přechovával robota manské výroby. Člověk nikdy neví a bylo by to hloupé přijít o život teď, kdy unikli ze spárů doktorky Rittersdorfové.
"Ach, vy Párové," pronesla Annette s posmutnělým úsměvem.
Po spuštění mechanismu se Bainesův simulakron se zaskřípěním otočil.
"Dobrý den, pane," pozdravil a pak kývl hlavou k Annette. "I vám, slečno Goldingová. A teď půjdu." Se skromně sklopenýma očima prošel kolem nich a potom energicky vstoupil do sněmovního sálu.
"Copak tě to všechno nic nenaučilo?" otázala se Annette, když čekali na simulakronův návrat.

"Například?"
"Že žádná dokonalá obrana neexistuje. Že neexistuje žádná jistota. Žít, znamená být ohrožený; podstatou života je riziko."
"No," odpověděl Baines chytře. "Přinejmenším můžeš udělat, co se dá. Zkusit to rozhodně neuškodí." I to byla součást života a každý tvor se o to pokoušel.
Bainesův simulakron se vrátil a podal hlášení:
"Otravné plyny nezjištěny, stejně tak žádné nebezpečné látky ve džbánu s vodou, žádné střílny ani pekelné stroje. Nezjištěno ani nebezpečí elektrických výbojů. Můžete klidně vstoupit." Domluvil, ale pak se k jejich překvapení opět ozval: "Chtěl bych vás ale upozornit, že se v místnosti nachází ještě jeden simulakron. A vůbec se mi nelíbí. Ani trochu."
"Kdo je to?" otázal se Baines udiveně. O vlastní kůži mohl mít takový strach, že by použil drahý simulakron, jen Pare. Jenže Gabriel zde byl, samozřejmě, jediným parským zástupcem.
"Osoba, která oslovila shromáždění," odpověděl simulakron, "ten, kterého delegáti očekávali, je simulakron."
Gabriel Baines pootevřel dveře a nahlédl do sálu.
Byli tam už všichni. Před nimi stál společník Mary Rittersdorfové, Daniel Mageboom, který s ní byl, jak říkal želatiňák, během laserového útoku na jejího manžela, Manse, Gabriela a Annette Goldingovou. Co tady ten Mageboom dělá? Bainesův simulakron byl opravdu dobrý.
Gabriel porušil veškeré své zásady a vstoupil dovnitř, aby zaujal místo.
A teď, napadlo ho, nás Mary Rittersdorfová všechny postřílí ze zálohy.
"Dovolte, abych vám to vysvětlil," promluvil simulakron Mageboom, jen co Gabriel Baines s Annettou Goldingovou usedli. "Jmenuji se Chuck Rittersdorf a nyní tohoto robota řídím z nedalekého místa na Alfě III M2, z meziplanetární lodi Bunnyho Hentmana. Bezpochyby jste ji viděli, na trupu má namalovaného králíka."
"Takže už nevystupuješ jako zástupce terranské výzvědné agentura CIA?" přerušil jej Howard Straw ostře.
"Přesně tak," potvrdil simulakron Mageboom. "Odebrali jsme, přinejmenším dočasně, CIA kontrolu tohoto stroje. Zde je můj návrh, který, jak soudím, dá Alfě III M2 i všem klanům největší naděje. Musíte se, jako vláda měsíce, formálně obrátit na Alfánce s prosbou o invazi a anexi. Poskytnou vám záruky, že vás budou považovat za regulérní kolonisty a ne pacienty psychiatrické léčebny. Tato anexe může být provedena prostřednictvím Hentmanovy lodi, na jejíž palubě se nacházejí dva vysoce postavení alfanští úředníci…"
Simulakron najednou zaskřípal, otřásl se a zmlkl.
"Něco s ním není v pořádku," prohlásil Howard Straw a vstal.
Náhle simulakron Mageboom řekl:
" Vrzzzzzzzzzzzzzmus. Kadraks an vigdum niddd." Zamával rukama, sklonil hlavu a prohlásil: ‚Ib srvn dngmmmm kunk!"
Howard Straw, bledý a napnutý, na něj zíral, pak se ale obrátil na Gabriele Bainese:
"Do vysílání z Hentmanovy lodi pronikla CIA." Sáhl k boku, vytáhl zbraň, zvedl ji a přimhouřil jedno oko, aby přesně namířil.
"To, co jsem řekl před chvílí," pronesl simulakron Mageboom jakoby změněným, patetičtějším hlasem, "považujte za zrádcovskou léčku a absurdní mámení. Hledání takzvané ochrany u Alfanského impéria bude pro Alfu III M2 sebevražedné, jelikož…"
Howard Straw simulakrona zneškodnil jediným výstřelem. Mageboom měl zničený mozek a zřítil se k podlaze. Nastalo ticho. Simulakron se už ani nepohnul.
Straw po chvíli odložil zbraň a celý rozechvělý usedl na své místo.
"CIA v San Francisku se podařilo odejmout Rittersdorfovi ovládání," prohlásil. Zbytečně, neboť všichni delegáti, dokonce i Heb Jacob Simion, pozorně sledovali, co se děje. "Všichni jsme Rittersdorfův návrh slyšeli. To je nyní důležité." Přejel zrakem po shromáždění. "Musíme se rozhodnout rychle. Provedeme hlasování."
"Já jsem pro to, abychom Rittersdorfuv návrh přijali," prohlásil Gabriel Baines. Věřil, že nebýt rychlé

Strawovy reakce, mohl by Terránci opět ovládaný simulakron vybuchnout a všechny je zabít.
"Jsem pro," řekla velice napjatá Annette Goldingová.
Když byly hlasy sečteny, ukázalo se, že všichni až na Dino Watterse, ubohého Depa, jsou pro anexi.
"Co je to s tebou?" otázal se Depa zvědavý Gabriel Baines.
Dep hluchým, zoufalým hlasem odpověděl:
"Myslím, že je to beznadějné. Terranské válečné lodi jsou blízko. Manské štíty moc dlouho nevydrží. Anebo se nám nepodaří spojit s Hentmanovou lodí. Určitě se nám něco nepodaří a Terránci nás vybijou. A navíc mě od naší první schůze bolí břicho," dodal. "Nejspíš mám rakovinu."
Howard Straw zmáčkl tlačítko, načež vešel sluha, nesoucí přenosnou vysílačku.
"Teď se spojím s Hentmanovou lodí," prohlásil Mans a zapnul přístroj.

Během rozhlasového spojení se zbytky své organizace z Terry Bunny Hentman zvedl hlavu a se zamyšleným výrazem řekl Chuckovi Rittersdorfovi:
"Řeknu ti, co se stalo. Ten chlap, London, náčelník oddělení CIA v San Francisku a Elwoodův nadřízený, pochopil, co se děje. Neustále sledoval simulakrona, protože měl nějaké podezření. Kvůli mému útěku na tom není nic divného."
"Elwood je po smrti?" zeptal se Chuck.
"Kdepak. Žije, jen ho drží v pevnosti CIA. A Petři opět převzal kontrolu." Hentman se zvedl a na chvíli přerušil spojení s Terrou. "Jenže kontrolu nad Mageboomem nepřevzali včas."
"Jsi optimista," poznamenal Chuck.
"Poslyš," pronesl Hentman energicky. "Ti lidé v Adolfville mohou být z právního i lékařského hlediska blázni, ale nejsou hloupí. Zvláště když se jedná o jejich bezpečí. Slyšeli návrh a já se vsadím, že teď hlasují o jeho přijetí. Co nevidět bychom od nich měli obdržet rozhlasovou zprávu." Pohlédl na hodinky. "Řekněme, že tak během patnácti minut." Obrátil se na Felda: "Přiveď ty svoje dva Alfánce, aby mohli okamžitě předat zprávu své flotile."
Feld vyběhl z kabiny.
Hentman si po chvíli povzdechl a posadil se. Zapálil si tlustý terranský zelený doutník, složil ruce za hlavou a zhoupl se na židli. Upřel pohled na Chucka.
Minuty ubíhaly.
"Potřebuje Alfanské impérium televizní komiky?" otázal se Chuck.
Hentman se usmál.
"Stejně jako potřebuje programátory simulakronů."
Po deseti minutách přišla zpráva z Adolfville.
"Fajn," přikyvoval Hentman, poslouchaje Strawa. Pak pohlédl na Chucka. "Kde jsou ti dva Alfánci? Je to tady. Teď, anebo nikdy!"
"Jsem zde, zastupuji Impérium." Byl to Alfánec RBX 303. S klapáním vstoupil do kajuty spolu s Feldem a druhým Alfáncem. "Chtěl bych je opět ujistit, že nebudou považováni za nemocné, ale za plnoprávné osadníky. Velice nám záleží na tom, aby to bylo jasné. Alfanská politika byla vždy…"
"Přestaň s těmi proslovy," přerušil ho Hentman uštěpačně. "Zavolej vaše válečné lodě." Podal Alfánci mikrofon vysílačky. Unaveně se zvedl a zůstal stát vedle Chucka. "Panebože," zabručel, "v takové chvíli chce podat výklad o jejich zahraniční politice v posledních šedesáti letech." Potřásl hlavou. Doutník mu zhasl, takže ho opět pečlivě zapálil. "No, řekl bych, že teď dostaneme odpověď na naši poslední otázku.
"Jakou?" zajímalo Chucka.
"Jestli Alfanské impérium potřebuje televizní komiky a programátory simulakronů," odvětil Hentman.
Udělal pár kroků a pak se zastavil a poslouchal, jak se RBX 303 pomocí vysílačky snaží mobilizovat alfanskou válečnou flotilu. Vypouštěl oblaka dýmu z doutníku, ruce měl v kapsách a mlčky čekal. Podle jeho výrazu by nikdo nepoznal, že na této výzvě závisí jeho život.
Vzrušením rozechvělý Gerald Feld přistoupil k Chuc-kovi a položil mu otázku:
"Kde je teď frau doktor?"
"Určitě se motá někde dole," odpověděl Chuck. Hentmanova loď, nacházející se na oběžné dráze o

apogeu asi tří set mil, už neměla bezprostřední kontakt s událostmi na povrchu měsíce. Zbývalo jen rozhlasové spojení.
"Nemůžeme nic dělat, že?" otázal se Feld. "A určitě by o pomoc stála."
"Moje žena, tedy bývalá žena, je vyděšená," odpověděl Chuck. "Je sama na nepřátelském měsíci, kde čeká na terranskou flotilu, která nejspíš nikdy nepřiletí. I když ona to bezpochyby netuší." Necítil k Mary žádnou nenávist; odešla stejně jako mnoho jiného.
"Je ti jí líto?" ptal se Jerry Feld.
"Já… prostě bych jen chtěl, aby se ty všecky věci, ke kterým mezi námi došlo, nikdy nestaly. Šlo mi o její vztah ke mně. Mám ale tušení, že bychom spolu nějak, i když nevím jak, ještě mohli být. Možná za pár let…"
"Má ty křižníky. Podařilo se," oznámil rozzářený Hentman. "Teď se můžeme ožrat do mrtva, až se… To si už domyslete sami. Mám tady na lodi flašku. Nic, chápete, nic víc po nás už nechtějí. Udělali jsme, co bylo třeba. Teď jsme občany Alfanského impéria. Zanedlouho dostaneme místo jmen registrační tabulky, ale já proti tomu nic nemám."
Chuck dokončil rozhovor s Feldem:
"Možná jednou, až už to bude všechno jedno, se budu moci ohlédnout do minulosti a pochopit, co jsem měl udělat, abych se tomu všemu vyhnul a aby k té přestřelce s Mary nedošlo." V tom cizím světě, dodal si v duchu, jenž není domovem nikoho z nás a kde přinejmenším já budu muset zůstat po celý zbytek života. A Mary možná taky, pomyslel si smutně. Ale Hentmanovi řekl: "Blahopřeji."
"Díky," odpověděl Hentman a dodal: "Blahopřeji, Jerry."
"Děkuju," uklonil se Feld a obrátil se na Chucka: "Gratuluji a přeji vše nejlepší, příteli Alfánče."
"Tak si říkám," oslovil Chuck Hentmana, „jestli bys mi nemohl udělat jistou laskavost."
"Jakou? Pro tebe všechno."
"Půjč mi člun. Chtěl bych se dostat na měsíc," požádal Chuck.
"Proč? Tady jsi přece ve větším bezpečí."
"Rád bych našel manželku."
"Jsi si jistý, že to chceš?" podivil se Hentman, zvedaje obočí. "Jo, vidím ti to na očích. No, možná se ti ji podaří přesvědčit, aby s tebou zůstala na Alfě III M2. Jestli proti tomu klany nebudou nic mít. A jestli alfanská vláda…"
"Dej mu ten člun," ozval se Feld. "Je teď opravdu nešťastný. Nemá čas poslouchat tvoje kázání."
"Dobrá," přikývl Hentman. "Dám ti ho, můžeš letět na měsíc a udělat tam každou pitomost, která tě jen napadne. Já si myju ruce. Samozřejmě doufám, že se vrátíš, ale jestli ne…" pokrčil rameny. "Tak už to chodí."
"A vem si s sebou želatiňáka," dodal Feld.
Půl hodiny na to Chuck zaparkoval člun v houštině rachitických stromků připomínajících topoly. Zastavil se, nadechl čerstvého vzduchu a naslouchal. Neslyšel nic. Byl to malý svět, na němž se nedělo nic zvláštního. Shromáždění hlasovalo, klan se snažil udržet ochranný štít, několik lidí čekalo ve strachu a hrůze, ale většina obyvatel pravděpodobně, jako například Hebové z Gandhitownu, dál žila, jako by se nic nedělo.
"Jsem snad nepříčetný?" otázal se lorda Running Clama, který trčel o několik kroků dál u zvlhčovače (želatiňáci milují vodu). "Je to nejhorší věc, jakou jsem mohl udělat?"
"Nepříčetnost," odpověděl želatiňák, „je, přesně řečeno, právnický termín. Já osobně tě považuji za naprostého hlupáka. Myslím, že tě Mary Rittersdorfová zabije, jen co tě spatří. Možná to ale chceš. Jsi unavený, byl to dlouhý boj. Ty nepovolené stimulanty, které jsem ti dal, nepomohly. Mám dojem, že tě jen víc unavily a napomohly ztrátě nadějí. Možná by ses měl vydat do Cotton Mather Estates."
"Co je to?" Již sám název způsobil, že se otřásl odporem.
"Osada Depu. Pokus se tam s nimi chvíli žít v nekonečných temnotách zoufalství." Tón želatiňákových myšlenek zněl velice pochmurně.
"Dík," odpověděl Chuck ironicky.
"Tvoje manželka není nikde blízko," oznámil lord Running Clam. "V každém případě aspoň neslyším její myšlenky. Pojďme odsud."

"Dobrá." Ztěžka našlapuje se vrátil do člunu.
Želatiňák, když za ním procházel úzkým vstupem, vyslal myšlenku:
"Pořád je tady ještě možnost, že Mary nežije. Tohle bys měl taky vzít v úvahu."
"Nežije?" Zastavil se a upřel pohled na želatiňáka. "Jak to?"
"Jak jsi řekl panu Hentmanovi, na tomto měsíci probíhá válka. Několik lidí, i když ne moc, zde již zahynulo. Pravděpodobnost smrti je zde ale vysoká. Naposledy jsme Mary Rittersdorfovou viděli během těch neskonale nudných projekcí na obloze. Domnívám se tedy, že bychom se měli odebrat do Gandhitownu, kde žije nejdůležitější mudrc Triumvirátu, Ignatz Ledebur. V té své špíně, mezi kočkami, ženami a dětmi."
"Jenže Ledebur nikdy…"
"Psychóza je psychóza," odpověděl želatiňák. "A fanatikovi se nikdy nedá důvěřovat."
"To je pravda," souhlasil Chuck.
Zakrátko byli na cestě do Gandhitownu.
"Uvažuji," pomyslel želatiňák, "co by pro tebe bylo lepší. Z jedné strany by možná bylo lepší, kdyby už byla…"
"To je moje věc," přerušil jej Chuck.
"Omlouvám se," pomyslel želatiňák kajícně, jenže v omluvě zazněl smutek. Nedokázal na Chuckovy potíže přestat myslet.
Člun tiše předl. Ani jeden z nich se už víc neozval.

Ignatz Ledebur, pokládající hrstku vařených nudlí před tlamy svých dvou ovcí, pohlédl vzhůru a spatřil člun, přistávající na cestě vedle jeho chatrče. Zanechal krmení ovcí a zvolna se vrátil domů. Kočky všech ras a barev jej následovaly s nadějí na kus žrádla.
Hodil rendlík do dřezu na hromadu špinavého nádobí a na chvilku se zastavil, aby pohlédl na ženu spící na stole. Pak jednu kočku zvedl a vynesl ji ven. Přílet člunu jej samozřejmě nepřekvapil. Už ho viděl ve své vizi. Nebyl neklidný, ale z druhé strany mu zase příliš dobře nebylo.
Z člunu se vynořily dvě postavy – jedna lidská a druhá žlutá a amorfní. Začaly se namáhavě prodírat hromadami smetí k Ledeburově chatrči.
"Bezpochyby vás potěší, že zrovna teď se alfanské lodě připravují k přistání na našem měsíci," řekl místo pozdravu. Usmál se, ale muž stojící před ním úsměv neopětoval. "Takže vaše mise přinesla vynikající výsledky," říkal dál poněkud zmaten. Nelíbilo se mu nepřátelství, které se muž snažil skrýt. Díky svému mystickému psionickému vnímání spatřil hněv, projevující se zlověstným červeným mráčkem kolem jeho hlavy.
"Kde je Mary Rittersdorfová?" otázal se Chuck. "Má žena, víš?" Obrátil se na ganymedského želatiňáka. "Ví to?"
"Ano, pane Rittersdorfe," pomyslel lord Running Clam.
"Tvá manželka," odpověděl Ignatz Ledebur, pokyvuje hlavou, "zde dělala hrozné věci. Už zabila jednoho Manse a…"
"Jestli mě nezavedeš k mé ženě," vyhrožoval Chuck Rittersdorf, "rozsekám tě na kusy." Učinil krok k světci.
Ledebur pohladil kočku a odpověděl:
"Pojďte dál a dejte si čaj."
Ani si nevšiml, jak se ocitl na zemi. V uších mu zvonilo a v hlavě tupě bušilo. S námahou se posadil, přičemž uvažoval, co se to stalo.
"Pan Rittersdorf vás udeřil," vysvětloval želatiňák. |‚Zasáhl vás těsně pod lícní kostí."
"To už ne," zachroptěl Ledebur. Ucítil v ústech chuť krve, odplivl si a masíroval si hlavu. Před tím jej žádná vize nevarovala. "Je tam, v domě," řekl po chvíli.
Chuck Rittersdorf jej obešel, přistoupil ke dveřím, otevřel je a zmizel uvnitř. Ledeburovi se nakonec podařilo vstát. Nějakou dobu nejistě stál, pak vykročil k chatrči. Ve velkém pokoji uvnitř se zastavil u dveří, zatímco kočky skákaly, běhaly a rvaly se.

Chuck Rittersdorf se naklonil nad spící ženou.
"Mary," řekl. "Probuď se." Natáhl ruku a zatřásl její holou, bezvládně visící paží. "Sbal si svoje věci. Jdeme odsud. Vstávej."
Nová žena Ignatze Ledebura, zastupující Elsie, pomalu otevřela oči, pohlédla na Chucka, pak rychle zamrkala a probrala se. Posadila se, pak posbírala rozházené přikrývky, do nichž se rychle zahalila, zakrývajíc malé trčící prsy.
Želatiňák dovnitř raději nešel.
"Chucku," pronesla Mary Rittersdorfová hlubokým, rozhodným hlasem. "Přišla jsem do tohoto domu z vlastní vůle, takže…"
Uchopil ji za zápěstí a stáhl ze stolu. Přikrývky spadly, hrníček se pádem rozbil a vystydlá káva se rozlila po podlaze. Dvě kočky, které spaly pod postelí, odtamtud vylekaně vyběhly a na útěku se jen těsně vyhnuly Ignatzovi Ledeburovi.
Štíhlá Mary Rittersdorfová stála nahá před svým manželem.
"Už přece nemůžeš rozhodovat, co mám dělat a co ne," prohlásila. Sáhla po svém oděvu, zvedla halenku a začala hledat zbývající části garderóby. Za každou cenu se snažila vypadat sebejistě. Oblékala se pečlivě a podle jejího výrazu se mohlo zdát, že je v místnosti sama.
"Tahle oblast už je pod kontrolou alfanské flotily," oznámil Chuck. "Mansové jsou připraveni zvednout štít, aby je sem pustili. To všechno se stalo, když jsi spala u…" mávl rukou k Ignatzovi Ledeburovi, "…u tohohle individua."
"A ty jsi s nimi, že?" otázala se Mary mrazivě, zapínajíc si halenku. "Proč se vůbec ptám. Samozřejmě že ano. Alfánci se zmocnili měsíce a ty budeš žít pod jejich vládou." Konečně se oblékla a dala se do důkladného pročesávání vlasů.
"Jestli zůstaneš tady," řekl Chuck, "na Alfě III M2, a nevrátíš se na Terru…"
"Zůstanu tady," odpověděla Mary. "Už jsem na to přišla sama." Ukázala na Ignatze Ledebura. "S ním ale ne, to byl jen chvilkový rozmar a on to dobře věděl. V Gandhitownu bych žít nedokázala. Život tady si představit rozhodně nedokážu."
"Tak kde?"
"Myslím, že v Dá Vinci Heights."
"Proč tam?" Nedůvěřivě ji sledoval.
"Ještě si nejsem jistá. Nebyla jsem tam. Manse ale obdivuju, dokonce i toho, kterého jsem zabila. Nebál se, dokonce ani když utíkal do svého tanku a věděl, že se mu to stejně nepodaří. Nikdy v životě jsem něco takového neviděla. Nikdy."
"Mansové tě do svého města nepustí," prohlásil.
"Ale ano," tvrdila přesvědčeně. "Určitě mě pustí."
Chuck se obrátil a tázavě pohlédl na Ignatze Ledebura.
"Tvoje žena má pravdu," přitakal Ledebur. "Oba, jak ty, tak já, jsme o tu ženu přišli. Tu si nedokáže udržet nikdo. Je to proti její přirozenosti." Otočil se a smutně vyšel z chatrče. Šel tam, kde čekal želatiňák.
"Myslím, že jsi panu Rittersdorfovi dokázal, že je to nemožné," pomyslel lord Running Clam.
Ve dveřích chatrče se objevil Chuck. Byl bledý a vzteklý. Vyhnul se Ignatzi Ledeburovi a pokračoval ke člunu.
"Jdeme," prohodil k želatiňákovi přes rameno.
Ganymeďan, nejrychleji, jak jen to s ohledem na své fyzické možnosti dokázal, pospíšil za ním. Oba zmizeli ve člunu, vchod se za nimi zavřel a stroj se s hukotem vznesl k ranní obloze.
Ignatz Ledebur jej chvíli sledoval a pak se vrátil do chatrče. Našel Mary, jak v ledničce hledá něco, z čeho by mohla udělat snídani. Jídlo připravili společně.
"Mansové jsou v jistém slova smyslu velice brutální," poznamenal Ledebur.
Mary se zasmála.
"No a co?" otázala se ironicky.
Na to odpověď nenašel. Jeho svatost ani jeho vize mu nepomohly ani trochu.
"Dokázal by nás ten člun dopravit zpátky do Sluneční soustavy na Terru?" otázal se Chuck po delší

době.
"Vyloučeno," odpověděl želatiňák.
"Fajn," prohlásil Chuck. "Najdu terranský křižník. Někde blízko tady musí být. Vrátím se na Terru, přijmu jakýkoli rozsudek, který vedení napadne, a pak si dám rande s Joan Triesteovou."
"Vezmeme-li v úvahu, že soud vynese rozsudek smrti, bude poněkud obtížné se s ní setkat," poznamenal lord Running Clam.
"Tak co navrhuješ?"
"Něco, co se vám nebude líbit."
"Tak mi to řekni." V této situaci nesměl nic brát na lehkou váhu.
"Musíš… hm, jak bych to jen řekl. Pokusím se to vysvětlit. Musíte svou ženu přesvědčit, aby vám udělala důkladné psychologické testy."
"Abych se dozvěděl, do které osady bych se nejlépe hodil?" zarazil se Chuck.
"Ano, přesně tak," odpověděl želatiňák váhavě. "Ne, aby se zjistilo, jestli jste psychopat, ale proto, aby se zjistily odchylky vaší osobnosti."
"Řekněme, že testy neprokážou žádné odchylky od normálu, žádnou neurózu, skrytou psychózu, tedy vůbec nic. Co budu dělat potom?" Byl si takřka jist, že výsledek vyšetření bude přesně takový. Nehodil se do žádné osady na Alfě III M2. Byl zde osamocen, nikde kolem nebyl nikdo, kdo by se mu alespoň částečně podobal.
"Vaše dlouhodobá touha zavraždit manželku," dodal želatiňák, "může být symptomem skryté duševní choroby." Snažil se, aby jeho tvrzení znělo přesvědčivě. Jenže se mu to příliš nedařilo. "Pořád ale věřím, že by nebylo marné pokusit se o to," naléhal.
"Může být, že vytvořím novou osadu," uvažoval Chuck.
"Osadu, kterou bude tvořit jediná osoba," poznamenal želatiňák.
"Občas se tady musí objevit nějací normální lidé, jež nemají žádné potíže, a děti, které se nezařadily. Zde jsou všichni klasifikováni jako polymorfní schizofrenici, dokud se neprojeví jinak. Není to správné." Uvažoval o této možnosti od té doby, co jej poprvé napadlo, že by zde mohl zůstat. "Jednou ke mně někdo přijde. Je to jen otázka času."
"Domeček na kuří nožce, stojící v hlubokém lese," zamyslel se želatiňák, "a vy v něm trpělivě čekáte na ty, kdo tam zabloudí, abyste je mohl chytit." Zasmál se. "Odpusťte, neměl bych to tak znevažovat. Promiňte."
Chuck neodpověděl. Člun stoupal stále výš.
"Podrobíte se testům, než založíte vlastní osadu?" otázal se lord Running Clam.
"Proč ne," odpověděl Chuck. Nepřipadalo mu to hloupé.
"Myslíte, že vaše žena provede testy korektně, i když jste na kordy?"
"Nejspíš ano." Testy byly jen rutinní záležitostí, nevyžadující interpretaci.
"Budu mezi vámi dělat prostředníka. Nebudete spolu muset mluvit, dokud nebudou známy výsledky," rozhodl se Ganymeďan.
"Dík," odpověděl Chuck vděčně.
"Byla by tady ještě jedna možnost. Možná trochu divoká, ale rozhodně bychom ji měli vzít v úvahu," ozval se želatiňák zamyšleně. "Mohla by mít velký význam, ačkoliv by to zabralo víc času. Možná se vám podaří Mary přesvědčit, aby se testům podrobila také."
Tento nápad Chucka dokonale překvapil. Když se nad ním zamyslel, nedokázal zjistit nic, co by mu to mohlo přinést, jelikož obyvatelé měsíce neměli být podrobeni léčbě, o čemž už bylo rozhodnuto – a to díky jeho snaze, Kdyby se při vyšetření ukázalo, což bylo velice pravděpodobné, že Mary trpí vážnými potížemi, prostě by taková už zůstala. Nedostala by se do péče žádného psychiatra. Co tedy měl želatiňák na mysli, když říkal, že by to mohlo mít "velký význam"?
Ganymeďan, který vnímal jeho myšlenky, vysvětloval:
"Připusťme, že vaše manželka u sebe zjistí vážné maniakální projevy. Přinejmenším moje diagnóza zní takhle. A řekl bych, že její by byla podobná. Kdyby si uvědomila, že je, stejně jako Howard Straw a ti divocí tankisté, Mansem, stála by tváří v tvář skutečnosti, že…"
"Opravdu si myslíš, že by to v ní vzbudilo pokoru, že by byla méně sebejistá?" Chuck došel k závěru, že

želatiňák rozhodně není v záležitostech lidské přirozenosti žádnou autoritou – a zvláště ne v přirozenosti Mary Rittersdorfové. Nemluvě o tom, že u maniaků, stejně jako u Párů, pochybnosti vůbec nepřicházely v úvahu. Jejich emocionální struktura stála na základech pocitu sebejistoty.
Jak by to bylo prosté, kdyby byly želatiňákovy naivní vize pravdivé. Kdyby osobám trpícím vážnými poruchami stačilo ukázat výsledky testů, aby pochopili a přijali své psychické deformace. Panebože, pomyslel si Chuck, jestli současná psychiatrie vůbec něco dokázala, tak právě to, že vědomí o psychické chorobě stav nemocného nijak nezlepšuje. Zlepší se ti snad krevní oběh, když ti lékař oznámí, že máš nemocné srdce? Spíše je pravděpodobné, že dojde k opačnému efektu. Maryina osobnost by se v prostředí podobných lidí navždy stabilizovala. Její maniakální tendence by získaly společenský statut. Mohla by se například stát milenkou Howarda Strawa, možná by jej dokonce i nahradila ve shromáždění. V Dá Vinci Heights by příliš vyrostla – na úkor ostatních.
"Stejně, až ji požádám, aby pro vás připravila testy, budu naléhat, aby si je sama udělala také. Pořád věřím, že to může přinést něco dobrého. Poznej sám sebe, to je nějaký starý terranský termín, že? Pochází nejspíš ještě ze starého Řecka. Nenechám si vymluvit, že sebepoznání znamená najít zbraň, díky níž vy, netelepatické druhy, můžete změnit svou psychiku, a jestli ne…"
"Jestli ne co?"
Želatiňák neodpověděl. Nejspíš sám dost dobře nevěděl.
"Dej jí ty testy," přikývl Chuck nakonec. "A uvidíme." Uvidíme, kdo má pravdu, pomyslel si. Doufal, že to bude Želatiňák.

Téže noci se lordovi Running Clamovi po opatrném vyjednávání podařilo v Dá Vinci Heights přesvědčit doktorku Mary Rittersdorfovou, aby se podrobila kompletnímu psychologickému vyšetření a pak aby vyšetřila svého bývalého manžela.
V architektonicky složitém domě manského delegáta Howarda Strawa se setkali všichni tři. Howard se uvelebil ve vzadu stojícím křesle. Velice se bavil. Byl rezervovaný a všemi kolem pohrdal. Skicoval si křídami řadu portrétů Mary Rittersdorfové. Byla to jedna z mnoha jeho uměleckých vášní, jíž nedokázal odolat ani během politického převratu. Typický Mans – byl natolik všestranný, že dokázal sedět jedním zadkem na mnoha židlích.
Mary, sedící u Strawova ručně vyřezávaného psacího stolu, na němž byly pohozeny výsledky testů, řekla: "Nerada to přiznávám, ale byl to skutečně dobrý nápad. My dva jsme se podrobili standardnímu vyšetření psychického profilu. Upřímně řečeno, výsledky mě zaskočily. Ponechám je bez komentáře. Nejspíše bych si tyto testy měla dělat pravidelně…" Seděla tam, štíhlá a svěží, oblečena do bílého blejzru a titanských metalizovaných námořnických kalhot. Vytáhla cigaretu a roztřesenýma rukama si zapálila.
"Nemáš žádné příznaky duševní poruchy, miláčku," oznámila Chuckovi, sedícímu naproti ní. "Veselé svátky," dodala s mrazivým úsměvem.
"A co ty?" otázal se Chuck se staženým hrdlem.
"Vůbec nejsem Mans. Jsem něčím přímo opačným, Zjistila jsem příznaky pokročilé deprese. Jsem Dep." Pořád se usmívala. Byla to pro ni obrovská námaha a Chuck ji za to obdivoval. "To, že jsem na tebe neustále tlačila kvůli tvým příjmům, bylo způsobeno depresí, pocitem, že se určitě něco nepodaří, že musíme něco udělat, jinak budeme ztraceni." Zapálila si další cigaretu. "Co ty na to?" obrátila se na Howarda Strawa.
"Nebudeš žít tady," odpověděl se svou obvyklou neomaleností. "Budeš žít hned vedle, v Cotton Mather Estates s tím milým Dinem Wattersem a jemu podobnými," zasmál se. "A někteří jsou ještě horší, uvidíš sama. Dovolíme ti tady pár dnů zůstat, pak ale budeš muset jít. Nejsi jednou z nás." Pak dodal již mnohem mileji: "Vsadím se, že kdybys to věděla, velice vážně by sis rozmyslela přihlásit se do TERPLANu." Vážně na ni pohlédl.
Jen pokrčila rameny. A pak se k překvapení obou mužů nečekaně rozplakala.
"Bože, já s těmi příšernými Depy žít nechci!" zašeptala. "Vracím se na Term." A Chuckovi řekla: "Já na rozdíl od tebe mohu. Nemusím tady zůstat, abych našla své místo, jako ty."
Chuck zachytil želatiňákovu myšlenku:

"Co uděláš teď, Chucku, když už znáš výsledky testů?"
"Půjdu a založím vlastní osadu," prohlásil Chuck. "Nazvu ji Thomas Jeffersonburg. Mather byl Dep, Dá Vinci Mans, Adolf Hitler Pare a Gandhi Heb. Tohle bude Thomas Jeffersonburg, osada Normu. Zatím tam bude žít jen jeden člověk, ale vyhlídky do budoucna vidím velice slibně." Jen si pomyslel, že přinejmenším volba delegáta do Nejvyššího shromáždění bude vyřešena automaticky.
"Jsi naprostý pitomec," pronesl Howard Straw urážlivě. "Nikdy nikdo nepřijde, aby tam s tebou žil. Zbytek života strávíš o samotě. Položíš se do šesti týdnů. Budeš se hodit do kterékoli osady na měsíci, jen do té jedné ne."
"Možná máš pravdu," přikývl Chuck. Nebyl si ale dokonale jist. Opět pomyslel na Annettu Goldingovou. V jejím případě nechybělo mnoho, byla vyrovnaná a skoro normální. Prakticky nic ji od Chucka neodlišovalo. Jestliže zde byla jedna taková osoba, muselo jich být víc. Tušil, že nebude jediným občanem Thomas Jeffersonburgu dlouho. Ale i kdyby ano… Bude čekat bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Při výstavbě osady se mu bezpochyby dostane pomoci. Už se přesvědčil, jak plodná je spolupráce s parským zástupcem Gabrielem Bainesem. A to něco říkalo. Podařilo se mu to s Bainesem, povede se to i s ostatními klany. Možná až na Mansy, jako je Straw, a degenerované Heby, jako je Ignatz Ledebur, kteří necítili žádnou odpovědnost za mezilidské vztahy.
"Je mi hrozně," řekla Mary Rittersdorfová. Rty se jí chvěly. "Přijdeš mě do Cotton Mather Estates někdy navštívit, Chucku? Nechci být celý život mezi těmi Depy."
"Říkalas…"
"Nemohu se na Terru vrátit. Po tom, co testy ukázaly…"
"Jistě," odpověděl. "Budu tě navštěvovat velice rád." Měl v úmyslu trávit co nejvíce času v ostatních osadách. Díky tomu se Strawovo proroctví nemusí vyplnit. Díky tomu, ale nejen proto.
"Až se zase rozmnožím," pomyslel mu želatiňák, bude mě už mnoho a pak se někteří z nás bezpochyby v Thomas Jeffersonburgu rádi usídlí. Ale to už se bezpochyby budeme od hořících vozidel držet daleko."
"Díky," odpověděl Chuck. "Vaše společnost mi bude potěšením. Všech."
Howard Straw vybuchl maniakálním smíchem – želatiňákův nápad ho pobavil. Nikdo si toho ale nevšiml, tak pokrčil rameny a vrátil se ke svým kresbám.
Venku řvaly retromotory přistávajících lodí. Dlouho odkládaná alfanská okupace Dá Vinci Heights právě začínala.
Chuck se zvedl, otevřel dveře a vyšel do noční tmy. Nějakou dobu stál venku sám, kouřil a naslouchal přibližujícím se zvukům. Nakonec nastalo ticho. Bude to trvat dlouho, sám se toho možná už ani nedožije, než alfanské lodě opět odstartují. Když tak stál u dveří Strawova domu, bylo mu vše jasné.
Tu se dveře za ním otevřely. Jeho manželka (přesněji řečeno bývalá manželka) vyšla ven a beze slova zůstala stát vedle něho. Společně poslouchali vytí motorů přistávajících lodí, obdivovali ohnivé čáry na obloze, každý z nich byl ale ponořen do svých myšlenek.
"Chucku," ozvala se náhle Mary. "Musíme udělat jednu důležitou věc… Ty jsi na to možná nemyslel, ale pokud se zde máme usídlit, musíme sem z Terry nějak dostat naše děti."
"To je pravda." Právě na to myslel. "Chceš je tady opravdu mít?" Zvláště Debby, pomyslel si. Děvče bylo přecitlivělé, kdyby zde žilo, bezpochyby by od zdejších obyvatel přejalo některé formy chování. Byl to veliký problém.
"Ale pokud jsem nemocná…" Mary větu nedokončila. Nebylo třeba, protože bylo jasné, že pokud je nemocná, Debby už byla v rodině vlivu duševní choroby dávno vystavena. Měla-li být poznamenaná, pak se to již určitě stalo.
Chuck odhodil cigaretu do tmy, objal ženu a přitiskl ji k sobě. Políbil ji do vlasů, vdechuje jejich teplo a vůni.
"Riskneme to. Vystavíme děti působení zdejšího prostředí. Možná se stanou pro zdejší děti idoly. Můžeme je tady umístit do společné školy. Samozřejmě pokud proti tomu nebudeš nic mít. Co ty na to?"
"Můžeme," odpověděla Mary tiše. A pak mnohem energičtěji dodala: "Chucku, opravdu si myslíš, že máme šanci vystavět nové základy našeho společného života… díky nimž bychom mohli být dále spolu? Anebo se…" mávla rukou, "…vrátíme ke staré podezřívavosti, nenávisti a tomu všemu ostatnímu?"
"Nevím," odpověděl podle pravdy.

"Můžeš lhát. Řekni, že se nám to podaří."
"Podaří se nám to."
"Myslíš si to opravdu, nebo lžeš?"
"Já…"
"Řekni, že nelžeš." Její hlas zněl prosebně.
"Nelžu," odpověděl. "Vím, že se nám to podaří. Jsme oba mladí a otevření, ne tak konzervativní jako Mansové nebo Párové. Nemám pravdu?"
"Máš." Mary se na chvíli odmlčela a pak se otázala: "Jsi si jistý, že přede mnou nedáváš přednost té dívce, té Annettě Goldingové? Mluv pravdu!"
"Mám rád tebe," nyní nelhal.
"A co ta, se kterou tě vyfotografoval Alfson? Ta Joan, nebo jak se jmenuje? Tedy… spal jsi s ní přece."
"Přesto ale miluji tebe."
"Prosím tě, proč?" tázala se. "Vždyť jsem nemocná."
"Nevím, jak to říci." Sám si to nedokázal vysvětlit, sám to nechápal. Přesto to ale byla pravda.
"Přeji ti ve tvé jednočlenné osadě hodně štěstí," řekla. "Jeden člověk a tucet želatiňáků." Rozesmála se. "To ale bude bláznivá osada. Ano, jsem si jistá, že bychom sem měli naše děti přivést. Vždycky jsem si myslela, že jsem… no, víš, úplně jiná než moji pacienti. Oni byli nemocní a já ne. Ale teď…" zmlkla.
"…už tak velký rozdíl nevidíš," dokončil za ni.
"Ty se ale cítíš jinak, že? Že jsi úplně jiný než já… Konečně, testy ukázaly, že ty jsi zdravý. V mém případě je tomu jinak."
"Je to jen o stupínek níž," odpověděl vážně. Při tom všem, co se dělo, byl motivován sebevražedně, zatímco Mary – nepřátelsky a vražedně. On prošel testy uspokojivě, jí se to nepodařilo. Jaký to ale byl rozdíl? Mary, stejně jako on, i jako každý jiný na Alfě III M2, a to i arogantní zástupce Mansů Howart Straw, směřovala k dosažení psychické rovnováhy, což byl přirozený pud všech živých stvoření. Vždycky je tady nějaká naděje, možná i pro Heby (požehnej jim Bůh). I když šance mají, bohužel, nevelké. A my, Terránci, máme šance stejně mizivé, pomyslel si. My, kdo jsme se nyní stali emigranty na Alfě III M2. Podaří se nám to?
"Právě jsem přišla na to," řekla Mary ochraptěle, "že tě miluji."
Dojalo ho to.
Najednou klid v jeho mozku narušily zřetelné myšlenky želatiňáka:
"Jelikož je to čas vyznání, navrhuji, aby vaše žena vyšla na světlo Boží s tím, jak to bylo s prací pro Bunnyho Hentmana." Opravil se: "Omlouvám se za to slovní spojení ‚na světlo Boží', není nejšťastnější. Obsah mého návrhu zůstává stejný. Paní Rittersdorfové tak moc záleželo na tom, abyste přijal dobře placenou práci…"
"Nech mě to vysvětlit," přerušila jej Mary.
"Samozřejmě," souhlasil želatiňák. "Já se ozvu, jen když zapomenete na něco důležitého."
"Měla jsem s Bunnym Hentmanem krátký románek, Chucku," přiznala Mary. "Těsně před odletem z Terry. To je vše."
"Kdepak," nesouhlasil želatiňák. "Není to všechno."
"Chcete podrobnosti," otázala se rozhořčeně. "Mám tady vykládat, kdy a kde…"
"To ne. Mám na mysli jiný aspekt vašeho poměru s Hentmanem."
"Dobrá," přikývla Mary rezignovaně. "Během těch čtyř dnů jsem Bunnymu řekla, že mě budeš chtít zabít – pokud se ti nepodaří spáchat sebevraždu. Předvídala jsem to na základě svých profesionálních zkušeností." Na chvilku se odmlčela. "Nevím, proč jsem mu to říkala. Možná jsem se prostě bála. V každém případě jsem se tehdy musela někomu svěřit a k němu jsem tenkrát měla blízko."
Takže to nebyla Joan. Když se to dozvěděl, cítil se poněkud lépe. Nemohl Mary vyčítat, že to udělala. Stejně byl zázrak, že s tím nešla na policii. V každém případě, když říkala, že ho miluje, nelhala. To ji stavělo do úplně jiného světla – nezneužila příležitost, aby v této těžké chvíli ranila jeho city.
"Možná se nám na tomto měsíci narodí ještě nějaké děti," zamyslela se Mary. "Budeme jako želatiňáci… Přiletěli jsme sem a budeme se neustále rozmnožovat, až nás bude hromada. Většina." Zasmála se lehce a opřela ve tmě o Chucka, poprvé po letech.

Po obloze pluly alfanské lodě a oni mlčeli a uvažovali, jak sem dostat děti. Chuck si říkal, že to bude těžké, možná těžší než to, čím v poslední době prošli. Třeba jim bude ochotna pomoci Hentmanova organizace… Anebo želati-ňák, který má výtečné kontakty jak mezi Terránci, tak neterránci. To byly dvě vysoce pravděpodobné možnosti. A je zde ještě Hentmanův agent v CIA, jeho bývalý šéf Jack Elwood… Jenže ten teď sedí ve vězení. Kdyby jim to třeba i nevyšlo, budou tady mít jiné děti. Pravda, ty, o něž by přišli, by jim to nemohlo nahradit, ale bylo by to dobré znamení, příliš dobré, než aby je propásli.
"Máš mě taky rád?" otázala se s ústy těsně u jeho ucha.
"Mám," odpověděl upřímně. A pak ještě: "Au, to bolí!" protože mu bez varování stiskla zuby ucho, až mu skoro ukousla kus boltce.
I to vypadalo jako znamení.
Jenže ještě nedokázal říci, jaké.